Chương 241: Lo lắng trước khi tiến công

Tạm biệt bọn nhỏ vô tình gặp được, Vương Trung để mặc Bucephalus chạy chậm rãi trong thành.

Yeisk bây giờ nhét đầy xe tăng, khắp nơi trên đường đều có thể nhìn thấy ánh sáng lóe lên từ những mối hàn.

Trước kia Vương Trung không dám để lượng lớn quân trong thành vì sợ bị pháo kích, hiện tại sư đoàn 190 của Prosen đã bị đánh chạy, không còn lực lượng pháo binh nào của Prosen có thể bao trùm đến Yeisk.

Cho nên Vương Trung ra lệnh điều các đơn vị tổn thất nặng nề trở về nghỉ ngơi và hồi phục, còn có nhà máy sửa chữa xe tăng vốn đặt ở ngoài thành cũng được chuyển từ lều vải vào trong thành.

Xe tăng của quân đoàn xe tăng số 40 bị trục trặc cũng đều được đưa vào thành để sửa chữa.

Mọi người thấy Vương Trung cưỡi ngựa cao to đi tới, đều bỏ công việc trong tay xuống, đứng nghiêm chào Vương Trung.

Chờ Vương Trung đi qua, chắc chắn có thể nghe thấy phía sau truyền đến tiếng xì xào bàn tán: "Nhìn thấy không, đó chính là Rokossovsky!"

"Chúng ta chiến đấu dưới trướng hắn, cuối cùng cũng phải đánh thắng trận!"

"Chứ còn gì nữa, trước đó toàn là những trận thua bạc nhược, bị quân Prosen đuổi chạy."

"Trên đường hành quân tới đây, chúng tôi đều nhìn thấy xe tải áp giải tù binh, thật hả giận."

Vương Trung coi những lời này như gió thoảng bên tai, trong lòng đang thầm đắc ý thì Vasili nói: "Tướng quân, sự xuất hiện của ngài đã nâng cao sĩ khí, ngay cả những giáo sĩ như Popov cũng phải thất nghiệp."

"Anh bớt châm ngòi ly gián tình cảm của ba chúng ta trong ban chỉ huy đi." Vương Trung liếc Vasili một cái, "Đội ngũ giáo sĩ do đức cha Popov dẫn dắt là không thể thiếu, sĩ khí của các chiến sĩ không thể chỉ dựa vào sự sùng bái mù quáng vào chỉ huy mà hình thành, như vậy quá nguy hiểm."

Vasili: "Rồi rồi, tôi biết rồi."

Lúc này, phía trước đường phố truyền đến tiếng động cơ gầm rú, Vương Trung ngẩng đầu, lập tức chuyển góc nhìn, liền thấy một chiếc máy kéo đang kéo một chiếc xe tăng bị hỏng vào trong một khu đất rộng, nơi được dùng làm xưởng sửa chữa xe tăng.

Tiếng gầm rú đó chính là từ động cơ của chiếc máy kéo.

Trong sân đã có vài chiếc xe tăng, gần như tất cả đều đang được tháo động cơ.

Vương Trung chuyển góc nhìn về, nói với Vasili và Grigory: "Đi, chúng ta đến xưởng sửa chữa xem sao."

Vasili ngạc nhiên hỏi: "Sao ngài biết phía trước là xưởng sửa chữa?"

Vương Trung mỉm cười: "Hiện tại phần lớn xe tăng đều đang được kiểm tra sửa chữa, sẽ không khởi động động cơ, tiếng động cơ lớn như vậy chắc chắn là từ máy kéo của đội hậu cần, cho nên tôi đoán phía trước nhất định là xưởng sửa chữa."

Vasili bừng tỉnh đại ngộ: "Ồ, hay lắm."

Vương Trung thúc ngựa đi về phía trước, vừa qua khỏi ngã tư đường đã thấy một chiếc máy kéo khác đang kéo một chiếc T-34 vào xưởng sửa chữa.

Trước cửa xưởng còn có một hàng T-34 đang đỗ, tất cả đều đang được sửa chữa.

Quân đội Liên Xô không giống như quân Prosen, mỗi trung đội xe tăng của họ đều có một thợ hàn riêng, còn xe tăng của Liên Xô nếu cần hàn sửa chữa đều phải chuyển về cho lữ đoàn sửa chữa chuyên trách phụ trách.

Cả con đường trước cửa xưởng sửa chữa đều là ánh lửa hàn xì, trong không khí tràn ngập mùi ozone do quá trình hàn điện tạo ra.

Thấy Vương Trung đến, mọi người theo phản xạ đều đứng dậy chào, nhưng Vương Trung đã nhanh chóng lên tiếng: "Thôi, không cần chào hỏi nữa, mọi người cứ tiếp tục công việc của mình đi! Đó mới là việc quan trọng nhất."

Lúc này mọi người mới ngồi xuống tiếp tục làm việc.

Một người thư ký cầm bảng kẹp giấy đi đến trước mặt Vương Trung, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo tướng quân, hôm nay chúng tôi đã hoàn thành việc sửa chữa nhỏ cho 10 chiếc xe tăng, trong sân còn 11 chiếc đang được thay động cơ, dự kiến tối mai có thể hoàn thành."

"Ngoài ra, đội hậu cần vẫn đang tiếp tục kéo xe tăng về, nhân lực sửa chữa bắt đầu thiếu hụt, chúng tôi chỉ có thể ưu tiên sửa chữa những xe hư hỏng nhẹ trước."

Vương Trung gật đầu: "Tốt, mọi người vất vả rồi. Tôi có thể vào trong sân xem một chút không?"

"Đương nhiên rồi ạ, ngài là tư lệnh, Yeisk không có nơi nào ngài không thể đến. Mời ngài! Nhưng bên trong hơi chật, mời ngài xuống ngựa."

Vương Trung xoay người xuống ngựa, buộc dây cương vào cột báo cháy bên cạnh cổng, sau đó mới đi vào trong sân.

Thật ra, thông qua góc nhìn từ trên cao, Vương Trung đã nắm rõ tình hình bên trong, bây giờ đi dạo một vòng là muốn cho mọi người trong xưởng sửa chữa cảm nhận được sự quan tâm của sở chỉ huy quân đoàn, qua đó nâng cao hiệu suất công việc.

Vương Trung đi đến bên cạnh một chiếc xe tăng đã được tháo động cơ, cúi người nhìn vào khoang động cơ.

Chỉ cần nhìn những mối hàn trong khoang động cơ là có thể nhận ra người sản xuất ra chiếc xe tăng này là một tay mơ, các mối hàn xiên xẹo, chỗ lồi chỗ lõm.

Nhìn những mối hàn này, Vương Trung chợt lo lắng cho khả năng phòng vệ của lớp giáp xe tăng, bèn đi vòng ra phía trước, quan sát tấm chắn pháo của xe tăng.

Thật là một mớ hỗn độn, ngay cả một người không hiểu gì về hàn như Vương Trung khi nhìn thấy các mối hàn trên tấm chắn pháo và toàn bộ tháp pháo cũng có thể biết thứ này chắc chắn không thể nào chắc chắn được.

Có vẻ như lứa T-34 này, bất kể là độ tin cậy hay khả năng phòng vệ, đều không đạt tiêu chuẩn.

Trong khi đó, quân đội Prosen đã bắt đầu sản xuất hàng loạt xe tăng Panzer IV Ausführung G (phiên bản G), phỏng chừng phiên bản nâng cấp pháo KwK 40 L/50 của Panzer III cũng sắp ra lò, lực lượng thiết giáp của quân đội Prosen lại sắp sửa lập thêm chiến công.

Là chủ tịch Ủy ban nghiệm thu vũ khí mới, Vương Trung cảm thấy vô cùng sốt ruột, phải nhanh chóng chế tạo ra những chiếc xe tăng tốt hơn, đạt tiêu chuẩn, nếu không, lính tăng Liên Xô sẽ chỉ thiệt mạng vô ích, không cách nào tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, càng không thể đào tạo ra những kíp lái xe tăng tinh nhuệ.

Mang theo suy nghĩ đó, Vương Trung quay sang hỏi người thợ máy đang sửa chữa động cơ: "Đã xác định được nguyên nhân khiến động cơ gặp trục trặc chưa?"

"Chúng tôi đã xác định được vấn đề của động cơ này rồi." Người thợ máy lắc đầu: "Ban đầu, chúng tôi nghĩ rằng có một số bộ phận cụ thể nào đó hay gặp vấn đề, nhưng sau khi tháo 10 động cơ thì thấy mỗi động cơ lại gặp một trục trặc khác nhau. Điều này rất nghiêm trọng, chứng tỏ quy trình sản xuất tại nhà máy có vấn đề."

Nếu chỉ có một số bộ phận cụ thể nào đó gặp vấn đề, họ có thể xác định được công đoạn sản xuất gặp sự cố và khắc phục.

Nhưng với tình hình hiện tại, họ không có cách nào giải quyết triệt để, trong một khoảng thời gian dài sắp tới, họ chỉ có thể chấp nhận những sản phẩm kém chất lượng.

Vương Trung vỗ vai người thợ máy: "Vất vả cho anh rồi, hãy cố gắng sửa chữa, khi tấn công, chúng ta có thể đưa càng nhiều xe tăng vào tham chiến thì cơ hội giành chiến thắng càng lớn."

"Xin tướng quân yên tâm." Người thợ máy cười với Vương Trung: "Ngài đã coi trọng chúng tôi như vậy, chúng tôi nhất định sẽ không để ngài thất vọng."

Vương Trung gật đầu, rụt tay đang đặt trên vai người thợ máy, bước từng bước chậm rãi trong sân đầy mùi dầu nhớt.

Chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy những động cơ xe tăng bị tháo rời có chất lượng rất kém, các thợ máy bên cạnh đang miệt mài làm việc, mồ hôi nhễ nhại.

Vương Trung đi một vòng quanh sân, trong lòng tràn đầy lo lắng cho cuộc tấn công vào ngày 21.

Tuy nhiên, quyết định tấn công đã được đưa ra, không thể dễ dàng thay đổi - thay đổi thất thường sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của quân đội cũng như lòng tin của binh lính đối với chỉ huy.

Một đội quân mà nghi ngờ chỉ huy của mình thì chắc chắn không thể nào thực hiện được ý đồ của người chỉ huy.

Vì vậy, vào ngày 21, họ chỉ có thể thử tấn công. May mắn là khu vực đóng quân của bộ binh Prosen không thích hợp để đào công sự kiên cố, chỉ cần pháo binh bắn tốt, cho dù xe tăng có chất lượng kém một chút cũng không thành vấn đề.

Vương Trung hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn đám mây ngũ sắc trên bầu trời.

————

12 giờ trưa ngày 21 tháng 7.

Pavlov nhìn đồng hồ, sau đó nhìn sang Vương Trung, nhấc điện thoại: "Kết nối với sở chỉ huy pháo binh. Bắn."

(Hết chương 241)

Chương 242: Quân đoàn xe tăng số 40 bắt đầu tấn công

Thời gian lùi lại một chút, 11 giờ sáng ngày 21, sở chỉ huy tập đoàn quân số 10 của quân đội Prosen.

Thượng tướng Pock vén tấm rèm che mưa lên, vừa ngáp vừa bước vào sở chỉ huy, ông chào hỏi các tham mưu: "Chào các vị. Quân địch đã pháo kích chưa?"

"Báo cáo tướng quân, chưa ạ." Tham mưu trưởng trả lời.

Pock búng tay: "Tốt! Vậy hôm nay chắc chắn bọn chúng sẽ không tấn công. Không quân trinh sát phát hiện có một lượng lớn xe tăng đang được điều động đến Yeisk, tôi còn tưởng Rokossovsky định tấn công cơ đấy!"

Tham mưu trưởng: "Rokossovsky thích lợi dụng xe tăng để bắn yểm trợ khi phòng ngự, có lẽ hắn điều động số xe tăng đó đến để củng cố tuyến phòng thủ."

Vẻ mặt Thượng tướng Pock vẫn đầy nghi ngờ: "Điều động nhiều xe tăng như vậy chỉ để củng cố phòng tuyến? Hơn nữa lại là ở khu vực đô thị? Điều này không hợp lý. Không, hắn nhất định là muốn tấn công, ảnh chụp từ trên không ngày hôm qua cho thấy ít nhất 200 chiếc xe tăng đang tập kết về khu vực tập đoàn quân của hắn, đây chính là lực lượng dùng cho cuộc tấn công."

Pock nhìn chằm chằm vào bản đồ một lúc, sau đó nói: "Nhưng có lẽ hắn vẫn chưa chuẩn bị xong, bây giờ đã 11 giờ rồi, pháo binh mà chưa bắn thì cũng không bắn nữa đâu."

Tham mưu trưởng cười nói: "Rokossovsky nhất định không ngờ, ngày mai chúng ta sẽ giành thế chủ động tấn công trước, cho hắn một bài học."

Thượng tướng Pock cũng cười: "Rất tốt, mấy ngày nay chúng ta liên tục bị kỵ binh của Rokossovsky tập kích quấy rối, tuyến hậu cần và sĩ khí bị ảnh hưởng khá nặng nề. Lần này, chúng ta phải trả thù."

Thấy trung tướng cười, những người khác trong sở chỉ huy cũng cười theo, đây là lần đầu tiên sau nhiều ngày, bầu không khí trong sở chỉ huy mới trở nên thoải mái như vậy.

Sau khi cười xong, Thượng tướng Pock hỏi: "Tình hình bổ sung quân nhu cho lực lượng thiết giáp thế nào rồi?"

Tham mưu trưởng lập tức báo cáo: "Báo cáo trung tướng, hiện tại đã hoàn thành được 60%, trước ngày mai chắc chắn sẽ hoàn thành. Cường độ quấy rối của kỵ binh địch đã giảm rõ rệt, tuy nhiên, chúng ta vẫn chưa dám cử lực lượng hậu cần đến khu vực thảo nguyên để kéo số xe tăng và xe bọc thép bị bỏ lại về sửa chữa.

"Ngày mai, khi phát động tấn công, chúng ta có thể đưa 200 xe tăng và 300 xe bọc thép chở quân hạng nhẹ tham chiến."

"Tốt, tốt." Pock gật đầu lia lịa.

Lúc này, một tham mưu phụ trách thông tin liên lạc cầm một bức điện báo bước vào: "Báo cáo, điện khẩn từ Bộ Tổng tư lệnh."

Vẻ mặt Thượng tướng Pock có vẻ bất đắc dĩ: "Lại là điện giục chúng ta tấn công đây mà."

Ông ra hiệu cho tham mưu trưởng đến nhận điện báo.

Tham mưu trưởng bước tới nhận điện báo, liếc nhìn rồi nói: "Đúng là điện giục chúng ta tấn công, giọng điệu còn gay gắt hơn lần trước. Rõ ràng chúng ta đã báo cáo kế hoạch tấn công cho bọn họ rồi, vậy mà bọn họ vẫn giục, ngày nào cũng giục."

Thượng tướng Pock lắc đầu: "Bộ Tổng tư lệnh không đến mức bất chấp tình lý như vậy, chắc là bị Hoàng đế gây áp lực rồi. Soạn điện trả lời, nói cho Hoàng đế - à không, nói cho Bộ Tổng tư lệnh, ngày mai tôi sẽ tấn công. Ngày mai nhất định tấn công."

Sau khi vị tham mưu kia chào và rời đi, Thượng tướng Pock hỏi tham mưu trưởng: "Kế hoạch tấn công ngày mai thế nào rồi?"

"Đã ban hành cho các đơn vị rồi ạ."

Tham mưu trưởng búng tay, lập tức có một tham mưu khác đến trải một tấm bản đồ tác chiến đã được đánh dấu kế hoạch tấn công lên.

"Đầu tiên, lực lượng thiết giáp và lính phóng lựu sẽ xuyên qua khu vực phòng thủ của các sư đoàn bộ binh, triển khai đội hình ở phía trước, sau hai giờ pháo kích chuẩn bị, chúng ta sẽ phát động tấn công.

"Mục tiêu của giai đoạn một là đánh đuổi phần lớn lực lượng Ant đang đóng quân trên thảo nguyên vào Yeisk, hình thành thế trận bao vây thành phố.

"Giai đoạn hai, chúng ta sẽ bao vây Yeisk, vây chặt chủ lực của Rokossovsky trong thành phố.

"Rokossovsky rất giỏi phòng ngự, vì vậy, chúng ta sẽ pháo kích 3 ngày để san phẳng thành phố, sau đó mới tấn công."

Pock chăm chú nhìn vào bản đồ tác chiến, như muốn in sâu nó vào trong đầu.

Tham mưu trưởng bắt đầu thuyết minh chi tiết nhiệm vụ của từng sư đoàn.

Sau khi nghe xong, Thượng tướng Pock gật đầu: "Không có vấn đề gì, là một kế hoạch tốt. Nếu tôi còn dạy học ở trường quân sự, trong bài kiểm tra, nếu các anh đưa ra kế hoạch này, tôi sẽ cho điểm tuyệt đối."

Thượng tướng Pock từng có thời gian dạy học tại Học viện Quân sự, đến Chiến dịch Melainia, ông mới quay lại chỉ huy quân đội.

"Để chúc mừng chúng ta đã đưa ra một kế hoạch tác chiến xuất sắc như vậy, chúng ta hãy ăn trưa."

Nói xong, ông vỗ tay, người lính hầu cận vén rèm bước vào: "Trung tướng, ngài cần gì ạ?"

"Đi chuẩn bị bữa trưa cho mọi người trong sở chỉ huy."

Vị trung tướng vừa dứt lời, tham mưu thông tin lại vội vã vén rèm bước vào, lần này, trên tay anh ta không cầm điện báo nữa. Anh ta lớn tiếng báo

cáo: "Tướng quân, bộ binh tiền tuyến báo cáo qua radio, họ đang bị pháo kích!"

"Cái gì?" Thượng tướng Pock vội vàng cúi đầu nhìn đồng hồ: "Bây giờ mới pháo kích! Nhỡ đâu chúng ta tấn công đến nửa chừng trời tối thì sẽ rất hỗn loạn!"

Tham mưu trưởng: "Có lẽ chỉ là chiến thuật pháo kích bất ngờ của Rokossovsky? Hắn ta thích lãng phí đạn pháo như vậy, cứ như thể hậu cần của bọn chúng là vô tận."

Vị trung tướng lắc đầu: "Không, Rokossovsky vừa mới nhận được một lượng lớn xe tăng, quân ta ở tuyến đầu chỉ có bộ binh, hơn nữa, địa hình khu vực đó không thể đào công sự kiên cố, pháo binh của hắn ta chỉ cần bắn vài quả là san bằng tất cả công sự của chúng ta.

"Đây là tấn công, hắn ta muốn tấn công."

Vị trung tướng đi đi lại lại trong lều hai vòng, sau đó kiên quyết nói: "Tôi phải liên lạc với sư đoàn trưởng sư đoàn bộ binh! Bây giờ còn liên lạc được với hắn ta không?"

"Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức." Tham mưu thông tin trả lời.

————

Tại sở chỉ huy Sư đoàn bộ binh số 151 của quân đội Prosen, Thiếu tướng Franz, sư đoàn trưởng, đang cầm ống liên lạc của radio hét lớn: "Alo! Alo! Nghe rõ trả lời! Chồn sói gọi! Chồn sói gọi! Chúng tôi đang bị địch tấn công dữ dội! Lặp lại, bị tấn công dữ dội!"

Trong radio chỉ có tiếng nhiễu sóng điện.

Âm thanh rè rè xen lẫn tiếng pháo ầm ầm bên ngoài công sự tạo thành sự tương phản rõ rệt.

Franz rụt cổ, dường như hành động này có thể bảo vệ đầu ông khi một quả đạn pháo chết tiệt rơi xuống! Còn những người khác trong sở chỉ huy đã sớm nằm rạp xuống đất từ lâu.

Tham mưu trưởng vẫn còn nhớ phải giữ tư thế phòng pháo, còn mấy tên tham mưu chưa từng trải sự đời đều nằm rạp xuống đất.

Đạn pháo thậm chí không cần bắn trúng sở chỉ huy được xây dựng sơ sài này, chỉ cần phát nổ ở khu vực lân cận, sức ép từ vụ nổ cũng đủ khiến những tên tham mưu kia có một bài học nhớ đời.

Cuối cùng, tiếng gọi của Franz cũng nhận được hồi đáp, một giọng nói khàn khàn vang lên từ ống nghe: "Chồn sói, tình hình bên anh thế nào?"

"Bọn chúng đang pháo kích, đạn pháo như mưa rơi xuống trận địa. Đạn pháo của chúng tôi sắp hết rồi!"

"Bình tĩnh, Chồn sói, chẳng phải anh vẫn còn sống sao? Bây giờ, tôi muốn anh đứng dậy, dùng ống nhòm quan sát về phía quân đội Ant, có nhìn thấy lực lượng thiết giáp của bọn chúng không?"

Thiếu tướng Franz run rẩy đứng dậy, cầm ống nhòm lên quan sát -

Những chiếc T-34 dàn hàng ngang, từ góc nhìn của Franz, chúng giống như một hạm đội chiến hạm đang dàn trận trước khi diễn ra trận hải chiến.

Franz thậm chí còn quên cả ngồi xuống, ông vẫn đứng như vậy, hét lớn vào ống liên lạc: "Chiến hạm, chiến hạm! Không, ý tôi là, sư đoàn xe tăng! Sư đoàn xe tăng đang lao về phía chúng tôi!"

(Hết chương 242)

Chương 243: Ôi thảo nguyên

Cuộc tấn công của quân đoàn xe tăng số 40 hoàn toàn khác với sư đoàn cơ giới số 1.

Sư đoàn cơ giới số 1 có tính cơ động cao, hơn nữa còn được trang bị rất nhiều xe bọc thép chở quân bánh xích, vì vậy, bộ binh có thể bám sát đội hình xe tăng khi tấn công. Thậm chí, các trung đoàn xe tăng của sư đoàn cơ giới số 1 còn được biên chế thêm các tiểu đoàn bộ binh cơ giới, sử dụng xe tăng M3 Lee làm xe chiến đấu bộ binh.

Nhưng quân đoàn xe tăng số 40 lại không được như vậy. Đặc biệt là xe bọc thép chở quân bánh xích, Ant không sản xuất loại xe này, tất cả đều phải dựa vào viện trợ của Hợp Chủng Quốc, mà số lượng viện trợ có hạn, ngoài sư đoàn cơ giới số 1 ra, không đơn vị nào có thể nhận được nhiều.

Còn về phần xe tăng M3 Lee, quân đoàn số 40 một chiếc cũng không có.

Vì vậy, bộ binh của quân đoàn số 40 chỉ có thể bám theo xe tăng, biến thành "kỵ binh thiết giáp".

Điều này cực kỳ nguy hiểm, bởi vì quân Prosen đều là lính kỳ cựu, bọn chúng biết muốn tiêu diệt xe tăng thì phải cắt đứt đội hình bộ binh đi kèm, bộ binh bám trên xe tăng sẽ trở thành mục tiêu của súng máy.

Nơi ẩn nấp duy nhất mà bộ binh có thể dựa vào là tháp pháo của T-34, nhưng T-34 của quân đoàn số 40 là phiên bản "nguyên bản chính hiệu", tháp pháo nhỏ, không thể che chắn được nhiều.

Súng máy của quân Prosen bắn tới, thương vong lập tức xuất hiện, những người lính trúng đạn rơi thẳng xuống đất, thậm chí còn kéo theo cả đồng đội rơi cùng.

Tầm nhìn của T-34 phiên bản "nguyên bản" rất kém, trong lúc xe tăng xóc nảy, pháo thủ kiêm nhiệm vụ bắn súng máy không thể quan sát được vị trí của súng máy địch, vì vậy, họ đành bất lực để mặc cho hỏa lực súng máy

của quân Prosen bắn gặt những người lính bộ binh.

Đợi đến khi kíp lái T-34 phát hiện ra vị trí của súng máy, dừng xe lại và nhắm bắn thì những tên xạ thủ súng máy dày dạn kinh nghiệm của quân Prosen đã nhanh chóng di chuyển đến vị trí khác - trong lúc di chuyển, chúng còn tranh thủ thay nòng súng, cho thấy sự chuyên nghiệp và không lãng phí thời gian.

————

Trung sĩ Hook, xạ thủ súng máy của quân đội Prosen, tay xách súng máy đã được thay nòng, chạy về phía trước, trợ thủ của anh ta cõng theo hộp đạn chạy theo sau.

Tại vị trí bắn thứ hai đã được chuẩn bị sẵn giá ba chân, Hook đặt súng máy xuống, kiểm tra giá ba chân rồi chửi: "Cái lũ khốn kiếp kia, pháo binh chuẩn bị kiểu gì vậy? Cái giá ba chân này hỏng rồi, bánh xe bị kẹt, không điều chỉnh được tầm bắn. Bỏ đi, chúng ta cứ bắn trực tiếp vậy."

Trợ thủ của Hook là lính mới, cậu ta hỏi: "Như vậy có được không ạ? Thước ngắm của súng máy chỉ..."

"Bây giờ đừng quan tâm chuyện đó nữa, quân địch sắp ập đến rồi, cứ dựa vào kinh nghiệm và vệt đạn mà bắn." Hook đẩy giá ba chân sang một bên, đặt hai chân súng máy lên bao cát đã bị rách, sau đó mở nắp hộp đạn: "Nạp đạn!"

Người trợ thủ lắp băng đạn vào súng, vừa đặt xuống xong, Hook lập tức đóng nắp hộp đạn, lên đạn, sau đó bắt đầu nhả đạn.

Do không có giá ba chân cố định, súng máy bị giật rất mạnh.

Hook thậm chí còn không điều chỉnh thước ngắm, chỉ dựa vào kinh nghiệm, loạt đạn đầu tiên đã bắn trúng một chiếc xe tăng.

Do khoảng cách quá xa, Hook không nhìn thấy kết quả, anh ta chỉ biết ngay lập tức, súng máy phòng không trên nóc xe tăng chĩa về phía anh ta bắn trả.

Người trợ thủ sợ hãi rụt cổ, nhưng Hook vẫn bình tĩnh, tiếp tục bắn một loạt đạn dài, súng máy phòng không trên xe tăng địch lập tức im bặt.

Hook tiếp tục bắn, yểm trợ cho bộ binh.

Người trợ thủ lo lắng hỏi: "Sao pháo chống tăng của chúng ta không bắn vậy ạ? Toàn là tiếng pháo của xe tăng địch! Không có chiếc xe tăng nào chịu dừng lại!"

Hook vỗ vào mũ sắt của cậu lính trợ thủ: "Đừng nói nhảm nữa, thay nòng súng!"

Người trợ thủ vội vàng đứng dậy, làm theo quy trình đã được huấn luyện, mở chốt nòng súng, rút nòng súng nóng hổi ra, ném xuống đất -

Lúc này, Hook mới nói: "Chắc là trận địa pháo chống tăng đã bị bọn chúng tấn công rồi, cậu không biết tối qua mấy tên lính gác đã bị bắt cóc sao? Chắc chắn bọn chúng đã khai hết rồi."

Người trợ thủ: "Hả?"

"Nhanh tay lên, thay nòng súng đi!"

Người trợ thủ vội vàng hoàn thành những bước cuối cùng, sau đó lại nằm xuống, đưa hộp đạn cho Hook.

Hook lại tiếp tục bắn.

Đột nhiên, một chiếc xe tăng Ant dừng lại, phía đuôi xe bốc lên một cột khói đen.

Tuy nhiên, có vẻ như nó không hề bị pháo chống tăng bắn trúng.

Tất cả các thành viên trong xe tăng đều chui ra ngoài, tay cầm súng tiểu liên PPSh-41 xông về phía trận địa của quân Prosen.

Hook lập tức chuyển hướng nòng súng, nhắm vào bọn chúng.

Sau một loạt đạn, ít nhất ba tên ngã xuống.

Đúng lúc này, người trợ thủ bỗng nhìn thấy một chiếc xe tăng Ant đã tiến rất gần dừng lại, tháp pháo bắt đầu xoay về phía bọn họ.
Hắn hô to: "Chúng ta bị phát hiện rồi! Bên kia!"

"Đi mau!" Trung sĩ nhấc súng máy lên liền chạy vào trong chiến hào giao thông.

Phó xạ thủ vội vàng cầm lấy hòm đạn dược, muốn đuổi theo trung sĩ, lúc này một phát đạn pháo rơi xuống, lực va chạm như một cú đấm mạnh vào lưng phó xạ thủ, khiến hắn ngã chúi về phía trước.

Hắn cảm giác đầu ong ong, đau như muốn nổ tung.

Xung quanh mọi thứ dường như biến thành một mảnh hỗn độn, hắn sắp chìm nghỉm trong biển hỗn mang.

Bỗng nhiên, giọng trung sĩ vang lên: "Không sao chứ?"

Cùng với giọng nói, mọi thứ xung quanh trở nên rõ ràng, ngay sau đó phó xạ thủ nhìn thấy mặt trung sĩ, và cả bàn tay đưa tới.

"Đứng dậy mau! Cậu không chảy máu, chắc là không sao! Mau đứng dậy!"

Phó xạ thủ nắm chặt bàn tay đầy sẹo của trung sĩ.

Một lúc sau, thân thể hắn đã bị trung sĩ kéo lên.

"Đi thôi, đến trận địa tiếp theo, quân địch sẽ pháo kích!"

Trung sĩ nói xong liền xoay người chạy đi, phó xạ thủ loạng choạng đuổi theo, vài giây sau phía sau vang lên tiếng nổ thứ hai.

Cơn gió mạnh lướt qua mũ sắt, nhưng sóng xung kích không tìm thấy hai người trong chiến hào giao thông nữa.

Vừa chạy được vài bước, phía trước liền truyền đến tiếng chửi thề của trung sĩ: "Chết tiệt, chiến hào giao thông bị pháo địch oanh tạc sắp nát rồi, chúng ta phải ra khỏi đây, theo sát tôi, hạ thấp người xuống, chạy mau!"

Nói xong trung sĩ trực tiếp lao ra khỏi chiến hào giao thông.

Lúc này phó xạ thủ mới phát hiện chiến hào giao thông phía trước đã bị đất đá lấp kín, chỉ có thể đi ra ngoài.

Hắn hít sâu một hơi, nhảy ra khỏi chiến hào giao thông.

Bóng lưng của Trung sĩ ở phía trước, đang băng qua bãi cỏ bị pháo kích ngổn ngang.

Phó xạ thủ chạy theo, không dám nhìn sang bên phải - bên phải đang truyền đến tiếng xe tăng của quân Ant.

Đột nhiên, trung sĩ phía trước nằm sấp xuống, phó xạ thủ cũng vội vàng nằm xuống.

Ngay sau đó, bánh xe tăng xuất hiện trong tầm nhìn, một chiếc T34 lao qua trước mặt trung sĩ cách đó không xa.

Trong bãi cỏ bỗng nhiên xuất hiện một bóng người đội mũ sắt Prosen, vung tay lên, một vật giống như đùi gà bay theo đường vòng cung rơi về phía xe tăng...

Là lựu đạn bó!

Lựu đạn rơi trúng lưng xe tăng, lập tức phát nổ.

Xe tăng dừng lại, ngọn lửa bốc lên từ nắp động cơ.

Nắp tháp pháo mở ra, lính xe tăng Ant trước tiên đưa súng tiểu liên bắn xung quanh một lượt, sau đó mới thò người ra...

Một binh sĩ Prosen xông tới, con dao chiến đấu trong tay đâm vào ngực tên lính lái xe tăng.

Tên lính Ant trừng mắt nhìn binh sĩ Prosen, thân thể từ từ trượt vào trong xe tăng.

Tên lính Prosen đứng trên xe tăng, lấy lựu đạn ra -

Hỏa lực súng máy từ phía bên phải tầm nhìn của phó xạ thủ bắn tới, binh sĩ Prosen cầm quả lựu đạn chưa kịp rút chốt đã ngã ngửa về phía sau, rơi xuống bãi cỏ mất tăm.

Hắn quay đầu lại, thấy một chiếc xe tăng Ant khác đang dùng súng máy đồng trục yểm hộ đồng bọn.

Đồng thời trên lưng hai chiếc xe tăng Ant này còn có bộ binh chưa bị tiêu diệt, lúc này đám bộ binh này đang lần lượt nhảy xuống xe, cầm súng tiểu

liên bắn khắp nơi.

Quân Ant có lẽ chiến thuật không tốt, nhưng dũng mãnh là thật sự, mạnh như bộ binh tinh nhuệ của Prosen, giao chiến cũng rất ít khi đánh bại được quân Ant.

Phó xạ thủ hô lớn: "Làm sao bây giờ?"

Ngay sau đó, hắn thấy trung sĩ phía trước đứng dậy, tay cầm súng máy MG34, bắn về phía quân Ant.

(Hết chương)

Chương 244: Tiếng hoang hô vang vọng thảo nguyên

Semyon thượng sĩ nghe tiếng súng máy Prosen thì đang loay hoay với khẩu PPSh-41, cố gắng xử lý lỗi kẹt đạn.

Nghe thấy tiếng súng máy, anh ngẩng đầu lên, kết quả nhìn thấy trong bãi cỏ có một tên lính Prosen đứng bắn súng máy.

Tên lính súng máy chưa phát hiện ra Semyon thượng sĩ, vì vậy anh vội vàng hạ thấp người, liên tục kéo khóa nòng súng, cố gắng lấy vỏ đạn bị kẹt bên trong ra.

Đến lần thứ ba, vỏ đạn rơi ra, Semyon thượng sĩ lập tức kéo chốt súng mấy lần, đảm bảo súng đã hoạt động bình thường, lúc này mới chĩa súng về phía tên lính súng máy Prosen kia nã đạn.

Muốn bắn chính xác thì không thể nào bắn chính xác được, PPSh-41 cũng không phải loại vũ khí dùng để bắn tỉa. Lính Ant đã quen với việc, bất kể khoảng cách bao xa cứ xả đạn là được, không bắn trúng địch cũng có thể khiến chúng phải nằm xuống.

Vì vậy, xung quanh tên lính súng máy địch toàn là cỏ bị đạn cắt đứt, lá cây bay tứ tung trong gió.

Tên lính súng máy không hề nằm xuống, mà còn quay họng súng về phía Semyon thượng sĩ.

Ngay lúc này, một viên đạn PPSh-41 găm trúng vào vai tên lính súng máy, gần như ngay lập tức khiến cánh tay đang giữ bàng súng bị mất sức, khẩu súng máy rơi xuống đất nhưng vẫn tiếp tục nhả đạn.

Viên đạn găm vào tháp pháo xe tăng, rồi đến thân xe -

Viên đạn bắn trúng thân xe bị dội ngược trở lại, găm thẳng vào bắp chân Semyon thượng sĩ.

Vị thượng sĩ dựa người vào tháp pháo, dùng khuỷu tay và chân còn lại chống đỡ cơ thể, tiếp tục bắn trả bằng khẩu tiểu liên nặng trịch.

Tên lính súng máy Prosen trúng thêm vài phát đạn, ngã ngửa về phía sau, khẩu súng máy cũng lăn ra đất.

Semyon thượng sĩ đang định thở phào nhẹ nhõm, lại thấy một tên Prosen khác từ trong bãi cỏ chui ra, dường như định lao lên nhặt súng máy.

Semyon thượng sĩ lập tức bóp cò, bắn hết số đạn còn lại trong băng đạn.

Tên lính Prosen kia không trúng đạn, nhưng vẫn nằm xuống.

Semyon thượng sĩ ấn nút, dùng tay đập vào hộp tiếp đạn, hộp tiếp đạn rỗng theo đó rơi xuống, đập vào chân anh.

Anh thầm chửi một tiếng, cố gắng lấy hộp tiếp đạn mới trên người, lúc này nắp tháp pháo xe tăng hé mở, viên trưởng xe kiêm pháo thủ hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Semyon thượng sĩ vừa mò hộp tiếp đạn vừa nói: "Tiến lên đi, trong bãi cỏ này toàn là quân Prosen! Các cậu đã đưa chúng tôi đến đây rồi, còn lại giao cho chúng tôi!"

Viên trưởng xe tăng nhìn vào vai Semyon: "Cậu bị thương rồi, máu nhuộm đỏ cả tay áo kìa."

Semyon thượng sĩ quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy tay áo nhuốm một mảng đỏ.

"Chết tiệt, thảo nào tôi thấy tay hơi mất cảm giác..."

Viên trưởng xe tăng đưa cho anh một cuộn băng gạc: "Chúng tôi có chuẩn bị sẵn trong xe."

Semyon thượng sĩ bỏ việc mò hộp tiếp đạn, nhận lấy băng gạc băng bó cánh tay, đồng thời tiếp tục giục: "Tiến lên đi, trong bãi cỏ này không biết có bao nhiêu tên Prosen! Khó trách Rokossovsky tướng quân phải tăng cường nhiều lực lượng hỗ trợ cho lực lượng tăng thiết như vậy..."

Vừa nói, Semyon thượng sĩ vừa quan sát xung quanh, đã có rất nhiều xe tăng bị bộ binh Prosen tiêu diệt ở cự ly gần, bộ binh Ant xuống xe đang giao tranh bằng lưỡi lê với quân Prosen.

Xe tăng T-34 thiếu huấn luyện, lại trong điều kiện tầm nhìn kém như vậy chẳng giúp ích được gì, cứ như thể xe tăng đánh xe tăng, bộ binh đánh bộ binh, hai bên đang diễn ra hai trận chiến hoàn toàn khác biệt.

Semyon thượng sĩ băng bó xong, trả lại cuộn băng gạc dính máu cho Viên trưởng xe tăng, đồng thời giục: "Nhanh tiến lên! Xung phong! Đánh vào hậu cần và sở chỉ huy của chúng!"

Viên trưởng xe tăng chui vào trong, tiện tay đóng nắp hầm, động cơ xe tăng lại gầm rú.

Semyon thượng sĩ giữ vững cơ thể, cuối cùng cũng mò thấy hộp tiếp đạn, lắp vào súng.

Sau đó anh cúi đầu nhìn xuống chân, xác định mình không thể xuống xe chiến đấu được.

Anh cầm súng, cảnh giác quan sát xung quanh.

Chiếc T-34 này không được lắp đặt súng máy phòng không trên nóc, hình như là do Rokossovsky tướng quân muốn đảm bảo đủ súng máy cho bộ binh nên đã can thiệp vào hoạt động sản xuất quốc phòng.

Nhưng tập đoàn quân của tướng quân thì lại được trang bị đầy đủ súng máy phòng không.

Semyon thượng sĩ thầm nghĩ, sau trận này, liệu Tập đoàn quân 40 có trở thành lực lượng nòng cốt của Rokossovsky, được trang bị vũ khí mới hay không? Nếu vậy thì phải viết thư kể cho vợ nghe mới được, cô ấy nhất định sẽ rất vui, đi theo Rokossovsky tướng quân đánh trận, tỷ lệ hy sinh thấp hơn nhiều.

Dù sao thì ông ấy cũng là một trong số ít tướng lĩnh có thành tích nổi bật trong cuộc đại bại thê thảm năm ngoái...

Lúc này, Semyon thượng sĩ bỗng nghe thấy tiếng kèn vang lên.

Anh quay đầu nhìn lại, thấy một đội kỵ binh không biết từ đâu xuất hiện, đang tiến quân qua thảo nguyên.

Dưới ánh nắng mặt trời, những thanh mã đao sáng loáng như sao băng trên mặt đất.

Kỵ binh ở đâu ra vậy?

Không phải kỵ binh đều được cải tổ thành lực lượng tăng thiết hết rồi sao?

Semyon nhìn đội kỵ binh lao qua trận địa của quân Prosen, dùng vũ khí thô sơ như mã đao để tàn sát quân địch.

Cuối cùng, tinh thần chiến đấu của quân Prosen sụp đổ, rất nhiều tên lính Prosen bò dậy bỏ chạy.

Đội kỵ binh đuổi kịp xe tăng của Semyon, một vị đại úy nhìn thấy anh liền nói: "Đồng chí bị thương rồi!"

"Đồng... Hả?" Semyon có phần kinh ngạc, "Cái gì?"

"Đồng chí, hình như vốn là cách gọi trong hải quân, binh lính trong quân của Rokossovsky tướng quân đều gọi nhau như vậy."

Semyon "Ồ" lên một tiếng, sau đó hỏi: "Mọi người từ đâu đến vậy?"

"Chúng tôi vừa đến, Rokossovsky tướng quân ra lệnh cho chúng tôi đuổi theo hỗ trợ các cậu, nói lực lượng đi kèm của các cậu không đủ. Vậy nên chúng tôi đến đây."

"Đến thật đúng lúc!" Semyon cười nói.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một thứ gì đó lóe sáng từ xa.

Lúc quả đạn pháo bắn trúng xe tăng, Semyon chỉ kịp nghe thấy một tiếng "Ầm", ngay sau đó cả người bị hất tung lên không trung.

Phải mất nửa giây sau anh mới ý thức được mình đang bay trên không, anh nhìn xuống mặt đất, nhìn vào đôi mắt trợn trừng của vị đại úy.

Vị đại úy có lẽ đã hét lên điều gì đó, nhưng Semyon không nghe thấy gì nữa.

Tai anh lúc này không nghe thấy gì cả.

Anh nhìn thấy nguyên nhân, chiếc xe tăng phát nổ, tháp pháo bay lên không trung, nhưng thân xe vẫn tiếp tục lao về phía trước.

Chắc là tôi bị điếc rồi.

Nghĩ vậy, mặt đất trong tầm mắt Semyon bỗng nhiên ập đến gần, như người mẹ dang rộng vòng tay ôm lấy anh.

————

Đại úy Makarov ngay khi chiếc xe tăng phát nổ đã hét lớn: "Pháo 88!"

Ông đã từng gặp trường hợp như thế này rồi.

Vẫn còn một khẩu đội pháo 88 sống sót sau loạt pháo chuẩn bị!

Vị đại úy nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy tia chớp lóe lên khi khai hỏa.

Khoảng cách ước chừng khoảng một kilomet, rõ ràng là quân Prosen vừa mới sửa chữa xong khẩu pháo này, nếu không đã không để xe tăng đến gần như vậy mới khai hỏa.

Vị đại úy quay đầu lại hét lớn: "Kỵ binh! Tiêu diệt khẩu đội pháo cuối cùng! Không thể để cho nó hủy diệt lực lượng tăng thiết của chúng ta!"

Bình thường một khẩu đội pháo 88 sẽ được trang bị súng máy thậm chí là pháo phòng không hạng nhẹ để bảo vệ, nhưng lúc này không còn thời gian để ý đến những thứ đó.

Đại úy Makarov dẫn đầu đội kỵ binh, với quyết tâm liều chết xông về phía vị trí đặt pháo.

Thế nhưng, không có súng máy, không có pháo 20 ly, đội kỵ binh như cơn sóng thần, tràn qua vị trí đặt pháo.

Lúc đại úy Makarov xông qua vị trí đặt pháo, ông nhìn thấy một tên sĩ quan đội mũ hải quân - mũ hải quân, chắc là lính không quân Prosen.

Vị đại úy nhẹ nhàng hạ tay xuống, không cần dùng sức, thanh mã đao lướt qua mặt tên sĩ quan, chẻ đôi đầu hắn.

Đợi đến khi vị đại úy tìm kiếm mục tiêu khác, thì phát hiện những tên còn lại trong khẩu đội pháo đều đã bị kỵ binh xử lý.

Chiếc xe tải chở đạn pháo định bỏ chạy, vị đại úy đuổi theo, ném một quả lựu đạn vào buồng lái.

Ngay sau đó, buồng lái xe tải phát nổ, chiếc xe mất lái lật nhào trên thảo nguyên, sau đó phát nổ dữ dội.

Vị đại úy không kìm nén được phấn khích, hét lớn: "Uraaa!"

"Ura!" Tiếng hô vang dội vang vọng khắp thảo nguyên.

(Hết chương)

Chương 245: Không quân chưa bao giờ khiến người ta thất vọng

Cùng lúc với cuộc tấn công của Tập đoàn quân 40, trên bầu trời thảo nguyên rộng lớn gần sở chỉ huy Tập đoàn quân 10 của Prosen, vô số chiếc dù đang từ từ đáp xuống như những bông bồ công anh.

Dưới mỗi chiếc dù là một thùng xăng được bọc bằng bao cát để giảm xóc, đây là số nhiên liệu mà không quân Prosen tiếp tế cho Tập đoàn quân 10.

Thượng tướng Pock đích thân bước ra khỏi lều, nhìn những "bông bồ công anh" đang từ từ đáp xuống.

"Chết tiệt", ông ta chửi rủa, "Không quân sao lại có thể thả lệch đến vậy? Rất nhiều thùng dầu đã bị gió thổi bay xa đến vài kilomet... Ít nhất cũng phải vài kilomet!"

Viên thượng tá không quân phụ trách liên lạc đứng bên cạnh thượng tướng Pock, lúng túng đáp lời: "Hôm nay gió lớn, trước khi thả hàng phi đội đã báo cáo là họ gặp phải rung lắc dữ dội, nên buộc phải bay lên cao hơn một chút."

Thượng tướng Pock liếc nhìn viên thượng tá không quân: "Các người chỉ giỏi mỗi việc bay lên cao hơn. Mặt đất có hỏa lực phòng không thì các người nâng độ cao ném bom, gặp gió rung lắc cũng bay lên cao hơn, nếu gặp máy bay địch chặn đánh thì chắc chắn là sẽ bỏ chạy để giữ mạng!"

Viên thượng tá không quân định mở miệng phản bác, thì một sĩ quan quan sát dưới mặt đất hét lớn: "Hãy nhìn kìa!"

Mọi người vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, thấy tám vệt khói trắng bay tới từ phía đông, lao thẳng về phía đội máy bay vận tải Junkers đang thả dù tiếp tế.

Viên thượng tá không quân lộ rõ vẻ lo lắng: "Hỏng rồi, những chiếc "Annie Thép" (biệt danh của máy bay vận tải Junkers) không mang nhiều vũ khí tự

vệ, máy bay chiến đấu hộ tống đâu?"

Thượng tướng Pock: "Ngươi hỏi ta? Ngươi, vậy mà lại đi hỏi ta?"

Viên thượng tá không quân vô cùng lúng túng: "À không, tôi chỉ là đang tự nói chuyện một mình thôi. Có lẽ máy bay chiến đấu của chúng ta đang bay ở trên cao, để có thể lao xuống tấn công máy bay địch khi chúng tấn công đội hình vận tải."

Thượng tướng Pock: "Tức là coi máy bay vận tải như mồi nhử?"

"À... Vâng."

Vị thượng tướng lắc đầu: "Không quân chỉ được đến thế thôi."

Lúc này, một chiếc xe jeep chạy tới, viên sĩ quan trên xe nhảy xuống, giơ tay chào theo nghi thức quân đội rồi báo cáo: "Báo cáo thượng tướng, chúng tôi nhận được tin từ không quân, do máy bay địch ngăn cản, họ sẽ thả toàn bộ số hàng tiếp tế còn lại xuống."

Thượng tướng Pock hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trời: "Ít nhất thì chúng cũng chịu thả hàng xuống."

Sau đó, ông ta thấy một chiếc máy bay vận tải thả một loạt thùng hàng tiếp tế xuống, do khoảng cách thả quá gần nhau, những chiếc dù của các thùng hàng bị rối vào nhau, rơi xuống mặt đất như một đống hỗn độn.

Lúc tiếp đất, đám bụi do số hàng hóa này tạo ra chẳng khác gì một quả bom hạng nặng phát nổ.

Thượng tướng Pock đợi vài giây, thấy không có lửa bùng lên mới thở phào nhẹ nhõm: "May mà không gây cháy."

Viên thượng tá không quân nuốt nước bọt, rõ ràng là ông ta cũng đang lo lắng đến chết đi được.

Ngay sau đó, một chiếc xe jeep khác chạy tới, viên sĩ quan trên xe thậm chí còn chưa kịp xuống xe đã vội vàng báo cáo: "Báo cáo, lúc chúng tôi đến nơi thì số thùng dầu gần như đã chảy hết, thưa thượng tướng, xin hãy gửi công hàm phản đối lên không quân, đó là toàn bộ số nhiên liệu cần thiết cho cuộc tấn công vào ngày mai!"

Thượng tướng Pock quay đầu lại nhìn viên sĩ quan không quân phụ trách liên lạc: "Anh đã nghe thấy những gì chúng tôi nói rồi chứ?"

Cả đám sĩ quan cấp cao của Bộ tư lệnh Tập đoàn quân, cùng với hai viên lính lái xe jeep đều nhìn chằm chằm vào viên thượng tá không quân.

Viên thượng tá gật đầu: "Tôi nghe thấy rồi, chúng tôi đều nghe thấy. Tôi sẽ ghi nhớ điều này trong bản báo cáo kinh nghiệm."

Lúc này, trên bầu trời, cuộc không chiến đã bắt đầu, những chiếc tiêm kích của Ant lao vào giữa đội hình máy bay vận tải.

Ngay lập tức, một chiếc máy bay vận tải bị bắn trúng động cơ, kéo theo một vệt lửa dài rời khỏi đội hình rồi đâm xuống mặt đất, cột khói đen tạo thành một vòng cung trên bầu trời, như một chiếc cầu vồng bị nhuộm đen.

Bỗng nhiên, ngọn lửa thiêu đứt cánh của chiếc máy bay, thay vì tiếp tục rơi xuống theo hướng cũ, chiếc máy bay lao thẳng xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, rất nhiều chiếc máy bay vận tải khác cũng tách khỏi đội hình, chao đảo lượn vòng trên không trung.

Lúc này, những chiếc tiêm kích của Prosen cuối cùng cũng xuất hiện, đúng như lời viên thượng tá không quân đã nói, chúng lao xuống từ trên cao, như những con chim ưng lao xuống vồ mồi.

Chỉ trong nháy mắt, trên không trung lại xuất hiện thêm một vài quả cầu lửa lao xuống mặt đất.

Thượng tướng Pock hét lớn: "Nhanh chóng đi thu hồi số hàng hóa đã được thả xuống, nếu để máy bay địch rơi trúng đốt cháy cả thảo nguyên thì sẽ rất phiền phức!"

————

21 giờ ngày 21 tháng 7, Vương Trung mới nhận được báo cáo chiến tình do Tập đoàn quân 40 gửi về.

Tất nhiên, thông qua việc thường xuyên liên lạc bằng radio, Vương Trung biết chắc chắn là cuộc tấn công đang diễn ra rất thuận lợi.

Nhưng nếu chưa nhận được báo cáo chính thức thì anh cũng không tiện thể hiện ra, chỉ có thể giả vờ sốt ruột đi đi lại lại bên cạnh tổ điện đài.

Sau khi Pavlov đọc xong bức điện, Vương Trung lập tức thôi không giả vờ nữa, nói ra những suy nghĩ đã được anh cân nhắc kỹ lưỡng: "Chúng ta đã đánh tan Sư đoàn bộ binh thứ hai của địch, nếu lúc này để pháo binh tiến lên, chuẩn bị tấn công vào sư đoàn tiếp theo của chúng, e là sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị lực lượng thiết giáp của chúng phản công."

"Ừm, cũng có khả năng đó." Pavlov nói, "Vậy theo cậu..."
Vương Trung: "Chúng ta đẩy xe diệt tăng và pháo chống tăng lên phía trước, cùng với xe tăng của Tập đoàn quân 40 phục kích đối diện."

Vasili vỗ tay: "Vẫn là đánh phòng thủ, để cho địch nhân nhìn xem tường sắt đế quốc lợi hại!"

Popov lo lắng hỏi: "Vậy vạn nhất địch nhân không phản kích thì sao? Ví dụ như bọn chúng không kịp hoàn thành chuẩn bị phản kích? Vậy chẳng phải bỏ lỡ cơ hội tiêu diệt một sư đoàn của địch sao?"

Pavlov: "Dựa theo báo cáo của Tập đoàn quân 40, mặc dù bọn họ không gặp phải hỏa lực chống tăng mạnh, nhưng vẫn có số lượng xe tăng kha khá bị trục trặc kỹ thuật trong quá trình xung phong.

"Bọn họ còn đang thống kê số lượng xe tăng còn hoạt động. Tôi đoán chừng không quá lạc quan."

Vương Trung vỗ tay nói: "Phục kích quân địch, đừng tham lam, trong lúc tấn công đụng phải lực lượng thiết giáp phản kích của Prosen sẽ tổn thất rất lớn, tuy rằng không phục, nhưng về mặt tố chất lính thiết giáp của quân địch vượt xa chúng ta.

"Cho nên không thể giao chiến trực diện với kẻ địch, có thể phục kích thì phải phục kích, có thể đánh lén thì đánh lén."

Pavlov: "Không cần phải thuyết phục, chúng tôi đều biết cậu đánh trận như thế nào. Trận địa phục kích —— cậu muốn đích thân chọn?"

Vương Trung lúc này mới nghĩ đến mình có thể tự mình lựa chọn trận địa phục kích, vội vàng bày ra vẻ mặt nghiêm túc: "Đương nhiên, tôi vẫn luôn tính toán như vậy, như vậy mới có thể đảm bảo hiệu quả phục kích tốt nhất."

Popov mở miệng nói: "Tôi lại cảm thấy có thể tin tưởng vào năng lực của sĩ quan chỉ huy cấp dưới, chúng ta không thể chỉ dựa vào một mình cậu đánh trận."

Vương Trung theo bản năng muốn phản bác, nhưng lập tức cảm thấy Popov nói đúng, dù sao cũng phải để cho cấp dưới có cơ hội thực hành.

Hắn suy nghĩ một chút nói: "Vậy bổ nhiệm Yegorov thuộc Cận vệ Cơ giới số 1 làm tổng chỉ huy mai phục, Eugene tạm thời làm phó tổng chỉ huy, để cho bọn họ thực hành một chút những gì học được từ tôi."

Pavlov: "Thực ra xét về năng lực, Eugene thích hợp chỉ huy phục kích hơn."

"Nhưng Eugene là Chuẩn tướng, để cho Thiếu tướng Yegorov làm phó cho cậu ta không thích hợp." Popov nói.

Vương Trung: "Cứ theo như tôi vừa nói, Yegorov nếu biết điều, sẽ để cho Eugene phụ trách chỉ huy đào công sự xe tăng. Còn nữa, bảo Tập đoàn quân 40 dừng tiến lên, đừng có xông bừa vào trận địa chống tăng của quân địch, phòng tuyến tiếp theo chưa bị pháo binh cày nát đâu."

Vừa nói xong, trong đầu hắn lại lóe lên một ý nghĩ, vì thế bổ sung thêm một mệnh lệnh: "Để cho trinh sát tiến lên phía trước, tiểu đội mang theo radio bí mật tiếp cận quân địch, còn có xạ thủ bắn tỉa, tất cả đều áp sát lên, tìm cho ra trận địa chống tăng được ngụy trang trên phòng tuyến tiếp theo."

Lúc ra mệnh lệnh này, Vương Trung có cảm giác mình lại đang chơi "Game chiến tranh: Hồng long", đại bộ đội án ngữ ở khoảng cách tiếp cận tối đa với quân địch, bộ đội trinh sát men theo đường rừng lặng lẽ mò mẫm.

Vương Trung hạ quyết tâm, nếu ngày mai quân địch không tấn công, hắn sẽ tiến hành một cuộc tấn công hạn chế, đánh tan ít nhất một trung đoàn

của Prosen.

————

(Hết chương)

Chương 246: Lượt của Liên hiệp Vương quốc

Trong khi Vương Trung mưu đồ kế hoạch tấn công nho nhỏ của mình, cục diện chiến tranh cũng đang âm thầm biến đổi.

1 giờ sáng ngày 22, trong lãnh thổ đế quốc Prosen, Kehlsteinhaus.

"Bây giờ đã là rạng sáng ngày 22 rồi." Hoàng đế Prosen Reinhardt nhìn về phía Tổng tham mưu trưởng William Keitel: "Tại sao kỵ binh Moravia còn chưa đến nơi? Không phải nói ngày 19 có thể đến sao?"

Tổng tham mưu trưởng William Keitel nhìn về phía Đại công tước Meyer.

Công tước bắt đầu lau mồ hôi.

Tổng tham mưu trưởng Keitel mở miệng nói: "Từ khi chúng ta bắt đầu bao vây tiêu diệt tập đoàn quân của địch ở bờ biển, quân địch đã tăng cường oanh tạc hệ thống vận tải của chúng ta, các cuộc oanh tạc ác liệt đã gây trở ngại nghiêm trọng cho việc vận chuyển.

"Hơn nữa, việc quân đội nội vụ tàn sát thường dân một cách bừa bãi đã làm gia tăng tâm lý kháng cự của những người chúng ta thuê mướn, dẫn đến tốc độ khôi phục hệ thống đường sắt bị giảm sút rất nhiều."

Ý của Keitel rất rõ ràng, là lỗi của không quân và quân đội nội vụ, hai cái này đều là lực lượng nòng cốt của Hoàng đế bệ hạ, không thể trách bọn họ.

Đại công tước Meyer vội vàng giải thích: "Quân địch đã sử dụng máy bay ném bom hạng nặng, là loại oanh tạc cơ bọc thép mà chúng ta chưa từng gặp phải trước đây, hỏa lực 109 của chúng ta hiện tại rất khó bắn hạ loại pháo đài bay bọc thép dày này, còn phải lo lắng hỏa lực phòng ngự của địch.

"Hỏa lực máy bay của bọn chúng còn mạnh hơn cả oanh tạc cơ hạng nặng mà chúng ta cải tiến từ thủy phi cơ!

"Vì vậy tôi đã chỉ thị cho bộ phận kỹ thuật phát triển 109 được trang bị pháo 30 ly và pháo 20 ly, ngoài ra, 190 máy bay chiến đấu của công ty Focke-Wulf cũng sắp được đưa vào sử dụng, đến lúc đó hẳn là có thể đối phó hiệu quả với mối đe dọa từ oanh tạc cơ hạng nặng..."

Hoàng đế đi đến trước mặt Đại công tước Meyer, chắp hai tay sau lưng nhìn ông ta: "Ông vừa nói, loại oanh tạc cơ mới của địch chúng ta căn bản không có cách nào đối phó, đúng không?"

"Tạm thời." Đại công tước Meyer đáp.

Hoàng đế hiển nhiên rất thất vọng với câu trả lời này, liên tục lắc đầu: "Một loại vũ khí mới đã thay đổi toàn bộ cục diện, không, tôi không tin chuyện này. Ông còn điều gì chưa nói."

Đại công tước Meyer suy nghĩ một chút rồi đáp: "Không quân Ant còn... thay đổi cách thức tác chiến, trước kia bọn chúng có xu hướng sử dụng Il-2 và các loại máy bay yểm trợ gần mặt đất khác để tấn công lực lượng chiến đấu của chúng ta."

Tổng tham mưu trưởng Keitel: "Loại tấn công này không có uy hiếp quá lớn, chỉ có phi công Ant ưu tú nhất mới có đủ khả năng để tấn công hiệu quả, mà phần lớn phi công Ant đều là những tân binh có thời gian bay chưa đến hai trăm giờ.

"Il-2 căn bản là không bắn trúng, chỉ có thể dùng số lượng để bù đắp cho tỷ lệ bắn trúng thấp, nhưng hiệu quả vẫn có hạn."

Đại công tước Meyer: "Nhưng gần đây chúng tôi phát hiện, số lần Il-2 xuất hiện đã giảm rõ rệt, Ant dường như đang dần từ bỏ loại máy bay được tiên đế sủng ái này, một lượng lớn trung đoàn cường kích đã được trang bị máy bay mới do Liên hiệp Vương quốc hỗ trợ, còn số lượng Pe-2 của chính Ant lại tăng lên rõ rệt."

Hoàng đế Reinhardt: "Ý ông là, quân địch đã từ bỏ loại máy bay Il-2 mà chúng ta đánh giá là không hiệu quả, thay vào đó sản xuất Pe-2 mà chúng ta cho là rất nguy hiểm?"

Đại công tước Meyer: "Vâng, Pe-2 oanh kích các trung tâm giao thông, điểm tập kết, trạm trung chuyển,... ở tiền tuyến của chúng ta. Sau đó, bốn động cơ ném bom hạng nặng mới tấn công các bãi điều độ tàu hỏa, nhà máy sửa chữa đầu máy,... và các mục tiêu quan trọng khác ở hậu phương của chúng ta.

"Hiện tại, áp lực phòng không ở mặt trận phía đông đang gia tăng đáng kể, chúng tôi đang lên kế hoạch điều động các liên đội máy bay chiến đấu từ mặt trận phía tây sang mặt trận phía đông để đảm nhiệm nhiệm vụ phòng không trọng yếu..."

Lúc này còi báo động phòng không đột nhiên vang lên.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Hoàng đế Reinhardt đợi vài giây, quay đầu chất vấn: "Chuyện gì vậy? Tại sao lại hú còi báo động phòng không?"

Thị vệ của Hoàng đế lắc đầu: "Chúng tôi không biết, xin cho phép tôi gọi điện thoại hỏi một chút."

"Nhanh lên!"

Nhưng chưa kịp để thị vệ gọi điện thoại, quản gia của Hoàng đế đã mở cửa bước vào: "Bệ hạ, radar phát hiện một vùng lớn các điểm sáng, có thể là máy bay của quân địch."

Hoàng đế quay đầu nhìn Đại công tước Meyer: "Nhanh chóng xác nhận tình hình!"

Đại công tước: "Tất cả các máy bay chiến đấu ban đêm đều được bố trí gần bờ biển để bảo vệ các cảng của chúng ta. Các cuộc không kích ban đêm của quân địch luôn nhằm vào các cảng và tàu thuyền có thể được sử dụng để vượt biển trong cảng."

Thống chế Keitel: "Có thể chỉ là trục trặc radar, mặc dù tôi nghĩ radar dùng để bảo vệ Kehlsteinhaus khó có thể bị trục trặc."

Hoàng đế trừng mắt nhìn Đại công tước Meyer vài giây, quay người đi tới cửa sổ, kéo rèm cửa sổ.

Bên ngoài có thể nhìn thấy ánh đèn của thành phố Baden, ánh đèn của cả thành phố chiếu sáng bầu trời đêm như ban ngày.

Rõ ràng còi báo động phòng không đã vang lên, nhưng thành phố vẫn chưa hề có ý định tắt đèn, bởi vì cho đến nay, chưa từng có tiền lệ nào về việc nội địa đế chế bị oanh tạc.

Cho dù là nhân viên cơ sở của đế chế, hay là người dân, đều không có ý thức phòng không.

Tiếng còi báo động thê lương vang lên, nhưng thành phố vẫn chìm trong ca hát và nhảy múa.

Lúc này, một nhóm người hầu với vẻ mặt lo lắng chạy vào phòng bản đồ nơi Hoàng đế và những người khác đang ở, tắt hết đèn.

Hoàng đế hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Người hầu: "Trạm quan sát phòng không nghe thấy tiếng gầm rú của đội máy bay trên không, không quân địch sắp tấn công!"

Lúc này, Đại công tước Meyer không biết đã chạy đi lấy điện thoại từ lúc nào cũng buông điện thoại xuống, nhìn Hoàng đế nói: "Một số trạm radar đều phát hiện thấy các điểm sáng, bọn chúng đã lợi dụng quán tính tư duy của chúng ta - radar ven biển cho rằng các điểm sáng là lá thiếc do máy bay ném bom thả xuống, kết quả là đội máy bay thật."

Hoàng đế nhìn chằm chằm Meyer vài giây, tức giận nói: "Prosen ngần ấy năm qua, tiêu tốn biết bao tiền bạc, chỉ để nuôi dưỡng ra một lũ vô dụng như các người, tấn công thì không thể buộc Liên hiệp Vương quốc đầu hàng, phòng thủ thì không thể bảo vệ lãnh thổ của đế quốc!

"Hôm nay máy bay của Liên hiệp Vương quốc ném bom xuống, ông có biết phải mất bao lâu mới có thể khôi phục niềm tin của người dân hay không? Ông có biết không?"

Đại công tước im lặng vài giây, nói: "Tôi nghĩ Bộ Tuyên truyền có thể xử lý việc này."

"Đây không phải là vấn đề có thể xử lý hay không." Hoàng đế bước tới, giúp Đại công tước chỉnh lại huân chương chữ thập trên cổ áo, đó là huân chương cao quý nhất của cả đế chế, chỉ được trao tặng một lần.

"Tôi rất thất vọng." Hoàng đế nói.

Ánh đèn của thành phố bên ngoài cửa sổ bắt đầu tắt dần, rõ ràng là thành phố Baden đang cắt điện từng khu vực một để thực hiện việc tắt đèn.

Hoàng đế: "Ông có biết tại sao quân địch lại vượt ngàn dặm xâm nhập vào sâu trong nội địa, trước tiên ném bom thành phố Baden hay không? Hả? Nghĩ kỹ đi!"

Bên ngoài cửa sổ, những tia sáng của đèn pha xé toạc bầu trời đêm, như thể biến bầu trời thành phố Baden thành một sân khấu.

Đèn pha đang tìm kiếm "diễn viên" sắp biểu diễn.

Sau khi chỉnh lại huân chương chữ thập, Hoàng đế nhẹ nhàng kéo nó lại, để cho dải ruy băng của huân chương siết nhẹ vào cổ béo núc của Đại công tước: "Bởi vì đây là một lời thách thức đối với tôi! Bọn chúng biết tôi đang ở đây, cố tình làm như vậy cho tôi xem!"

Ngoài cửa sổ, pháo phòng không khai hỏa, những bông hoa đen nhỏ xíu nở rộ trên bầu trời.

Hoàng đế: "Ông đã nhiều lần khiến tôi thất vọng, hãy nhớ lấy, tôi có thể không có không quân, nhưng tôi có thể không có ông."

Không quân là một quân chủng mới nổi, mặc dù cũng có một số con em quý tộc phế thải gia nhập không quân vì thích bay lượn, nhưng nhìn chung, không quân là lĩnh vực trống rỗng của lực lượng quý tộc phế thải, đồng thời cũng là lực lượng tiên phong của Hoàng đế trong cuộc chiến chống lại quý tộc phế thải.

Lực lượng tiên phong mà đánh không tốt, tự nhiên sẽ làm lung lay uy thế của Hoàng đế.

Tất nhiên, chiến thắng rực rỡ khi chinh phục châu Âu đã khiến cho uy thế của Hoàng đế trong quân đội và trong lòng người dân Prosen vẫn như mặt trời ban trưa, sẽ không vì chuyện này mà sụp đổ, nhưng "con đê ngàn dặm vỡ cũng bắt đầu từ một tổ kiến nhỏ bé".

Hoàng đế nhìn chằm chằm Đại công tước, khóe miệng run run.

Lúc này, bên ngoài cửa sổ, pháo sáng lóe sáng trên không trung, như thể hai siêu tân tinh đột nhiên xuất hiện trên bầu trời đầy sao.

Đó là điểm đánh dấu mục tiêu do máy bay ném bom dẫn đường ban đêm của Liên hiệp Vương quốc thả xuống.

Ngay sau đó, những tia sáng liên tục lóe lên xua tan bóng tối.

Ánh sáng lóe lên bên ngoài cửa sổ, lần lượt phác họa hình dáng của Hoàng đế.

Hoàng đế dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Đại công tước.

(Hết chương)

Chương 247: Chờ đợi

4 giờ sáng ngày 22, trận địa phục kích của Tập đoàn quân Cơ giới số 1.

Yegorov và Eugene đứng trên một ngọn đồi nhỏ gần như không đáng kể, dùng ống nhòm quan sát hướng của quân Prosen.

Mặt trời vẫn chưa mọc, nhưng ánh sáng đã chiếu sáng thảo nguyên, ánh sáng dịu nhẹ chiếu tới từ phía sau hai người.

Yegorov hạ ống nhòm xuống trước: "Không hề thấy bụi đất do hành quân, chẳng lẽ tối qua bọn chúng đã tập kết xong rồi?"

Chuẩn tướng Eugene lắc đầu: "Tối qua không nghe thấy tiếng động cơ à? Người Prosen đã có thể tập kết lực lượng thiết giáp mà không phát ra tiếng động cơ rồi sao?"

Yegorov không trả lời, mà tiếp tục nhìn về phía tây.

Lúc này, một viên Thiếu tá cưỡi ngựa chạy lên đồi, giơ tay chào trên lưng ngựa, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo, lực lượng xe tăng đã hoàn thành việc xây dựng công sự."

"Rất tốt." Yegorov gật đầu, lại cầm lấy ống nhòm, nhưng lần này là kiểm tra cách bố trí của quân ta.

Từ ngọn đồi nhỏ này có thể nhìn thấy một phần công sự ẩn giấu và xe diệt tăng được giấu trong bụi rậm.

Còn các khẩu pháo chống tăng của tiểu đoàn pháo chống tăng vì được giấu quá kỹ nên căn bản không nhìn thấy, chỉ có thể phán đoán vị trí của bọn họ thông qua những chiếc xe tải Studebaker đậu ở sườn dốc ngược của trận địa.

Sau mười phút quan sát kỹ lưỡng, Yegorov nói với Chuẩn tướng Eugene: "Tôi không còn thấy chỗ nào cần cải thiện nữa, quân địch mà xông tới nhất định sẽ bị thiệt hại nặng nề."

Eugene vẫn đang dùng ống nhòm kiểm tra trận địa, một lúc lâu sau mới hạ ống nhòm xuống, nói: "Ở đây nhìn không rõ lắm, tôi tự mình đến kiểm tra cách bố trí vậy."

Nói xong, ông ta quay người lại gọi một tiếng, người lính lái xe lập tức lái xe jeep Willys đến.

Eugene lên xe jeep, vung tay lên: "Đi!"

Xe jeep lao đi, người lính truyền tin vừa rồi báo cáo cũng thúc ngựa chạy theo sau lưng Chuẩn tướng Eugene.

Yegorov nhìn theo bóng dáng bọn họ khuất xa, rồi lại nhìn về phía tây: "Mà có thể đánh nhau được thì tốt rồi."

Lúc này, một chiếc xe jeep Willys khác chạy tới, một viên Trung tướng bước xuống xe, vội vàng giơ tay chào Thiếu tướng Yegorov trước: "Thiếu tướng Yegorov, tôi là Koschkov của Tập đoàn quân 40."

Yegorov đáp lễ: "Ngài Trung tướng, ngài không nên chào tôi trước."

"Ngài là thuộc hạ của tướng quân Rokossovsky, tôi khi gặp Trung tướng Rokossovsky cũng là chào trước. Ngài có thể coi đây là sự kính trọng đối với những người lính dũng cảm và thiện chiến của các ngài."

Yegorov gật đầu: "Vậy tôi xin nhận lời khen ngợi này. Tập đoàn quân của ngài còn bao nhiêu xe tăng có thể hoạt động?"

Koschkov: "91 chiếc, phần lớn không phải bị phá hủy, nên phần lớn kíp lái xe tăng đều sống sót. Nhưng mà - chết tiệt, hôm qua lúc bắt đầu tấn công tôi còn có gần 300 chiếc xe tăng!"

Hôm qua, Tập đoàn quân 40 có thể xuất kích với gần 300 xe tăng là nhờ vào khả năng sửa chữa mạnh mẽ của Tập đoàn quân Cơ giới số 1.

Kết quả là sau khi tấn công đến bây giờ, lại chỉ còn lại chưa đến 100 chiếc.

Yegorov cảm thán: "Tướng quân Rokossovsky nói đúng, xe tăng cần rất nhiều người phục vụ, không thể sử dụng như kỵ binh."

Koschkov: "Nghe nói người Prosen, mỗi đại đội xe tăng có hai thợ hàn, một kỹ sư điện đấy!"

"Ồ?" Yegorov nhíu mày: "Là tướng quân Rokossovsky nói sao?"

"Không, là lúc chúng tôi tấn công bắt được một số binh lính xe tăng Prosen chết khát trên thảo nguyên, mặc quân phục màu đen. Bọn chúng nhìn thấy xe tăng của chúng tôi bị hỏng không có ai sửa, liền nói như vậy."

Yegorov lắc đầu: "Thợ hàn và kỹ sư điện của chúng ta trong nhà máy còn không đủ dùng, Tập đoàn quân chúng tôi phải nhờ đến uy tín của tướng quân Rokossovsky mới có được. Các đơn vị thông thường đừng hòng!"

Koschkov do dự một chút, vẫn hỏi: "Vậy còn chuyện tướng quân sẽ trở thành Hoàng thân..."

"Sẽ thành, nhưng không phải là thông qua việc kết hôn với Sa hoàng bệ hạ, mà là hiện tại hắn là anh kết nghĩa của Sa hoàng bệ hạ." Yegorov cũng là người rộng rãi, thuận miệng đáp.

Koschkov trợn tròn mắt: "Chuyện này... có thể nói ra như vậy sao?"

Yegorov: "Vẫn hơn là các người đi khắp nơi lan truyền tin đồn tướng quân sẽ cưới Sa hoàng bệ hạ chứ? Tướng quân rất yêu vợ mình, bây giờ con cái sắp chào đời rồi."

"À, hiểu rồi, hiểu rồi." Koschkov liên tục gật đầu.

Lúc này, trên đầu hai người vang lên tiếng đạn pháo vun vút, hai lão làng này lập tức biết ngay là pháo binh của quân ta đang oanh kích quân địch, nên chẳng ai nhúc nhích.

Người lái xe của Koschkov rõ ràng là lính mới, trực tiếp chui ra khỏi xe jeep Willys, nằm rạp xuống đất.

"Được rồi, Mikhail!" Koschkov hô lên, "Không phải ném bom chúng ta đâu! Mau đứng lên!"

Người lính mới tên là Mikhail lúc này mới bò dậy, cũng chẳng buồn phủi cỏ trên người, vội vàng biện minh: "Tôi... tôi tưởng là ném bom chúng ta, đây mới là lần thứ hai tôi gặp phải pháo kích."

Koschkov chỉ vào Mikhail, nói với Yegorov: "Lái xe của tôi đấy, lần trước bị pháo kích dọa sợ rồi."

Yegorov cười nói: "Quen là được, tôi biết một người lần đầu tiên ra chiến trường thì sợ chết khiếp, nhưng bây giờ đã trở thành một vị tướng dũng mãnh."

Mikhail: "Ai vậy?"

Koschkov trừng mắt liếc cậu ta một cái: "Đừng hỏi."

Yegorov: "Có thể hỏi mà. Bây giờ trong quân đội chúng tôi vẫn còn tục lệ, lính mới ra chiến trường sau khi giết chết tên địch đầu tiên sẽ tè lên người hắn, các chiến sĩ tin rằng như vậy có thể trở thành người như tướng quân."

Mikhail mở to hai mắt: "Hả? Chẳng lẽ là..."

Yegorov nhìn cậu ta: "Không tệ, khả năng suy luận rất tốt, đúng vậy, chính là như thế, cho nên cậu xem, đừng vì vừa mới ra chiến trường bị dọa sợ mà nản lòng, tướng quân thường nói "Biết hổ thẹn rồi mới dũng cảm", hình như đây là một câu châm ngôn của người Hy Lạp cổ đại."

Mikhail gật đầu: "Vậy tôi đi tìm một tên Prosen chết tiệt nào đó mà tè lên..."

"Không được không được." Lính lái xe của Yegorov lên tiếng, "Phải là do chính tay cậu giết chết mới có tác dụng, đó là cả một vấn đề đấy, bởi vì tướng quân ghét việc ngược đãi tù binh, nếu cậu đợi đến lúc quân địch đại bại, tìm đại một tên xui xẻo nào đó, kết quả là chưa kịp nổ súng thì hắn đã đầu hàng, vậy thì cậu tự chịu xui xẻo đi! Cái khó là, trong lúc giao tranh ác liệt, phải tiêu diệt chính xác một tên địch, hơn nữa còn phải nhớ rõ hắn

ngã ở đâu."

Mikhail trợn tròn mắt: "Trên chiến trường các anh còn nghĩ đến những thứ này sao?"

Đột nhiên, Mikhail chú ý đến huân chương trên ngực người lính lái xe, tuy rằng không phải là Huân chương Sao vàng, nhưng cũng thể hiện thân phận lính kỳ cựu.

Lính lái xe: "Nghĩ đến những thứ này thì sẽ không còn thời gian mà sợ hãi nữa, trên chiến trường, người sợ hãi chết nhanh nhất. Cậu xem tướng quân của chúng tôi, ngài ấy mà đã liều mạng thì liều mạng thật sự, may là vẫn bình an vô sự đấy."

Yegorov gật đầu: "Đúng vậy. Trước kia khi còn là Trung tá, hắn rất thích một mình xông lên phía trước, như thể muốn tìm đến cái chết, nhưng luôn luôn có thể quay về."

"Như vậy à..."

Lúc này, tiếng đạn pháo vẫn luôn vun vút trên đầu mọi người đột nhiên im bặt, có vẻ như cuộc tấn công bằng hỏa lực nhắm vào quân địch đã kết thúc, hẳn là tất cả các mục tiêu mà bộ đội trinh sát báo cáo đều đã bị tiêu diệt.

Tuy nhiên, có những thứ mới xuất hiện trên đầu mọi người.

Vô số đường trắng bay song song về phía quân Prosen.

Mikhail hỏi: "Đó là cái gì vậy?"

"Không quân đấy. Tướng quân yêu cầu giảm bớt số lượng Il-2 được trang bị, từ bỏ việc tấn công lực lượng tuyến đầu của quân địch, thay vào đó tăng cường oanh tạc các kho tiếp tế và các thành phố ở hậu phương của quân địch." Yegorov ngẩng đầu nhìn những vệt mây trắng trên bầu trời xanh, "Vì vậy, không quân có đủ máy bay ném bom tầm xa để tổ chức các cuộc không kích loại này, tướng quân luôn luôn đúng."

————

"Hắt xì!" Vương Trung hắt hơi một cái thật mạnh, nước mũi bay lên bản đồ.

Nelly vội vàng bước tới, đưa khăn tay cho hắn, sau đó lấy khăn lau bàn ra lau.

Vương Trung vừa xì mũi vừa hỏi Pavlov: "Sao quân địch không đến? Ngày 20 bọn chúng đã hoàn toàn rút lui, đáng lẽ đã được tiếp tế đầy đủ rồi chứ."

Lịch trên tường hiện tại là ngày 22, đã hai ngày trôi qua kể từ khi lực lượng thiết giáp và lính xe bọc thép của quân địch rút lui.

Pavlov nhún vai.

Lúc này, một nhóm kỵ binh tiến vào nhà kho, vị tướng dẫn đầu sải bước đi qua nhà kho, đến trước mặt Vương Trung, giơ tay chào.

Đó là Tư lệnh Tập đoàn quân Kỵ binh số 20, Rodionovich.

"Bưa báo cáo tướng quân, Tập đoàn quân 20 đã hoàn thành nhiệm vụ, trở về!"
Vương Trung vội vàng ném khăn tay lên bàn, đưa tay về phía Rodionovich: "Vất vả cho anh rồi."

"Là chúng tôi nên làm." Rodionovich cầm tay Vương Trung, còn dùng sức lắc lắc: "Chúng tôi chuẩn bị chấp hành nhiệm vụ tiếp theo! Tôi nghe nói quân đoàn xe tăng số 40 cũng không có đủ lực lượng đi theo yểm trợ? Chúng tôi có thể đi theo."

Vương Trung rút tay về, nói: "Tôi để cho lữ đoàn kỵ binh trinh sát của tập đoàn quân đi theo yểm trợ họ rồi. Anh nghỉ ngơi một chút, vỗ béo ngựa đi, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo."

Pavlov đi tới nói với Rodionovich: "Quân của anh tổn thất lớn sao?"

"Rất lớn, ngoại trừ chiến sĩ giao chiến với quân Prosen bị tổn thất, còn có rất nhiều người lạc đường trong thảo nguyên, ngoài ra còn có rất nhiều người bị sốt rét, đang mang bệnh chiến đấu, ngài đi ra ngoài xem một chút đi, trên yên ngựa của rất nhiều chiến sĩ đều là tự họ kéo."

Vương Trung khiển trách: "Vậy anh vừa rồi còn nói có thể tiếp tục tác chiến? Chỉ huy viên phải thực tế, lúc cần nghỉ ngơi chỉnh đốn thì nói thật phải chỉnh đốn."

Popov: "Bệnh viện quân y tập đoàn quân có thuốc Quinine do Hợp Chủng Quốc mới chuyển đến, nghe nói có hiệu quả rất tốt với bệnh sốt rét, thử xem. Mặt khác, giáo hội bản địa sẽ hỗ trợ sắp xếp cho các chiến sĩ, ăn chút cơm nóng, tắm rửa, thay quần áo, lại ngủ một giấc thật ngon."

Rodionovich nhìn rất cảm động: "Tôi chưa bao giờ gặp được vị tướng nào quan tâm đến các chiến sĩ như vậy."

Vương Trung: "Đó là hiện tại, chờ tương lai cần anh bổ sung chiến tuyến, tôi sẽ ném anh như đất bùn lên đó."

"Vâng!" Rodionovich cúi chào, cũng không biết hắn "Là" cái gì.

Sau khi tiễn vị tướng kỵ binh đi, Vương Trung xoay người thương lượng với Pavlov, Popov: "Quân kỵ binh cũng tổn thất rất lớn, quân đoàn xe tăng số 40 cũng chỉ còn lại không đến 100 xe tăng, lúc này nếu chúng ta tiếp tục tiến công, dựa theo kế hoạch ban đầu ăn thêm một miếng quân bộ binh của Prosen, gặp phải sư đoàn thiết giáp đầy đủ quân số của địch nhân thì hỏng bét rồi."

Pavlov: "Vậy ở đây chờ một chút? Liệu có thể bị địch nhân phát hiện ra có mai phục hay không? Thảo nguyên rộng lớn như vậy, địch nhân nếu hơi đi vòng một chút, tránh khỏi trận địa phục kích của chúng ta là xong đời à?"

Vương Trung: "Chúng ta vẫn phải tiến công, dụ dỗ kẻ địch phản kích. Sau đó dẫn dụ xe tăng của kẻ địch đến trước trận địa phục kích của chúng ta.

"Có lẽ sau khi hỏa lực tập kích, có thể thử dùng bộ binh cơ giới hóa thuần túy tấn công trận địa của địch nhân một chút."

Lúc này, trong đầu Vương Trung hiện lên một linh cảm, hắn nhìn về phía Popov: "Chờ một chút, mấy bà lão của viện nghiên cứu dân gian nghỉ ngơi lâu như vậy rồi, có phải lại có thể triệu hồi sương mù được rồi không?"

Popov nhíu mày: "Tôi không phụ trách những tu sĩ cầu nguyện đó, nhưng tôi có thể đi hỏi một chút. Gọi điện thoại là được."

(Hết chương)

Chương 248: Đánh cờ

Sau khi Sufang tiến vào nhà kho, mỉm cười với Vương Trung: "Tôi còn đang suy nghĩ khi nào ngài tới tìm tôi đây."

Vương Trung: "Đừng nói như tôi muốn gặp riêng cô ấy. Hiện tại tình hình của mấy vị nghiên cứu viên dân gian thế nào rồi?"

"Các ma ma đã nghỉ ngơi xong, đang chờ ngài triệu hồi." Sufang nhìn chằm chằm Vương Trung: "Là sương mù không dùng được sao, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa sử dụng sương mù lần thứ hai?"

Vương Trung: "Trước đó chúng ta cần tầm nhìn tương đối rõ ràng, dù sao hỏa lực tầm xa của chúng ta chiếm ưu thế. Trên thực tế quân địch vẫn luôn sử dụng bom khói để hạn chế xe diệt xe tăng "Xoáy Nước" của chúng ta phát huy, triệu hồi sương mù chỉ là tạo điều kiện cho họ."

Thật ra trong lòng Vương Trung vẫn có chút hoài nghi sương mù này là tự nhiên hình thành, nhưng mấy ngày nay buổi sáng chỉ có một chút sương mù, mặt trời mọc rất nhanh, sương mù đã tan đi, khiến cho màn sương mù triệu hồi trước đó kéo dài hơn một giờ trở nên khó hiểu.

Nếu như có thể tái hiện một lần nữa, vừa vặn có thể quan sát thật kỹ xem màn sương mù này rốt cuộc là tự nhiên hay không.

Vương Trung: "Nói tóm lại, hiện tại chúng ta lại chuẩn bị lấy bộ binh làm chủ lực để phát động một lần tập kích, cần sương mù che khuất hỏa lực tầm xa của quân địch, ví dụ như súng máy, pháo chính của xe tăng xung kích số 3, còn có các loại súng cối, pháo bộ binh..."

Sufang: "Tôi biết rồi, vậy tôi sẽ đi bảo mấy nghiên cứu viên bắt đầu chuẩn bị nghi thức."

Vương Trung: "Sáng mai có sương mù được không?"

Sufang mỉm cười giơ ngón tay cái lên, xoay người đi về phía cửa nhà kho.

Vương Trung nhạy bén bắt được, trước khi xoay người, Sufang liếc nhìn về phía sau hắn.

Hắn vừa quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy hướng Sufang nhìn, Nelly nghiêm mặt, dùng ánh mắt như thể lúc giặt quần áo phát hiện ra rận nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Sufang.

Vương Trung ho khan một tiếng, thu hút sự chú ý của Nelly, sau đó nghiêm túc nói: "Mặc dù hiện tại khả năng thông tin liên lạc của chúng ta tốt rồi, nhưng năng lực của Sufang có thể làm phương án dự phòng, biết đâu lúc nào đó có thể dùng đến, cho nên..."

Nelly: "Tôi sẽ không làm gì cô ta đâu, cùng lắm thì chỉ rắc muối thôi."

"Vậy thì tốt." Vương Trung nói xong xoay người nói với Pavlov: "Ra lệnh cho bộ binh chuẩn bị sẵn sàng, lực lượng trinh sát lập tức tập hợp thông tin trinh sát, các tham mưu soạn thảo kế hoạch tác chiến cụ thể, tối nay tập hợp các chỉ huy cấp tiểu đoàn, chúng ta họp bàn một chút."

Pavlov gật đầu, xoay người hạ lệnh cho các tham mưu, hắn giống như một trình biên dịch, ý đồ của Vương Trung sau khi qua đầu hắn một lần, sẽ được chia thành vô số mệnh lệnh cụ thể để thực thi.

Vương Trung không khỏi nhớ tới trước khi xuyên không từng đọc một cuốn sách nghiên cứu về chiến tranh Napoléon, nói rằng Napoléon có thể chỉ huy quân đội với hiệu suất cao như vậy có liên quan đến Tham mưu trưởng Berthier của hắn.

Sau này Napoléon thất bại ở Waterloo, một nguyên nhân lớn là do Berthier không đáp lại lời kêu gọi của hắn.

Vương Trung nhớ lại những trận đánh của mình đến nay, nếu không có Pavlov thì tuyệt đối không thể nào thành công như vậy.

Rokossov cũng có Berthier của riêng mình.

Vương Trung vừa nghĩ như vậy, liền nghe thấy Popov nói: "Dặn dò nhà bếp, chuẩn bị thêm trà và cà phê, phỏng chừng cường độ công việc của các tham mưu hôm nay không thấp."

Vương Trung đột nhiên cảm thấy mình cũng nên đưa ra mệnh lệnh gì đó có lợi cho trận đánh ngày mai mới đúng, vì thế hắn quay đầu nói với Vasili: "Vasili, Cậu... Cậu..."

Cậu nửa ngày, Vương Trung phất phất tay: "Thôi, đừng để ý."

Nói xong hắn đi về phía đơn vị vô tuyến điện, định dùng lại chiêu cũ, lợi dụng khoảng thời gian ngắn ngủi thiết lập liên lạc vô tuyến điện để quan sát tiền tuyến.

Đây là việc mà chỉ có Vương Trung mới làm được, nói không chừng có thể dựa vào đó mà phát hiện ra động tĩnh gì đó của quân địch.

————

"Ngày 24 nhất định phải phát động tấn công." Tư lệnh tập đoàn quân số 10 của Prosen, thượng tướng Pock nhìn mấy vị sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp và sư đoàn pháo binh tập trung tại bộ tư lệnh tập đoàn quân, nói: "Nếu không tấn công, không chỉ có tôi, tư lệnh tập đoàn quân bị Hoàng đế bệ hạ cách chức, mà các anh em cũng đừng mong sống yên ổn!"

Sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp số 14 cau mày: "Giai đoạn một của chiến dịch màu Xanh cũng chỉ chậm lại có mấy ngày thôi mà? Dù sao ban đầu chúng ta tấn công thuận lợi như vậy, chỉ là bị Rokossov chặn lại ở đây mười ngày."

Phương án màu Xanh đã tiếp thu kinh nghiệm xương máu của năm ngoái, vì để tránh sư đoàn thiết giáp và bộ binh bị chia cắt, tốc độ tiến quân đã chậm lại, hơn nữa còn chừa thời gian để cho các đơn vị thiết giáp bổ sung quân số và sửa chữa xe tăng.

Cho nên tuy rằng bị Rokossov cản trở mười ngày, nhưng toàn bộ kế hoạch tác chiến cũng không bị trì hoãn quá nhiều.

Thượng tướng Pock lắc đầu: "Anh cảm thấy ngày mai tấn công có thể đánh bại Rokossov sao? Hiện tại trong tay hắn có rất nhiều quân."

Vị sư đoàn trưởng ngậm miệng lại.

Thượng tướng Pock tiếp tục nói: "Chúng ta phải phát động thế tấn công mãnh liệt, đánh bại Rokossov, cố gắng chiếm lấy Yeisk trước cuối tháng, như vậy thì tập đoàn quân chủ lực của địch ở khu vực Borsk sẽ hoàn toàn bại lộ, sau đó chúng ta sẽ giống như năm ngoái, dùng chiến thuật vây bọc để tiêu diệt toàn bộ mấy chục vạn quân Ant."

Sư đoàn trưởng sư đoàn xe bọc thép phóng lựu số 16, Schultz nói: "Loại địa hình thảo nguyên này, kỳ thực không cần phải cứng nhắc đánh bọc sườn dọc theo đường cái, hoàn toàn có thể đánh một trận ở sườn quân địch theo hướng Borsk, dùng một vòng vây nhỏ hơn một chút..."

"Hoàng đế muốn chính là trận vây hãm ở Agasukov năm ngoái, một trận vây hãm có thể gọi là nghệ thuật." Pock cắt ngang lời Schultz, "Cho nên chúng ta phải đánh đến bờ sông Sukhaya Verevka, sau đó mới bắt đầu vây bọc, dùng một vòng vây hoàn mỹ để tiêu diệt toàn bộ tập đoàn quân chủ lực của địch."

Mấy vị sư đoàn trưởng nhìn nhau.

Vẫn là Schultz lên tiếng: "Theo như báo cáo tình hình quân sự của Bộ tư lệnh tối cao, quân địch ở Borsk có dấu hiệu rút lui. Nếu chúng ta vẫn đánh bọc sườn theo phương án màu Xanh thì không kịp đâu? Bộ tư lệnh tối cao hẳn là sẽ không ngu ngốc đến mức vẫn khăng khăng làm theo kế hoạch cũ, chắc chắn là bọn họ đã có kế hoạch mới, thậm chí có khả năng sẽ điều động cả lực lượng hải quân đánh bộ đổ bộ lên bờ biển."

Nói xong, Schultz đi tới trước bản đồ, cầm lấy bút chì vẽ một đường tiến quân trên khu vực bờ biển trên bản đồ, cắt đứt đường liên lạc giữa Borsk và khu vực núi non Raul.

Thượng tướng Pock tiến lên một bước, cầm lấy cục tẩy xóa đi đường thẳng trên bản đồ: "Đó là chuyện của Bộ tư lệnh tối cao, không phải chuyện chúng ta nên lo. Nhiệm vụ của chúng ta là tiếp tục tấn công theo kế hoạch."

Schultz chỉ có thể gật đầu: "Vâng, chúng tôi sẽ phối hợp với sư đoàn thiết giáp phát động tấn công."

Thượng tướng Pock gật đầu, nhìn những người khác, nhấn mạnh: "Ngày 24 nhất định phải phát động tấn công. May mắn là, Rokossov cũng không tiếp tục tấn công, chắc chắn là do thảo nguyên đã ảnh hưởng đến đường tiếp tế của hắn."

Không, kỳ thực là Rokossov đang mai phục, chờ đám lính thiết giáp của các người tự chui đầu vào rổ.

Ai có thể ngờ được kỵ binh và không quân oanh tạc đã phá hỏng kế hoạch tiếp tế của tập đoàn quân số 10 đến mức độ này chứ, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là do trước khi gặp Rokossov, tập đoàn quân số 10 đã tấn công quá ồ ạt, tiêu hao quá nhiều dầu đạn.

"Đường tiếp tế của mọi người đều không thuận lợi, vậy thì cùng thi xem ai hoàn thành việc tiếp tế trước. Nói không chừng trên đường tiến công lần này, chúng ta còn có thể gặp được lực lượng thiết giáp của Rokossov, đánh một trận quyết chiến với hắn!" Thượng tướng Pock nói với vẻ đầy tự tin.

————

Cùng lúc đó, tại bộ tư lệnh tập đoàn quân Borsk, quân đội Ant.

Công tước Myshkin lấy khăn tay che miệng, nhưng vẫn bị khói do các tham mưu đốt bản đồ và tài liệu xông vào khiến ông ho khan không ngừng.

Sĩ quan phụ tá lo lắng nói: "Công tước, hay là ngài đi trước đi, đốt tài liệu cứ để chúng tôi làm là được rồi."

Myshkin: "Một khi tôi bắt đầu di chuyển, hành động rút lui chắc chắn sẽ dần trở nên hỗn loạn, các đơn vị sẽ phải tự mình quyết định, tự mình giải quyết vấn đề trước mắt - cho đến khi bộ tư lệnh đến vị trí mới, triển khai lại đội hình, thiết lập lại liên lạc vô tuyến điện với bọn họ.

"Nhưng khi đó, có thể có một số đơn vị đang hành quân, không thể nào triển khai đài phát thanh, anh hiểu chứ?"

Sĩ quan phụ tá gật đầu.

Thế nhưng công tước vẫn nói ra đáp án: "Cho nên tôi muốn ở lại đây càng lâu càng tốt, xử lý những vấn đề mà các đơn vị gặp phải trong quá trình rút lui."

Myshkin vừa dứt lời, một tên lính truyền tin chạy vào bộ tư lệnh đầy giấy vụn, chạy thẳng đến chỗ công tước, lớn tiếng báo cáo: "Phát hiện quân địch ở gần Diborosko!"

Công tước Myshkin giật mình: "Bọn chúng phát hiện ra chúng ta muốn chạy, định đánh bọc sườn chúng ta. Ra lệnh cho lữ đoàn thiết giáp cận vệ số 5 xuất kích, không cần phải đánh bại bọn chúng, chỉ cần cản bước tiến của chúng là được rồi."

Tên lính truyền tin vừa định xoay người, công tước Myshkin đã gọi hắn lại: "Bảo với lữ đoàn trưởng lữ đoàn thiết giáp số 5, Storlov, cho dù có hy sinh cả lữ đoàn cũng phải chặn đứng quân địch!"

Lính truyền tin gật đầu.

Công tước Myshkin buông tay, khẽ phẩy tay.

Tên lính truyền tin lập tức xoay người chạy đi.

Công tước gọi một tên lính truyền tin khác đến, tiếp tục ra lệnh: "Truyền lệnh cho sư đoàn bộ binh 331, thiết lập trận địa phòng ngự ở phía nam Diborosko. Ta biết là trên thảo nguyên muốn ngăn cản quân đoàn thiết giáp là rất khó, nhưng bọn họ nhất định phải chặn đứng quân địch, nhất định phải chặn đứng!"

Sau khi lính truyền tin lĩnh mệnh chạy như bay ra ngoài, công tước Myshkin lại ho khan dữ dội.

Sĩ quan phụ tá vội vàng chạy đến vỗ lưng cho ông.

Công tước xua tay: "Không, không cần phải quan tâm đến tôi. Quân Prosen chắc chắn đã phát hiện ra chúng ta muốn chạy trốn, tập đoàn quân số 11 của bọn chúng vừa mới tiêu diệt quân ta ở vòng vây cứ điểm ven biển, cần phải nghỉ ngơi chỉnh đốn. Tập đoàn quân số 12 sau khi giao chiến với chúng ta nhiều ngày như vậy, chắc chắn cũng không còn đủ sức để đánh bọc sườn chúng ta.

"Chỉ khi nào bọn chúng tung quân dự bị vào thì mới có thể ngăn cản chúng ta chạy trốn."

Sĩ quan phụ tá vội vàng nói: "Là rút lui."

"Không khác gì nhau, binh lính của tôi sẽ không để ý đến loại trò chơi chữ vô nghĩa này. Muốn bắt được chúng tôi, bọn chúng chỉ có thể dốc hết quân dự bị, bây giờ chúng ta chỉ có thể hy vọng Gorky có thể tạo ra động tĩnh lớn ở hướng Sukhaya Verevka, thu hút quân dự bị của bọn chúng đến đó."

Sĩ quan phụ tá nói: "Bên đó còn có Rokossov, bọn họ nhất định có thể làm được."

Công tước nhìn chằm chằm bản đồ, suy nghĩ một lát rồi nói: "Tên Rokossov đó chỉ giỏi phòng ngự, trận tấn công năm ngoái cũng là sau khi hắn tiêu hao hết lương thực của quân địch mới phát động, không thể chứng minh

năng lực tấn công của hắn mạnh. Muốn giải vây, e rằng phải xem Gorky tấn công như thế nào."

Nói xong, công tước lại ho khan dữ dội.

Sĩ quan phụ tá vội vàng tiếp tục vỗ lưng cho ông.

Sau khi ngừng ho, công tước như cảm nhận được điều gì đó, ông nhìn vào trong khăn tay, quả nhiên nhìn thấy một mảng đỏ tươi.

Ông nói với sĩ quan phụ tá: "Gửi điện báo cho Bộ tư lệnh tối cao, yêu cầu bọn họ phái một vị tướng tài đến tập đoàn quân Borsk, chuẩn bị tiếp nhận quyền chỉ huy."

Sĩ quan phụ tá kinh ngạc: "Hả? Giờ này rồi? Thay tướng lúc rút lui còn nguy hiểm hơn thay tướng trước khi tấn công!"

"Thi hành mệnh lệnh!" Công tước Myshkin nghiêm nghị nói.

Pavlov cầm điện thoại lên.

Popov ở bên cạnh nói: "Tôi cảm thấy cảnh này hình như đã xảy ra rất nhiều lần rồi."

"Đúng là đã xảy ra rất nhiều lần." Vương Trung nhớ lại một chút, giơ tay phải lên đếm, "Ba lần rồi nhỉ? Mỗi lần đều là ăn một miếng nhỏ của quân địch, cứ lặp đi lặp lại như vậy."

Popov thở dài: "Bây giờ có thể giành được chiến thắng nhỏ cũng đã là tốt lắm rồi, muốn giống như năm ngoái, đánh một trận là có thể giành được chiến thắng quyết định, triệt để thì bây giờ không thể nào làm được."

Vương Trung tiếp lời: "Lúc đầu tôi thật sự cho rằng chỉ cần có tập đoàn quân cơ giới số 1 trong tay thì có thể quét ngang thiên hạ, nhưng mà tình hình hiện tại không được như ý muốn. Quân Prosen rất mạnh, chúng ta cũng không mạnh như trong tưởng tượng."

Nói xong, Vương Trung đi tới trước bản đồ, chắp tay sau lưng, trầm tư.

Sau khi ra lệnh xong, Pavlov cũng đi tới trước bản đồ, nói: "Chiến trường chính là lò luyện, những thay đổi trong đội hình mới cần phải được tôi luyện trong lò lửa, sau đó tôi luyện, cuối cùng tôi luyện xong lại bỏ vào nước lạnh, như vậy mới có thể dần dần trở thành thanh kiếm sắc bén."

Vương Trung gật đầu, sau đó đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Sao không nghe thấy tiếng pháo nhỉ?"

Pavlov cười nói: "Trận địa pháo binh đã được đẩy lên phía trước hai lần rồi, nếu bây giờ mà vẫn có thể nghe thấy tiếng pháo, vậy thì chứng tỏ pháo binh của quân địch đã dùng tà thuật nào đó để chạy đến gần chúng ta rồi, vậy thì tiêu đời."

Vương Trung nhíu mày: "Thật sao?"

"Hai ngày nay, chúng ta đã phát động mấy đợt tấn công lớn, tuy rằng không thể tiêu diệt toàn bộ quân địch, nhưng đây đã là thành quả rất tốt rồi." Pavlov nói, "Tối hôm qua bộ tư lệnh tập đoàn quân đã gửi điện chúc mừng chúng ta."

Vương Trung cười khổ nói: "Chủ yếu là do mặt đất ở đây không thể nào xây dựng công sự phòng ngự kiên cố được, phía dưới thảo nguyên toàn là hang chuột, pháo binh bắn một phát là san bằng tất cả."

"Cậu đừng quản là thắng lợi kiểu gì, dù sao thì chúng ta đã thắng, điều quan trọng là kết quả, không phải là quá trình!" Pavlov nói.

Lúc này, Sufang dẫn theo một nữ tu sĩ đi vào nhà kho của bộ tư lệnh, đi thẳng đến trước mặt Vương Trung, cúi chào: "Chuẩn bị cho nghi thức đã xong, mấy vị nghiên cứu viên dặn tôi nhắc nhở ngài, trước khi sương mù xuất hiện phải ngừng bắn pháo."

Vương Trung: "Yên tâm, đây đã là "bài cũ" rồi, nên làm như thế nào thì chúng tôi đều biết. Ngược lại là bên cô, nhất định phải đảm bảo sương mù dày đặc, bởi vì lần này chúng tôi sẽ tấn công ở địa hình trống trải, nếu không có sương mù che chắn thì sẽ tổn thất rất nặng nề."

Pavlov nói tiếp: "Tuy rằng có thể dùng bom khói để tạo hiệu quả tương tự, nhưng mà gần đây gió trên thảo nguyên rất lớn, bom khói không thể tồn tại được lâu. Hơn nữa, đạn pháo của chúng ta cũng đang rất khan hiếm, cho nên việc vận chuyển bom khói đã bị lùi lại."

Tập đoàn quân cơ giới số 1 có quá nhiều pháo binh, một khi đã khai hỏa thì lực sát thương rất khủng khiếp, nhưng mà áp lực đối với hậu cần cũng rất lớn.

Cơ sở hạ tầng ở thảo nguyên lại kém, cho nên chỉ có thể ưu tiên vận chuyển đạn pháo mạnh, còn bom khói tuy rằng cũng đã vận chuyển đến một ít, nhưng e rằng không đủ để bao phủ toàn bộ trận địa của một sư đoàn.

Nếu như có một cứ điểm hỏa lực không bị bao phủ, như vậy thì bộ binh phụ trách tấn công sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Nghe Vương Trung và Pavlov nói xong, Sufang mỉm cười: "Yên tâm đi, sương mù nhất định sẽ xuất hiện, nhưng mà mấy vị đã dặn tôi phải nói với ngài, tháng sau e rằng không thể nào triệu hồi sương mù được nữa."

Vương Trung kinh ngạc, chẳng lẽ tháng Tám không thể triệu hồi sương mù là do nhiệt độ tăng cao, không khí trở nên khô hanh? Pháp thuật này cũng khoa học thật đấy.

Sufang như nhìn thấu suy nghĩ của Vương Trung, mỉm cười nhắc nhở: "Chúng tôi là phái thế tục, chúng tôi cho rằng những thứ gọi là thần tích, pháp thuật đều có thể giải thích bằng khoa học."

Lúc này, Vương Trung mới nhớ ra phái thế tục đúng là như vậy.

Pavlov hỏi: "Ngoài việc ngừng bắn pháo trước, còn cần chúng tôi giúp gì nữa không?"

"Không cần đâu." Sufang lắc đầu, "Sương mù có thể sẽ không tồn tại được hai tiếng như lời hứa của mấy vị, giống như lần trước vậy. Mọi người tranh thủ thời gian tấn công đi."

Vương Trung gật đầu: "Yên tâm đi, lần này chúng tôi chỉ muốn chiếm cứ trận địa chính diện của sư đoàn bộ binh địch, đánh tan một đến hai trung đoàn của bọn chúng."

Khả năng cơ động của bộ binh không bằng lính thiết giáp, sau khi công phá trận địa, sức chiến đấu sẽ bị giảm sút.

Cho nên, kế hoạch mà Pavlov và các tham mưu vạch ra vô cùng thận trọng, sau khi phá hủy trận địa chính diện của quân địch sẽ lập tức rút lui, rút về khu vực có bố trí xe diệt xe tăng và pháo chống tăng, chuẩn bị nghênh chiến với xe tăng của quân địch.

Vương Trung đồng ý với kế hoạch này.

Trước khi xuyên không, hắn rất thích chơi game, thích nhất là những kế hoạch an toàn, cho dù là chơi trò chơi chiến tranh "Sudden Strike", hắn cũng không thích tấn công sâu vào lòng địch, mà thích đánh chắc, tiến chắc.

Cho nên, khi chơi Sudden Strike, hắn thường chọn những sư đoàn thiết giáp hoặc sư đoàn bộ binh cơ giới có sức chiến đấu mạnh, rất ít khi sử dụng sư đoàn lính dù có hiệu quả cao nhưng cũng ẩn chứa nhiều nguy hiểm.

Đương nhiên, những chuyện này chỉ có mình Vương Trung biết.

Sufang gật đầu: "Vậy thì tốt, tôi đi trước nhé, không thôi lát nữa lính cần vụ của ngài lại đến cắn tôi."

Nelly lạnh lùng nói: "Tôi không phải chó, đương nhiên là sẽ không cắn cô."

"Nhưng mà cô cứ dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy."

"Đó là cô tự mình suy diễn, tôi là hầu gái chuyên nghiệp, đã được huấn luyện bài bản, tuyệt đối sẽ không xuất hiện sơ suất như vậy. Hơn nữa, ở nơi như bộ tư lệnh, xin cô hãy chú ý đến lời nói và hành động của mình, đừng nên lôi chuyện riêng tư ra để ảnh hưởng đến hoạt động của bộ tư lệnh." Nelly nói rất nhiều.

Sufang cười nói: "Được rồi, vậy tôi đi đây."

Cô xoay người đi về phía cửa, nữ tu sĩ đi cùng vội vàng cúi chào Vương Trung, sau đó chạy theo Sufang.

Nelly bước lên một bước.

Vương Trung: "Đừng có rắc muối, mọi người đều đang nhìn kìa."

Nelly lập tức dừng động tác, xoay người lại nhìn Vương Trung.

Pavlov hét lớn với các tham mưu và nhân viên văn thư đang nhìn bọn họ: "Còn nhìn nữa hả? Nhanh chóng làm việc! Trước khi tấn công vào sáng mai còn rất nhiều việc phải làm!"

Vừa dứt lời, Vương Trung thấy một nhân viên điện báo ở khu vực điện báo đứng lên, cầm một tờ giấy chạy đến chỗ đại đội trưởng đại đội thông tin.

Đại đội trưởng phất tay, nói gì đó, nhân viên điện báo ngẩng đầu nhìn Vương Trung, sau đó cầm điện báo chạy đến trước mặt hắn.

"Điện báo của Bộ tư lệnh tối cao."

Vương Trung nhận lấy điện báo, sau khi xem xong, lông mày nhíu chặt lại.

Pavlov: "Sao vậy?"

Vương Trung: "Myshkin yêu cầu phái một vị đại tướng khác đến tập đoàn quân Borsk, chuẩn bị tiếp nhận quyền chỉ huy của ông ta."

Pavlov vội vàng nhận lấy điện báo, sau khi xem xong, hắn nói: "Chết tiệt, giờ này rồi?"

Popov cũng bước tới, nhận lấy điện báo từ tay Pavlov, sau khi xác nhận nội dung, anh ta nói: "Sức khỏe của công tước Myshkin vẫn luôn không tốt, có phải là không chịu đựng nổi nữa rồi không?"

Vương Trung: "Có thể lắm. Bây giờ mà ông ta rời khỏi chức vụ... Tình hình sẽ rất tệ, dù sao nhiệm vụ hiện tại của tập đoàn quân Borsk là vừa đánh vừa lui về tuyến phòng thủ ở dãy núi Kavkaz. Tổ chức rút lui còn phức tạp hơn cả tấn công."

Pavlov nhìn Vương Trung, nói: "Tên tiểu tử này, cậu chưa từng tham gia soạn thảo kế hoạch rút lui, lúc rút lui, cậu chỉ phụ trách lái xe tăng nhỏ xông lên phía trước thôi."

Vương Trung: "Rút lui thì sao chứ, tham mưu chỉ cần soạn thảo kế hoạch rút lui xong rồi phân phát xuống cho các đơn vị là được, tôi là người mở đường rút lui, phải suy nghĩ rất nhiều thứ."

Pavlov lắc đầu, kéo câu chuyện về lại tình hình hiện tại: "Nếu như Myshkin đột nhiên không thể chỉ huy quân đội nữa, vậy thì tình hình sẽ rất nguy hiểm. Hiện tại, rất có thể quân địch sẽ phát động một cuộc tấn công bọc sườn quy mô nhỏ."

Vương Trung còn chưa kịp trả lời thì nhân viên điện báo thứ hai từ khu vực điện báo chạy tới, đưa một tờ giấy cho Vương Trung: "Điện báo của bộ tư lệnh tập đoàn quân!"
Vương Trung cầm lấy nhìn qua: "Gorky đại tướng gửi tới, hắn cho rằng cục diện hiện tại, chúng ta cần phải tiến hành công kích quy mô lớn, đánh kẻ địch đau, từ đó để cho kẻ địch đem lực lượng vốn có khả năng đánh bọc

Myshkin đầu nhập vào bên chúng ta."

Nói xong hắn đưa điện báo cho Pavlov, Vương Trung đi tới trước bản đồ, nhìn bản đồ lẩm bẩm: "Tiến công quy mô lớn... ở thảo nguyên sao? Sư đoàn thiết giáp của kẻ địch lăn lộn lâu như vậy, hẳn là đã bổ sung đạn dược nhiên liệu, cũng nghỉ ngơi một đoạn thời gian, ở trên thảo nguyên đối công với bộ đội thiết giáp của Prosen, tôi điên rồi mới làm như vậy."

Trên Trái Đất, cho đến tận Bagration, bộ đội thiết giáp của Đức vẫn có thể trao đổi khá tốt với thiết giáp Liên Xô. Thậm chí năm 45 chiến dịch Oder, Đức còn đánh rất nhiều cuộc phản kích thiết giáp - cuối cùng vẫn thua mất quần lót, bởi vì bộ đội Đức ngoài bộ đội thiết giáp ra so với trăm trận tinh nhuệ của Liên Xô chênh lệch quá lớn.

Ngoại trừ một "bài học lịch sử" ở một thời không khác, Vương Trung tự mình trải nghiệm huấn luyện của bộ đội thiết giáp Prosen trong tháng gần đây, phán đoán của hắn là trước mắt vẫn chưa thể đối đầu với đám tinh nhuệ này.

Hắn đang nhìn chằm chằm bản đồ trầm tư suy nghĩ, Pavlov lại gần: "Lữ đoàn xe tăng dự bị duy nhất của Tập đoàn quân đã cho chúng ta rồi, muốn tấn công quy mô lớn, lấy đâu ra nhiều lữ đoàn xe tăng như vậy?"

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy. Trừ khi tiếp tục đưa quân đoàn xe tăng từ hậu phương lên. Trước khi xuất phát tôi đã xem qua báo cáo sản xuất xe tăng, từ sản lượng xe tăng mà xem, Bộ Tổng tư lệnh và Tập đoàn quân dự bị hẳn là còn có mấy quân đoàn xe tăng."

Pavlov: "Sau đó lại tổn thất một nửa trên đường đến đây?"

Vương Trung cười khổ.

Đột nhiên, hắn nảy ra một ý tưởng.

"Chúng ta không có xe tăng thật, có thể dùng xe tăng giả, anh còn nhớ lúc chúng ta vừa đến Yeisk, anh đã nói chưa? Pháo binh và xe tăng ở trên thảo nguyên rất khó che giấu, cần đào công sự ngụy trang, nhưng cố tình trên thảo nguyên không có bao nhiêu cây cối, thiếu nguyên vật liệu làm ngụy trang, đúng không?"

Pavlov suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Tôi đã nói như vậy."

Vương Trung vỗ tay: "Vậy thì đúng rồi! Kẻ địch cũng sẽ nghĩ như vậy! Chúng ta làm mấy trăm chiếc xe tăng giả, đặt ở đó chờ kẻ địch trinh sát trên không đến chụp ảnh."

Pavlov gật đầu: "Bên tu sĩ cầu nguyện hẳn là có báo cáo nghe lén, máy bay trinh sát của kẻ địch quả thật thường xuyên ghé thăm chỗ chúng ta. Nhưng... Trước kia tôi cũng đã nói, nơi này ngay cả vật liệu ngụy trang cũng không có, dùng gỗ làm pháo giả cũng khó, cậu muốn lấy vật liệu ở đâu làm xe tăng giả đây?"

(Hết chương)

Chương 249:

Vương Trung lập tức nghĩ ra cách.

Hắn nói: "Xe tăng hỏng, còn có xác xe tăng, chúng ta nhiều xe kéo, toàn bộ kéo đến đây, sơn lại thành màu của chúng ta, rồi dùng vải bạt che lại!"

Pavlov: "Dùng xác xe tăng để ngụy trang thành xe tăng sao... Được đấy, nhưng phải thu thập sơn từ Yeisk..."

Popov: "Để tôi lo liệu, còn dân phu gì đó cũng giao cho tôi."

Vương Trung gật đầu, quay sang Vasili: "Nhạc sĩ!"

Vasili nhíu mày: "Mỗi lần cậu gọi tôi là nhạc sĩ chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt đẹp!"

Vương Trung: "Lần này là chuyện tốt, anh đi lo liệu cho mỗi chiếc xe tăng giả đều phải thật giống, hãy phát huy trí tưởng tượng của một nhạc sĩ đi!"

Vasili: "Nhạc sĩ thì liên quan gì đến chuyện này chứ?"

Vương Trung: "Vậy thì hãy vận dụng một chút trí tuệ anh đúc kết được từ trong đống phân đi!"

Vẻ mặt của Vasili, giống như vừa mới bước vào một nhà xí nhiều năm không dọn phân, khỏi cần nói cũng biết mùi kinh khủng thế nào.

Đột nhiên, lông mày hắn giãn ra: "Ơ, chúng ta có thể dùng bùn trát lên xe tăng, đất xung quanh thảo nguyên tuy không thích hợp tạo công sự, nhưng lấy để trát xe tăng thì được đấy! Lấy chút nước trộn bùn, trát lên xe tăng, sáng mai nắng lên phơi một cái..."

Vasili dang hai tay ra như thể một nhạc sĩ vừa chỉ huy xong một buổi diễn tấu vĩ đại, đang đón nhận sự reo hò của khán giả.

Vương Trung vỗ vai hắn: "Thấy chưa, tôi biết ngay là anh làm được mà! Nhanh đi làm ngay đi, trong số công nhân chắc chắn có cả trẻ em mồ côi vì chiến tranh mới được thuê, nhớ dẫn bọn nhỏ đi cùng! Nói với chúng rằng đây là nhiệm vụ rất quan trọng!"

Vasili nghi hoặc hỏi: "Tại sao phải dẫn theo lũ trẻ?"

Vương Trung dịu dàng: "Có thể là tôi đa cảm thôi, nhưng... Tôi cảm thấy nên để bọn trẻ làm chút việc gì đó phù hợp với tuổi thơ của chúng."

Hắn nói xong, cả bộ tư lệnh im lặng - cũng không hẳn là hoàn toàn im lặng, bên điện đài vẫn còn tiếng tít tít.

Nhưng âm thanh tít tít lại càng làm nổi bật sự yên tĩnh của khu vực bản đồ.

Popov đột nhiên bước đến vỗ vai Vương Trung: "Cậu quả là có tố chất làm cha xứ quân đội đấy!"

Vasili sờ mũi: "Tướng quân, lúc này mà cậu vẫn còn tâm trí lo cho bọn trẻ, được rồi, tôi sẽ dẫn bọn trẻ đi cùng."

Lúc này Nelly đột nhiên lên tiếng: "Anh dẫn công nhân đi làm việc của mình là được rồi. Tôi sẽ chăm sóc bọn trẻ, tôi là dân chuyên nghiệp mà."

Vương Trung nhìn Nelly: "Ừ, xong việc thì quay về trước bữa khuya - à không, nửa đêm rồi bọn trẻ chắc đã ngủ, cô đi chuẩn bị bữa khuya cho tôi trước đi."

Vừa dứt lời, các cô gái trong đội nấu ăn đã đẩy xe vào kho: "Bữa khuya đến rồi đây ạ!"

Vương Trung: "Tốt, ăn xong rồi tiếp tục làm việc, chúng ta còn rất nhiều việc phải làm!"

————

Bên phía quân đội Prosen, thượng tướng Pock bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Ông ta ngồi dậy, lúc đưa tay với lấy ống nghe thì phát hiện trên tay có mấy vết sưng đỏ - đó là kiệt tác của lũ muỗi.

Ông ta chửi rủa vài câu rồi nhấc máy: "Tôi là thượng tướng Pock, có chuyện gì vậy?"

"Báo cáo, quân địch đang pháo kích trận địa của chúng ta."

Thượng tướng Pock nhìn đồng hồ: "Bây giờ á?"

Đột nhiên, ông ta rùng mình: "Khoan đã, lúc quân địch thừa dịp sương mù tấn công sư đoàn Seeckt có phải cũng pháo kích vào giờ này không?"

Đầu dây bên kia, Tham mưu trưởng rõ ràng đang hỏi ý kiến của các Tham mưu khác, vài giây sau ông ta trả lời: "Đúng vậy, thời gian y hệt nhau."

Thượng tướng Pock: "Tôi sẽ đến sở chỉ huy ngay lập tức. À còn nữa, cử người đến sửa giúp cái máy đuổi muỗi trong lều của tôi!"

Ông cúp máy, bắt đầu mặc quần áo.

Vài phút sau, thượng tướng Pock mặc chỉnh tề xông vào lều chỉ huy của Tập đoàn quân: "Báo cáo tình hình thời tiết!"

Sĩ quan liên lạc của Không quân lập tức cầm bản báo cáo thời tiết bước đến: "Đây là dự báo trong 24 và 48 tiếng tới ạ!"

Thượng tướng Pock giật lấy bản báo cáo liếc nhìn: "Trời nắng? Buổi sáng có thể có sương mù? Khả năng xuất hiện sương mù là bao nhiêu?"

Thượng tá Không quân: "Thực ra mấy ngày nay sáng nào cũng có sương mù, chỉ là tan rất nhanh. Ngày mai chắc cũng vậy, trên dự báo thời tiết ghi

"có thể" chỉ là để cho chắc chắn thôi ạ."

"Chắc chắn?" Thượng tướng Pock nghẹn lời, lặp lại, "Chắc chắn! Giá mà các anh có thể "chắc chắn" hơn một chút khi thả đồ tiếp tế thì tốt rồi! Bao nhiêu đồ tiếp tế thả xuống đều không đến được tay quân đội, hoặc là tự phát nổ! Phát nổ! Quân ta chậm trễ không thể tấn công, các anh phải chịu trách nhiệm ít nhất sáu phần đấy!"

Vị Thượng tá không dám hé răng.

Thượng tướng Pock quay sang Tham mưu trưởng: "Thông báo cho Sư đoàn 113 đang bị pháo kích, ngày mai quân địch sẽ thừa dịp sương mù dày đặc tấn công, lệnh cho bọn họ chuẩn bị sẵn sàng. Ngay khi pháo kích kết thúc, công binh chiến đấu phải mặc giáp trụ vào vị trí, chắc chắn sẽ giao tranh tầm gần trong sương mù, cho lũ Ant nếm mùi lợi hại của công binh chiến đấu tinh nhuệ!"

Tham mưu trưởng gật đầu, đề nghị: "Có thể trang bị cho công binh chiến đấu chùy gai."

Công binh chiến đấu của Prosen được trang bị chùy gai, chủ yếu dùng trong các cuộc cận chiến, bởi vì trong màn khói mù mịt, nếu bắn bừa bãi rất có thể sẽ bắn trúng đồng đội, chùy gai thì khác.

Tuy nhiên, loại vũ khí này hầu như không có ghi chép nào về việc được sử dụng trong thực chiến, bởi vì màn khói do con người tạo ra thường không tồn tại được lâu, nên trên thực tế, các trận cận chiến kéo dài hàng tiếng đồng hồ trong sương mù dày đặc là điều không tưởng, vì vậy, các đơn vị công binh chiến đấu thường không mang theo loại vũ khí vừa nặng vừa nguy hiểm này.

Nhưng nếu quân Ant thực sự muốn phát động một cuộc tấn công trong sương mù giống như khi đánh tan Sư đoàn Seeckt, thì chùy gai sẽ phát huy tác dụng.

Thượng tướng Pock suy nghĩ một lúc rồi đồng ý: "Được, cứ ra lệnh như vậy đi."

Trong khi các Tham mưu bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh, thượng tướng Pock bước đến trước bản đồ: "Tên Rokossovsky này, chẳng lẽ hắn định cắt salami rồi ăn dần chúng ta như vậy sao? Hắn cũng kiên nhẫn thật đấy."

Lúc này, sĩ quan phụ tá của thượng tướng Pock bước vào lều, đến bên cạnh ông ta, nhỏ giọng nói: "Thưa ngài, máy đuổi muỗi của ngài không bị hỏng ạ."

Vị tướng quân lập tức giơ tay, chỉ vào những vết sưng đỏ trên tay: "Vậy giải thích thế nào đây?"

Sĩ quan phụ tá: "Vì muỗi ở đây quá nhiều."

Tham mưu trưởng cũng báo cáo: "Hiện tại, tình hình dịch bệnh trong quân đội đang ngày càng trở nên phổ biến, nói không chừng giống như trận Carolin trước đây, đây là tà thuật của phù thủy."

Thượng tướng Pock: "Vậy thuốc ký ninh và penicillin của chúng ta còn đủ dùng không?"

"Vẫn đủ, nhưng đang được tiêu thụ với tốc độ đáng báo động." Tham mưu trưởng nói.

Thượng tướng Pock thở dài: "Chỉ đành để binh lính chịu khổ rồi. Người Prosen ưu tú sẽ không sợ hãi chút khó khăn ấy!"

Tham mưu trưởng gật đầu: "Hiện tại chúng tôi đang tuyên truyền như vậy."

Thượng tướng Pock đi đi lại lại trong lều hai vòng, đột nhiên chửi ầm lên: "Cái tên Rokossovsky chết tiệt! Vốn dĩ chúng ta có thể tiến vào thành phố rồi! Vậy mà bây giờ phải ở đây cho muỗi ăn! Mẹ kiếp!"

————

Ba giờ sau, thượng tướng Pock đang ngồi trên ghế, nhắm mắt, dùng sức day huyệt thái dương, dường như làm vậy có thể xoa dịu cơn mệt mỏi của ông.

Đột nhiên, có một Tham mưu hô lên: "Sương mù!"

Thượng tướng Pock bừng tỉnh, vội vàng đứng dậy, nhưng do động tác quá mạnh nên hơi choáng váng, suýt chút nữa thì ngã dúi người về phía sau.

Sĩ quan phụ tá và Tham mưu trưởng đồng thời đưa tay ra đỡ lấy ông.

Thượng tướng Pock đứng vững, nói "cảm ơn", sau đó đẩy hai người sang một bên, sải bước ra khỏi lều, nhìn màn sương mù dày đặc bao phủ khắp nơi.

Sương mù dày đặc đến mức thượng tướng Pock thậm chí còn không nhìn thấy lính canh của sở chỉ huy - mặc dù vị trí canh gác nằm ngay gần lều chỉ huy.

"Chết tiệt!" Vị tướng quân chửi rủa, "Đây chắc chắn là tà thuật! Mau báo cáo với Viện Hàn lâm Khoa học Đế chế! Kẻ địch đã sử dụng tà thuật điều khiển thời tiết!"

Đột nhiên, thượng tướng Pock nghe thấy tiếng hét thảm thiết, tiếp theo là tiếng súng.

Các Tham mưu lập tức rút súng, che chắn cho vị tướng quân.

Sĩ quan phụ tá rút súng lao vào màn sương mù dày đặc, có thể nghe thấy tiếng ông ta hét lớn trong sương mù: "Chuyện gì vậy? Ai nổ súng?"

Một lúc sau, sĩ quan phụ tá và một người lính áp giải một tên lính mặt mày hoảng hốt đến trước mặt thượng tướng Pock và các Tham mưu.

Sĩ quan phụ tá: "Tên này nói hắn ta nhìn thấy yêu tinh sương mù!"

Thượng tướng Pock: "Cái quái gì thế?"

Tham mưu trưởng: "Trong báo cáo của Sư đoàn Seeckt có nhắc đến, hình như là một loại mê tín của vùng Steiermark và Melainia."

Người lính hoảng sợ hét lớn: "Tôi nhìn thấy thật mà! Yêu tinh sương mù đang cười khẩy trong màn sương mù! Nhà tôi ở vùng núi Steiermark, mỗi khi sương mù dày đặc, mọi nhà đều đóng cửa, đặt lễ vật trước cửa. Yêu tinh sương mù sẽ ăn thịt những đứa trẻ không nghe lời dám ra ngoài khi có sương mù!"

Thượng tướng Pock mất kiên nhẫn phất tay: "Đó chỉ là câu chuyện dân gian được tạo ra để dọa trẻ con không được ra ngoài khi trời có sương mù thôi. Đưa hắn ta đi, giao cho bác sĩ tâm lý!"

Sĩ quan phụ tá buông vai người lính ra, ngay lập tức có lính canh bước tới áp giải hắn ta, sau đó lôi tên lính sợ đến chết khiếp vào màn sương mù.

Tên lính kêu gào thảm thiết: "Đừng đi vào sương mù! Đừng mà!"

Thượng tướng Pock quát: "Thông báo cho toàn quân, nếu còn tên lính nào đến từ Steiermark nói nhảm về yêu tinh sương mù, lập tức bắt hết lại, đưa đến chỗ bác sĩ tâm lý!"

"Rõ!"

Vị tướng quân xoay người bước vào lều, đồng thời hạ lệnh: "Liên lạc với Sư đoàn bộ binh 113, hỏi tình hình của bọn họ!"

————

Cùng lúc đó, Tập đoàn quân cơ giới số 1 của quân đội Ant đang tiến quân trong màn sương mù dày đặc.

Bộ binh cơ giới cận vệ 1 ở ngoài cùng bên trái, ngoài cùng bên phải là bộ binh của Sư đoàn 225, ở giữa là Sư đoàn 1 Quân đội Melainia.

Để tập hợp binh lính thuộc các sư đoàn khác nhau thành một tập đoàn tấn công, các Tham mưu của sở chỉ huy Tập đoàn quân đã phải vắt óc suy nghĩ, rụng không ít tóc.

Philippov dẫn đầu trung đội của mình, vừa đi vừa nói: "Cũng giống như lần trước thôi, đừng lo lắng! Lần này còn không có công sự, quân Prosen chắc chắn không chịu nổi đâu, cận chiến chưa bao giờ là điểm mạnh của bọn chúng!"

Đột nhiên, phía trước vang lên tiếng súng máy, tiếp theo là tiếng đạn bay vèo vèo trên đầu mọi người.

Philippov: "Thấy chưa, súng máy của bọn chúng đang nhắm vào phía sau chúng ta, hơn nữa hỏa lực súng máy quá thưa thớt, căn bản không thể tổ chức hỏa lực ngăn chặn giống như Rokossovsky tướng quân.

"Điều này chứng tỏ pháo binh đã làm rất tốt! Nhanh chân lên!"

Mọi người lập tức tăng tốc độ tiến quân.

Philippov thầm nghĩ, quân Prosen sẽ không bố trí trận địa súng máy ở tuyến đầu, phía trước súng máy chắc chắn có một tuyến phòng thủ bộ binh.

Nói cách khác, sắp giao tranh rồi.

Hắn giơ khẩu Tokarev cải tiến lên, sẵn sàng khai hỏa bất cứ lúc nào.

Bỗng nhiên, một bóng đen khổng lồ xuất hiện trong màn sương mù phía trước!

Philippov bóp cò!

Ngay sau đó, hắn nghe thấy tiếng va chạm chói tai của kim loại.

Sau một loạt âm thanh leng keng, bóng đen kia đổ ầm xuống đất!

Philippov xông lên trước hai bước, nhận ra đó là một tên lính công binh mặc giáp che ngực!

Trên tấm giáp che ngực chi chít vết nứt do đạn Tokarev cải tiến bắn ra, máu không ngừng chảy ra từ khe hở bên cạnh tấm giáp.

Tên công binh chiến đấu này vậy mà còn mang theo chùy gai!

Càng nhiều bóng đen xuất hiện trong màn sương mù phía trước!

Philippov: "Bắn! Kẻ địch chỉ có vũ khí lạnh, bắn!"

Âm thanh va chạm chói tai vang lên khắp nơi.

(Hết chương)

Chương 250: Sương mù dày đặc

Vài giây sau, Philippov bắn hết đạn, liền hét lớn "thay đạn", lùi lại phía sau một bước, bắt đầu thay băng đạn.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng bước chân nặng nề, chỉ trong nháy mắt ngẩng đầu lên, một tên lính công binh to lớn của Prosen đã lao ra khỏi màn sương mù dày đặc, vung chùy gai về phía hắn.

Philippov vội vàng giơ khẩu súng trường trong tay lên đỡ đòn.

Lực va chạm mạnh đến mức bẻ cong nòng súng Tokarev cải tiến. Mặc dù khẩu súng trường đã hấp thụ phần lớn lực đạo, nhưng Philippov vẫn bị đẩy lùi về phía sau, khuỵu gối xuống.

Hắn thầm nghĩ tiêu rồi, có lẽ mình sắp được vinh danh rồi, theo bản năng, hắn muốn rút lựu đạn, nhưng vừa mới nắm lấy quả lựu đạn thì thân thể của

tên địch đột nhiên ngã sang một bên, quỳ sụp xuống đất, bất động.

Chiếc chùy gai cũng tuột khỏi nòng súng bị bẻ cong, rơi xuống bãi cỏ.

Philippov kinh hồn chưa định, lúc này mới phát hiện, máu vẫn luôn chảy ra từ mép dưới tấm giáp che ngực của tên địch, có vẻ như hắn ta đã bị thương nặng từ trước, chỉ dựa vào ý chí và chút sức lực cuối cùng giáng cho Philippov một đòn.

Khoảnh khắc đó, sự khinh thường kẻ địch vừa mới nhen nhóm trong lòng Philippov đã tan biến - loại khinh thường này nảy sinh từ chuỗi ngày chiến thắng liên tiếp, đã trở thành tư tưởng chủ đạo trong quân đội, cứ như thể chỉ cần dưới sự lãnh đạo của Rokossovsky, bọn họ sẽ sớm đánh bại quân đội Prosen.

Cha xứ quân đội đã nhiều lần nhắc nhở các chiến sĩ, cố gắng dập tắt tâm lý khinh địch, nhưng hiệu quả chẳng được bao nhiêu.

Giờ phút này, ít nhất bản thân Philippov sẽ không bao giờ dám khinh thường bất kỳ người lính Prosen nào nữa, mà coi họ là những đối thủ đáng gờm.

Philippov nhặt chiếc mũ sắt rơi trên mặt đất lên, đội lên đầu tên địch, giống như thể thi thể đang quỳ gối bất động kia là một bia mộ. Người Ant khi chôn cất đồng đội, thường cắm một cây gậy gỗ xuống đất, sau đó đội mũ sắt của người đã khuất lên trên.

Làm xong những việc này, Philippov kiểm tra khẩu súng trường bị bẻ cong, bất lực đeo ra sau lưng, sau đó khom lưng nhặt chùy gai lên.

Lúc này, xung quanh vang lên đủ loại tiếng động, tiếng la hét của cả hai bên.

Philippov xác định phương hướng, sau đó lao vào màn sương mù dày đặc, rất nhanh, hắn nhìn thấy một tên lính Prosen tay cầm cây xẻng công binh.

Hai người nhìn thấy nhau đều sửng sốt, sau đó đồng thời vung vũ khí trong tay lên -

Cây xẻng công binh bay ra ngoài, chùy gai đập mạnh vào cánh tay của tên lính Prosen.

Tiếng xương gãy vang lên giòn giã, tên lính Prosen hét lên thảm thiết.

Philippov thu chùy gai về, xoay người, vung chùy gai đập vào đầu tên lính, trực tiếp bẻ gãy cổ hắn ta.

"Misha! Grishka! Mọi người trong trung đội 3 tập hợp lại! Nhanh lên!"

Hắn vừa hét lớn vừa chạy về phía có tiếng đánh nhau, rất nhanh, hắn phát hiện một tên lính Prosen đang đè lên người một chiến sĩ Ant.

Ngay sau đó, lưng tên lính Prosen đã biến dạng, máu tươi phun ra từ miệng hắn ta.

Philippov thu chùy gai về, giơ chân đạp bay tên lính đang hấp hối, kéo người dưới đất dậy: "Grishka, cậu làm sao vậy? Bị một tên Prosen đè bẹp rồi! Cậu rõ ràng cao to hơn hắn ta mà!"

Grishka chửi rủa: "Hắn đánh lén tôi!"

Vừa nói, hắn vừa giơ tay, bắn một phát về phía tên địch đang giãy giụa.

"Mẹ kiếp!" Grishka nhổ một bãi nước bọt về phía tên địch, nhấn mạnh một lần nữa, "Hắn đánh lén tôi!"

"Đừng cằn nhằn nữa!" Philippov đang nói thì bỗng nhiên phát hiện có gì đó dưới đất, bèn cúi xuống xem xét, hóa ra là một sợi dây.

Philippov: "Dây điện thoại!"

Hắn lấy la bàn ra xem xét phương hướng, sau đó chỉ về phía trước: "Bên này là hướng sở chỉ huy của địch, chúng ta lần theo dây điện thoại, đột kích sở chỉ huy của bọn chúng!"

Grishka: "Cậu chắc chứ? Chỉ có hai chúng ta?"

Philippov: "Sợ cái gì, trong màn sương mù này, bọn chúng đâu có nhìn thấy chúng ta có bao nhiêu người! Đi!"

————

Yeisk, sở chỉ huy Tập đoàn quân cơ động số 1, quân đội Ant.
Popov: "Rokossovsky, mỗi lần tấn công cậu đều phải đi qua đi lại mấy chục km như vậy sao?"

Pavlov: "Hắn á, đây là xúc động không kìm nén được, cứ muốn tự mình xông pha chiến đấu, hai chúng ta nếu không ngăn cản hắn, hắn có thể chỉ huy xe tăng nhỏ vọt thẳng tới Prosenia."

Vương Trung: "Hừ, cậu chờ đấy, một ngày nào đó tôi sẽ đích thân chỉ huy xe tăng tiến vào Prosenia, tôi còn phải đích thân hạ lệnh nã pháo cho nổ tung di ảnh của Prosen hoàng đế."

Popov và Pavlov đều cười.

Lúc này bên kia vô tuyến điện có người hô: "Liên lạc được với đội đột kích rồi."

Vương Trung vừa nghe xong vội vàng chuyển tầm nhìn, quả nhiên thấy phía trước chiến tuyến có một vùng nhỏ sáng lên.

Sáng lên là sáng, nhưng mỗi chiến sĩ chỉ có thể nhìn thấy xung quanh mình, Vương Trung nhìn xuống, cảm giác giống như đang nhìn một miếng pho mát đầy lỗ.

Thông tin có thể thu được trong tình huống này cực kỳ hạn chế, nhưng Vương Trung vẫn chú ý tới tiểu đội đang xông lên phía trước nhất.

Tiểu đội chỉ có năm người, chỉ huy bọn họ là một sĩ quan tên là "Philippov".

Đây chẳng phải là bạn tốt của Vasili sao?

Lúc Vasili sắp xếp lại □ Chiến tranh thần thánh □, Philippov còn giúp đỡ, cho nên tên của anh ta và Vasili cùng xuất hiện trên bản nhạc phổ.

Vương Trung nhìn chằm chằm Philippov, nhìn tiểu đội năm người của anh ta liên tiếp đánh ngã mấy nhóm quân địch.

Không biết vì sao, Philippov không cầm súng, mà lại cầm chùy gai.

Vương Trung còn thấy anh ta đưa hộp đạn súng trường Tokarev cải tiến trên người cho những người khác.

Chẳng lẽ súng trường bị hỏng?

Vương Trung nhìn kỹ lại, phát hiện tiểu đội Philippov hình như đang đi theo một thứ gì đó trên mặt đất, giống như là một đường thẳng?

Hay lắm, men theo đường dây điện thoại để tìm sở chỉ huy của địch! Nhưng các anh chỉ có vài người, đánh thắng được lính gác của sở chỉ huy sao?

Vương Trung thực sự phải toát mồ hôi hột thay cho nhóm chiến sĩ dũng cảm này.

Đột nhiên, tiểu đội đụng mặt hai tên lính thông tin đang xách theo thiết bị, xem chừng là đi sửa đường dây điện thoại.

Chỉ trong nháy mắt, hai tên lính thông tin của Prosen đã bị đánh ngã xuống đất.

Philippov không biết lấy đâu ra chùy gai, đập vỡ sọ của hai tên lính thông tin.

Vương Trung đang định tiếp tục theo dõi, giọng nói của Pavlov cắt ngang: "Này! Có mệnh lệnh gì thì nhanh chóng truyền đạt cho đội tấn công đi! Không biết đường liên lạc có thể duy trì được bao lâu!"

"Bảo bọn họ duy trì kế hoạch ban đầu, sau khi đánh tan trận địa bên ngoài của địch thì dùng tốc độ nhanh nhất quét dọn chiến trường, rút lui về trận địa phục kích." Vương Trung vừa nói vừa chuyển tầm nhìn về, nhìn Pavlov.

Pavlov cầm lấy tai nghe và micrô của đài vô tuyến, lặp lại lời Vương Trung vừa nói cho đầu dây bên kia.

Popov: "Tấn công thuận lợi như vậy, chúng ta có thể mở rộng chiến quả được không?"

Vương Trung: "Chúng ta không biết trong sương mù có bao nhiêu quân địch. Lúc này cứ hành động chắc chắn là hơn. Chiến lược thì khinh địch, chiến thuật phải coi trọng địch."

Popov: "Tôi không có ý kiến, dù sao tôi cũng không phải là chỉ huy quân sự. Nhưng nhỡ đâu quân địch còn thê thảm hơn chúng ta tưởng tượng, lực lượng thiết giáp phản công chậm chạp chưa tới, có thể ảnh hưởng tới sĩ khí

của đội phục kích hay không?"

Vương Trung tiến lên vỗ vai Popov: "Không phải còn cậu sao! Tôi tin tưởng cậu có thể khích lệ sĩ khí toàn quân!"

"Tôi không có sức kêu gọi mạnh mẽ như cậu." Popov nói: "Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức, nếu thực sự không được thì chỉ có thể để cậu ra tiền tuyến diễn thuyết."

Pavlov nghe thấy câu này thì ngẩng phắt đầu lên: "Cậu ta ra tiền tuyến, cậu cảm thấy cậu ta có thể trở về chắc? Đến lúc đó lại phải để tôi gánh vác hết mọi việc!"

Vương Trung: "Cậu cứ làm tốt việc của cậu đi, biết đâu sau này có thể từ sĩ quan tham mưu lên làm chỉ huy, chỉ huy cả một Tập đoàn quân đấy! Rồi lúc đó cậu có thể sai khiến một tham mưu trưởng khác!"

Pavlov lắc đầu: "Tôi với cậu không giống nhau, tôi đã đến tuổi biết rõ giới hạn năng lực của bản thân rồi, tôi chỉ thích hợp làm Tham mưu trưởng thôi."

Vương Trung vốn định nói "thử một chút xem sao" nhưng vẻ mặt của Pavlov khiến hắn thôi ngay ý định đó. Pavlov đã hơn bốn mươi tuổi, theo như người xưa nói thì đã đến tuổi bất hoặc rồi.

Mà Vương Trung vẫn là một cậu nhóc, tuy quân hàm cao hơn Pavlov, nhưng truyền dạy kinh nghiệm sống cho một người đàn ông đã đến tuổi bất hoặc, thế nào cũng thấy sai sai.

Dù sao trước khi xuyên không, Vương Trung cũng không lớn bằng Pavlov, gạo mà hắn ăn còn chưa bằng muối mà Pavlov ăn.

Lúc này, một nhân viên điện báo chạy từ đài phát thanh tới: "Báo cáo! Điện khẩn của Tập đoàn quân!"

Vương Trung trực tiếp cầm lấy điện báo, đọc to: "Tư lệnh Tập đoàn quân muốn biết ý kiến của Ngài về việc gia tăng áp lực cho quân địch, chia sẻ áp lực cho Tập đoàn quân Borsk. Người ký tên là đại tướng Gorky."

Pavlov: "Hay là chúng ta nói cho Tập đoàn quân biết chuyện chuẩn bị xe tăng giả?"

Vương Trung: "Không, nói không chừng sẽ để lộ bí mật, cứ nói thẳng với đại tướng Gorky là chúng ta đã có cách, không cần... à không, cần Tập đoàn quân điều động lực lượng dự bị và tiếp tế bổ sung hỗ trợ."

Pavlov ngơ ngác: "Ý cậu là sao?"

Popov cười nói: "Cái này rõ ràng là đang đánh lừa địch mà. Có binh lực và tiếp tế tập trung về phía chúng ta, sẽ kéo theo sự liên động của tiếp tế, trịch trạm dọc tuyến, quân Prosen trinh sát nhìn vào sẽ càng tin là thật."

Vương Trung gật đầu: "Chính là như vậy, nếu đại tướng Gorky thực sự muốn biết chúng ta đang làm gì, ông ấy sẽ đích thân bay sang bằng Po-2."

Ở Trái Đất, người Nga thường xuyên dùng máy bay ném bom Po-2 làm phương tiện di chuyển cho tướng lĩnh trên chiến trường. Thứ này có thể cất và hạ cánh ở khắp mọi nơi, rất tiện lợi, cho dù gặp sự cố kỹ thuật thì phần lớn cũng có thể hạ cánh khẩn cấp được.

Pavlov: "Được rồi, vậy soạn điện báo như thế đi!"

————

Cùng lúc đó, Philippov đang dẫn đầu tiểu đội hành quân trong sương mù.

Bỗng nhiên, anh ta nghe thấy tiếng người vọng lại từ phía trước.

Hình như là tiếng người Prosen đang gào to cái gì đó, tiếng Prosen của Philippov không tốt bằng Vasili, nhất thời không nghe rõ, nhưng anh ta đoán có lẽ là "Nói to lên".

Xem ra đây chính là sở chỉ huy của địch - còn về phần là sở chỉ huy cấp bậc gì thì trong màn sương mù dày đặc này không nhìn rõ được.

Philippov quay đầu lại, nói với bốn người trong tiểu đội: "Phía trước là mục tiêu của chúng ta, lát nữa chúng ta sẽ chia nhau ra mò vào trong, ai chưa vào được thì đánh ngay tại chỗ, thu hút sự chú ý, người nào mò vào được thì tìm cách khống chế chỉ huy của địch, ép hắn ta hạ lệnh đầu hàng!"

Misha: "Nhưng chúng ta đều không biết tiếng Prosen!"

Philippov: "Vậy thì cố gắng bắt sống bọn chúng. Chúng ta đánh nhau ở đây, những người khác trong sương mù sẽ tập trung lại, nhớ cẩn thận đừng bắn nhầm đồng đội. Bắt đầu hành động!"

(Hết chương 250)

Chương 251: Tới lượt quân Prosen

Philippov dẫn đầu xông vào màn sương mù dày đặc.

Bốn người còn lại cũng đều là lính kỳ cựu, lần trước nhân lúc sương mù dày đặc tấn công Yeisk, bọn họ luôn hành động cùng Philippov.

Thấy Philippov hành động trước, bốn người liếc nhìn nhau, sau đó mỗi người chọn một hướng tản ra, tất cả đều biến mất trong màn sương mù.

Rất nhanh, trong sương mù truyền đến tiếng kêu thảm thiết của người Prosen, tiếp theo là tiếng nổ vang lên.

Có người Prosen kêu gào thảm thiết, chạy về phía phát ra tiếng nổ, ngay sau đó là tiếng đạn Tokarev cải tiến bắn xuống đất lộp bộp, kèm theo đó là tiếng người ngã xuống đất.

Quân Prosen gào lên: "Yêu tinh sương mù!"

"Im miệng! Rõ ràng là quân Ant đánh lén, mau tìm ra bọn chúng! Nhanh lên!"

Sau đó lại là tiếng đạn bắn xuống đất lộp bộp.

Tiếng nổ thứ hai vang lên.

Một tên lính Prosen kinh hoàng kêu lên: "Bọn chúng ở khắp mọi nơi!"

"Đừng hoảng hốt! Tập kích bất ngờ và lặng lẽ như vậy, chắc chắn là một nhóm nhỏ tinh nhuệ..."

Giọng nói của sĩ quan đột nhiên im bặt.

Vốn dĩ trong loại sở chỉ huy này có rất nhiều người không phải là binh lính, ví dụ như tham mưu, văn thư... Tinh thần một tên không phải là binh lính là người không chịu đựng được trước, hắn ta hét lên: "Đây là ma pháp! Chết tiệt, là ma pháp! Bọn chúng đều là chiến binh biết dùng ma pháp, là dùng tà thuật kết hợp yêu tinh sương mù với con người tạo ra quái vật! Chúng ta chết chắc rồi!"

Tiếng súng vang lên giòn giã, tiếng kêu gào im bặt, ngay sau đó là giọng nói của một người đàn ông trung niên: "(Tiếng Prosen) Cấm dùng những lời lẽ như vậy để làm lung lay tinh thần quân đội, nếu yêu tinh sương mù thực sự tồn tại, chúng ta sẽ bắn chết nó, sau đó giao cho Viện Khoa học Hoàng gia!"

Vừa dứt lời, tiếng nổ thứ ba vang lên, tiếp theo là tiếng nổ thứ tư.

Sau hai tiếng nổ, mọi thứ chìm vào yên lặng.

Tiếng súng và tiếng nổ ở phía xa càng làm cho sự yên tĩnh này trở nên kỳ dị.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên trong sương mù bằng tiếng Ant: "Còn ai sống sót không? Misha, Grishka?"

"Grishka trúng đạn rồi!"

"Kéo cậu ấy lại đây!"

"Cậu ấy chết rồi, Pangerich cũng chết rồi. Chỉ còn ba chúng ta!"

"Đến hầm trú ẩn! Đi về phía giọng tôi!"

Rất nhanh, ba người còn lại của tiểu đội tập kích đã tập hợp lại trong hầm trú ẩn của quân Prosen.

Philippov cầm tấm bản đồ thu được, vừa nhìn vừa nói: "Đây chỉ là một trung đoàn, không phải sư đoàn như tôi nghĩ, thảo nào lực lượng canh gác lại ít như vậy. Chúng ta đã vượt qua giới hạn tiến công mà tướng quân Rokossovsky quy định rồi, phải rút lui ngay lập tức. Lần trước chúng ta nhân lúc sương mù dày đặc tấn công, sương mù đã tan trước ba bốn mươi phút.

"Vì vậy, chúng ta phải hành động ngay lập tức! Các cậu lấy đại vài tài liệu trong phòng đi, còn quan trọng hay không thì để bọn thẩm phán quyết định."

"Rõ!"

Ngay khi mọi người đang lấy tài liệu, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Philippov nhấc điện thoại lên: "A lô?"

Đầu dây bên kia sững người một lúc: "Hả? A lô cái gì? Tại sao anh lại dùng cách bắt máy của người Ant?"

Philippov trực tiếp trả lời bằng tiếng Ant: "Bởi vì chúng tôi là người Ant, là sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 của tướng quân Rokossovsky! Chúng tôi muốn cảnh cáo lũ khốn Prosen các người, nợ máu phải trả bằng máu!"

Nói xong, Philippov cúp máy, vung tay với hai người lính: "Đi!"

————

Thượng tướng Pock đặt ống nghe xuống, vẻ mặt nặng nề.

Những người khác trong sở chỉ huy đều lộ vẻ nghi hoặc.

Tham mưu trưởng hỏi: "Chuyện gì vậy ạ?"

"Bọn chúng nói chuyện với tôi bằng tiếng Ant, tôi không hiểu, nhưng sự khinh thường của chúng đối với tôi đã được thể hiện rõ ràng qua giọng điệu rồi." Thượng tướng Pock nghiêm nghị nói, "Có thể khẳng định, ít nhất hai trung đoàn của sư đoàn 113 đã bị đánh tan."

Sĩ quan phụ tá nói: "Cũng có thể chỉ là một toán quân Ant bị lạc đường trong sương mù vô tình đánh úp được sở chỉ huy trung đoàn."

Thượng tướng Pock nhìn chằm chằm viên sĩ quan phụ tá: "Dù sao cũng là sở chỉ huy trung đoàn, quân đội đi lạc có thể dễ dàng đánh úp được sao? Không thể nào! Sư đoàn bộ binh tuy không có xe tăng riêng, nhưng có rất nhiều xe bọc thép bánh xích! Dựa vào số xe bọc thép bánh xích đó để phòng thủ, không thể nào bị một toán quân ô hợp đánh bại được!"

Viên sĩ quan phụ tá không hề nhượng bộ, nghiêm túc nói: "Cũng có thể số xe bọc thép bánh xích đó đã bị tiêu diệt trong trận pháo kích chuẩn bị rồi. Thưa tướng quân, chúng ta phải hành động thôi, tôi đề nghị phái lực lượng thiết giáp chưa bổ sung đầy đủ nhiên liệu và đạn dược phản công ngay lập tức!"

Thượng tướng Pock mím môi, nhìn chằm chằm viên sĩ quan phụ tá vài giây rồi nói: "Cậu nói có lý, cảm ơn cậu Fred. Liên lạc với sư đoàn thiết giáp số 14 và sư đoàn thiết giáp phóng lựu số 16, lấy bọn họ làm trung tâm, phát động phản công!"

Tham mưu trưởng: "Xuất phát trong sương mù sao ạ? Như vậy rất dễ xảy ra tai nạn xe cộ, còn có thể xảy ra những sự cố bất ngờ khác nữa!"

Thượng tướng Pock nhìn đồng hồ: "Sắp được rồi, hôm qua tôi có xem qua tư liệu về cuộc tấn công trong sương mù lần trước, sương mù sẽ bắt đầu tan sau hơn một tiếng nữa. Chờ khi các sư đoàn thiết giáp chuẩn bị xong, thời tiết hẳn là sẽ quang đãng trở lại, đến lúc đó lập tức phản công!"

————

Bên phía Vương Trung, hắn cũng đang xem đồng hồ.

"Dựa theo kinh nghiệm lần trước, sương mù sắp tan rồi. Ra lệnh cho các đơn vị tham gia tấn công rút lui đi." Vương Trung ra lệnh.

Pavlov: "Nếu như quân địch không mắc bẫy thì sao?"

Vương Trung: "Không sao, bây giờ chiến lược của chúng ta đã thay đổi rồi. Trước kia là dùng tấn công để thu hút sự chú ý của quân địch về phía này, bây giờ tấn công chỉ là một biện pháp phụ trợ, sát chiêu thực sự chính là số xe tăng giả kia, tấn công cũng được, tập kết binh lực và tiếp tế về phía này cũng được, đều là vì để khiến cho số xe tăng giả kia trông giống thật.

"Đương nhiên, nếu như quân địch phản công rồi trúng phải phục kích của chúng ta, chịu tổn thất nặng nề, như vậy toàn bộ kế hoạch lừa gạt này sẽ càng thêm phần chân thật."

Pavlov gật đầu: "Cứ làm theo ý cậu, tham mưu thông tin, gọi cho đội tấn công, bảo bọn họ nhanh chóng rút về vị trí xuất phát!"

"Rõ!"

Ngay sau đó, tiếng của tham mưu thông tin vang lên từ radio: "Attila Attila! Nghe rõ trả lời!"

Attila là mật danh của nhóm tác chiến tham gia tấn công lần này.

"Attila Attila, nghe rõ trả lời!"

tiếp tục đi qua đi lại trong nhà kho, đi được vài bước lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xem sương mù bên ngoài đã tan hết hay chưa.

————

Lúc này, Vasili đang vừa bôi bùn lên xe tăng vừa thở dài: "Haizz! Sao tôi lại phải làm cái việc này chứ?"

"Anh không thích làm à?" Một giọng nói trẻ con đột nhiên vang lên.

Vasili quay đầu lại, là cậu bé lớn tuổi nhất trong số những đứa trẻ mồ côi chiến tranh mà tướng quân cưu mang.

"Làm sao có thể!" Vasili vội vàng nói, "Nhiệm vụ mà tướng quân giao cho đều rất quan trọng. Chuyện này liên quan đến... Nói cậu cũng không hiểu được đâu!"

Đứa trẻ cầm đầu: "Sao em không hiểu? Nói ra là anh phạm lỗi, sẽ bị phạt đi gánh phân đấy! Mấy anh trong tiểu đoàn cảnh vệ của Tập đoàn quân nói chuyện với chúng em, đều nói anh là chuyên gia gánh phân, là do bị phạt nhiều quá nên thành quen đấy!"

Vasili trợn tròn mắt: "Sao cậu có thể bịa đặt, vu oan cho người khác như vậy?"

"Bọn em tận mắt nhìn thấy anh gánh thùng phân, vừa đi vừa hát, nghe nói là aria gì đó!"

Vasili há hốc mồm, không nói nên lời, chỉ có thể tiếp tục bôi bùn lên xe tăng.

Chiếc xe tăng mà hắn đang xử lý là xe tăng số III, nói thật, muốn biến chiếc xe tăng số III với giáp thẳng góc thành T-34 cũng hơi khó.

Thứ nhất, tháp pháo của T-34 nằm ở phía trước thân xe, còn tháp pháo của xe tăng số III thì không nhô về phía trước nhiều như vậy, thứ hai, tháp pháo của xe tăng số III to hơn tháp pháo của T-34 một vòng, hơn nữa, loại xe tăng này còn có tháp chỉ huy của trưởng xe - phiên bản T-34 thông thường không có thứ này.

Mà T-34/76 sản xuất với số lượng ít, không thể nào xuất hiện trên quy mô lớn được.

Vasili quay đầu nhìn những người đang giăng một tấm vải bạt lớn ra.

Họ sẽ dùng vải bạt để làm lưới ngụy trang, phủ lên "chiếc xe tăng" mới.

Nhưng tấm lưới ngụy trang này lại có tác dụng hoàn toàn trái ngược với những tấm lưới ngụy trang trước đây.

Tấm lưới ngụy trang này là để không quân Prosen có thể dễ dàng phát hiện ra những chiếc xe tăng này, đồng thời che đi những chỗ sơ hở không thể giấu diếm được trên xe tăng.

Vasili nhìn tấm lưới ngụy trang đơn sơ, chỉ có thể hy vọng quân Prosen sẽ tiếp tục phát huy tác phong cứng nhắc của mình, một lần nữa bị lừa.

Giống như lúc Loktev dùng mìn giả để lừa bọn chúng vậy.

————

7 giờ 40 phút sáng ngày 23, Sư đoàn thiết giáp số 14 của quân đội Prosen.

Sau nhiều ngày được nghỉ ngơi, bổ sung, số lượng xe tăng của sư đoàn 14 đã khôi phục được một chút - mặc dù kỵ binh của Ant luôn cố gắng ngăn cản lực lượng thu hồi xe tăng của Prosen kéo những chiếc xe tăng bị hỏng về, nhưng dựa vào hệ thống sửa chữa, bảo dưỡng xe tăng ngay trên chiến trường rất tốt, quân Prosen vẫn khôi phục được 70% số xe tăng của sư đoàn 14 so với mấy ngày trước.

Ngoài ra, còn một số xe tăng đang được đại tu, chờ khi số xe tăng này được đưa vào sử dụng, số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của sư đoàn 14 có thể khôi phục 80%.

Đương nhiên, 80% ở đây là so với 80% trước khi sư đoàn 14 rút lui khỏi vị trí bị tấn công theo kiểu gọng kìm. Nếu so với lúc bắt đầu cuộc tấn công theo kế hoạch màu xanh lam, số lượng xe tăng của sư đoàn 14 đã giảm đi một nửa.

Cho dù như vậy, sư đoàn 14 vẫn là một lực lượng rất mạnh, quan trọng nhất là, các pháo thủ xe tăng của sư đoàn này đều là lính kỳ cựu dày dạn kinh nghiệm, rất ít lính mới.

Lúc này, sư đoàn 14 đã bị dồn nén nhiều ngày, đang chuẩn bị phát động một cuộc tấn công để trút giận.

Nhưng đúng lúc này, sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp phóng lựu số 16, Schultz, lại lái xe jeep đến bên cạnh xe chỉ huy của sư đoàn 14.

Schultz nhảy xuống xe, nhìn bầu trời đang dần quang đãng trở lại.

Đúng lúc này, sư đoàn trưởng sư đoàn 14 cũng mở cửa xe chỉ huy bước ra, hai người nhìn thấy nhau, lập tức chào hỏi theo nghi thức thông thường.

Sau khi chào hỏi xong, Schultz nói với sư đoàn trưởng sư đoàn 14: "Cá nhân tôi cảm thấy tình hình có chút kỳ lạ. Cuộc tấn công của Rokossovsky lần này toát ra một cảm giác rất kỳ quái."

Thiếu tướng Karl, sư đoàn trưởng sư đoàn 14 hỏi: "Căn cứ vào đâu?"

"Trực giác của tôi. Trước kia, các cuộc tấn công của Rokossovsky đều rất dứt khoát, mạnh mẽ, nhìn có khí thế. Ví von một chút, trước kia Rokossovsky ăn như hổ đói, còn bây giờ lại ăn rất chậm rãi."

Thiếu tướng Karl cau mày: "Quân nhân của Đế chế không nên đưa ra phán đoán dựa vào 'trực giác'."

"Tôi biết! Tôi biết! Nhưng tôi có một dự cảm rất xấu, lần phản công này của chúng ta có thể sẽ nhanh chóng đạt được mục tiêu. Tôi đề nghị sau khi đã chiếm lại được hết số lãnh thổ mà sư đoàn 113 bị mất, chúng ta lập tức dừng tiến quân, đề phòng trúng bẫy!"

Thiếu tướng Karl cười lạnh, đáp: "Sư đoàn của ông có thể dừng tiến quân, nhưng sư đoàn của tôi đã bị dồn nén quá lâu rồi, bị kỵ binh của bọn chúng quấy rối phát chán rồi. Không, tôi sẽ tiếp tục tiến quân, xem thử người Ant giở trò gì."

Schultz lớn tiếng nói: "Như vậy ông sẽ trúng bẫy đấy!"

Thiếu tướng Karl nhún vai: "Toàn bộ khu vực giao chiến đều là thảo nguyên bằng phẳng, không có địa hình nào có lợi cho việc phục kích cả, tôi cho là không cần phải lo lắng."

(Hết chương 251)

Chương 252: Thiết giáp phản kích

Lúc này, trời đã quang mây tạnh.

Thiếu tướng Karl ngẩng đầu nhìn trời, sau đó trèo lên chiếc xe tăng của Bộ tư lệnh sư đoàn, đứng trên xe tăng nói với thiếu tướng Schultz: "Mời ông về cho, sư đoàn thiết giáp phóng lựu số 16 là lá chắn phía sau của chúng tôi, sư đoàn của ông phải tiến quân cùng chúng tôi."
Thiếu tướng Schultz chỉ chỉ binh sĩ truyền tin ngồi trong xe đẩy, vô tuyến điện đang được binh sĩ truyền tin ôm vào trong ngực.

Schultz: "Chỉ cần tôi ra lệnh, sư đoàn của tôi sẽ đuổi theo các anh."

Thiếu tướng Karl gật đầu: "Được, vậy chúng ta gặp nhau ở Yeisk."

Schultz: "Tôi cảm thấy không nên lạc quan như vậy, Rokossovsky kia... khiến tôi có cảm giác rất không tốt, rất không tốt. Hắn khẳng định đang mưu đồ cái gì đó, chờ cho chúng ta đẹp mắt. Vẫn nên cẩn thận một chút, thiếu tướng Karl!"

Thiếu tướng Karl đỡ tháp pháo chỉ huy xe tăng số 3, nhìn về phía trước suy tư một lát, gật đầu: "Có lẽ anh nói đúng, phương diện này thật sự có vấn đề gì đó."

Nói xong, anh ta cầm tai nghe của chiếc radio áp vào tai mình, tay kia cầm chiếc vô tuyến lên đưa lên miệng: "Các đơn vị chú ý, kiểm tra số lượng đạn khói, kiểm tra số lượng đạn khói, chúng ta có thể cần những thứ này để thoát khỏi sự phục kích của kẻ địch."

Một lát sau, trong tai nghe truyền đến các đơn vị báo cáo: "Tướng quân, bởi vì tiếp tế của chúng tôi chưa hoàn thành, đạn khói còn chưa bổ sung.

"Lúc tiếp tế ưu tiên tiếp tế dầu và đạn xuyên giáp, sau đó mới là đạn nổ cao, đạn khói —— vẫn là những viên trước đó."

Thiếu tướng Karl buông máy điện thoại vô tuyến xuống, mím môi suy nghĩ một lát, mới một lần nữa cầm lấy microphone hạ lệnh: "Toàn bộ xe tăng kiểm kê đạn khói, chia đều đạn khói hiện có cho các xe, bảo đảm mỗi chiếc xe tăng số bốn đều có đạn khói."

Pháo Đường kính 50mm của xe tăng số 3 hạn chế, hiệu quả đạn khói không tốt lắm, bố trí khói mù chủ yếu dựa vào pháo 75 mm của số 4.

Mệnh lệnh vừa ban xuống, thiếu tướng Karl quay đầu nhìn Schultz: "Nếu chúng ta gặp phải phục kích, sẽ lập tức bố trí khói mù, thoát ly tiếp xúc."

Vẻ mặt của Schultz nghiêm túc: "Ngay cả số lượng đạn khói tồn kho cũng không đủ, lỡ như không có cách nào che đậy hoàn toàn tầm nhìn của kẻ địch, anh sẽ phải chịu tổn thất lớn! Chúng ta còn không biết đường kính của pháo đột kích kiểu mới của kẻ địch, nhưng thứ đó thường xuyên xuyên

thủng là báo hại toàn bộ tổ xe!

"Sư đoàn Seeckt đã trải nghiệm qua, đội xe tăng giảm quân số nghiêm trọng! Bị pháo đột kích kiểu mới bắn thẳng, tổn thất cũng không chỉ là xe tăng!"

Thiếu tướng Karl: "Vậy sư trưởng Schultz sẽ bởi vì địch nhân trang bị loại vũ khí này mà từ bỏ tiến công sao?"

Schultz im lặng vài giây, lắc đầu: "Không đâu."

Hắn lui về phía sau một bước, cúi chào thiếu tướng Karl: "Chúng tôi sẽ theo sát các anh tiến lên, chúc các anh may mắn."

Thiếu tướng Karl đáp lễ: "Chúc chúng ta may mắn."

Nói xong anh ta chui vào tháp pháo chỉ huy xe tăng, lớn tiếng hạ lệnh: "Quân đội xuất kích!"

Vốn dĩ trên thảo nguyên đều là tiếng động cơ xoay vòng, theo mệnh lệnh của thiếu tướng Karl, tiếng ong ong đột nhiên tăng lên, ngay sau đó lại thêm vào tiếng răng bánh răng chuyển biến cắn vào nhau sinh ra.

Toàn bộ thảo nguyên đột nhiên xao động.

Một con chuột đồng chấn kinh từ dưới chân Schultz chui ra khỏi mặt đất, thét chói tai biến mất ở trong bụi cỏ.

Xe tăng chỉ huy bắt đầu tiến lên, ống hút khói trên động cơ phun ra khói đen, mùi gay mũi bốc cháy không hoàn toàn kích thích Schultz.

Hắn muốn lấy khăn tay ra, nhưng lập tức bỏ ý nghĩ này đi, cứ như vậy đứng trong không khí khó ngửi nhìn theo xe tăng chỉ huy của sư trưởng Karl đi xa.

Hắn vẫn luôn chờ đợi không thấy rõ ràng chi tiết của xe tăng chỉ huy, mới vươn tay sang bên cạnh.

Sĩ quan phụ tá lập tức nhét tai nghe và microphone vào trong tay hắn.

"Tôi là Schultz," dạng thông tin trái với kỷ luật truyền tin vô tuyến như vậy, nhưng Schultz không muốn để ý nhiều như vậy, "Bắt đầu tiến lên."

————

Vương Trung hiện tại vẫn như trước đây, dùng chân đo đạc mặt đất trong bộ tư lệnh.

Pavlov trêu ghẹo nói: "Chiến dịch này nếu đánh hơn mười năm, cậu không phải ở trên mặt đất đi ra liên tiếp dấu chân."

Popov tiếp lời: "Đúng, giống như dấu giày trong thư viện St. Andrewsburg, năm đó Thánh Andrew mười năm như một ngày ngồi ở một vị trí đọc sách, cứ thế mà mài ra dấu giày."

Vương Trung nhịn không được mà phỉ nhổ: "Mài ra dấu giày, cái này cần mài hỏng bao nhiêu đôi giày a, không quá hợp lý a?"

Nói xong Vương Trung mới phản ứng lại, nói với một đám tín đồ tôn giáo này có phải không tốt lắm hay không.

Không nghĩ tới Popov nói: "À, đây chính là đề mục kinh điển của Thần học viện, quan điểm của tôi khi học Thần học viện chính là về phương diện thư viện dấu giày này vì biểu hiện quan hệ của Thánh Andrew cùng mình, cố ý làm."

Vương Trung kinh hãi: "Như vậy cũng được sao?"

"Thánh Andrew dạy chúng ta nhất định phải có tinh thần hoài nghi, thực sự cầu thị." Popov nhún vai: "Chúng tôi chỉ tuân theo lời lão nhân gia dạy bảo mà thôi."

Lúc này, bên kia vô tuyến điện có giám thính viên hô: "Nghe thấy Prosen truyền tin! 'Tôi là Schultz, bắt đầu tiến lên'!"

Vương Trung vui mừng: "Không nghe lầm chứ?"

"Đúng vậy!"

Pavlov thì cầm lấy thông báo tình hình địch trên bàn, lật một cái nói: "Lời của Schultz, có thể là sư trưởng của Sư đoàn thiết giáp phóng lựu số 16 của kẻ địch."

Thông báo tình hình địch mỗi ngày đều sẽ cập nhật, bên trên là các loại tình báo do bộ quân tư lệnh và bộ thống soái tập hợp qua, đương nhiên cũng bao gồm biên chế của kẻ địch cùng với tên của các chủ quan biên chế.

Vương Trung: "Prosen sẽ không để Sư đoàn thiết giáp phóng lựu một mình phát động tiến công trên mặt đất trống trải, nhất định có một sư đoàn thiết giáp dẫn đầu. Nói cách khác, con mồi của chúng ta đã tới! Gọi điện thoại cho Yegorov, để anh ấy chuẩn bị chiêu đãi địch nhân!"

Pavlov lập tức cầm điện thoại lên: "Bộ chỉ huy Chiến đoàn phục kích nghe đây. Làm sao vậy? Tiếp tục sửa chữa!"

Sau khi cúp điện thoại, hắn mắng một câu: "Lại là chuột đồng! Binh thông tin!"

"Đến!"

Trong lúc binh lính thông tin chạy tới, Pavlov xé trang giấy ghi chép, viết xong mệnh lệnh giao cho binh lính thông tin: "Nhớ kỹ sau đó đốt giấy đi, lúc đi mang theo cảnh vệ, phòng ngừa là kẻ địch phá hoại."

Vương Trung giơ ngón tay cái lên với mệnh lệnh nhỏ giọt không lọt của tham mưu trưởng: "Lúc kẻ địch bắt đầu tấn công chúng ta đã gián đoạn liên lạc với tiền tuyến, quả thật có thể là do đội đột kích Brandenburg của kẻ địch làm."

Đội đột kích Brandenburg am hiểu nhất chính là mặc quân trang Ant xâm nhập phá hoại.

Nhưng những kẻ địch cải trang này không được luật pháp quốc tế bảo vệ, cho nên quân Ant bắt được quân Brandenburg đều là hành hạ đến chết, tận khả năng ép tình báo ra sau đó giết.

Sau khi lính liên lạc rời đi, Pavlov nói: "Hay là chúng ta cũng gọi một tiếng?"

Vương Trung: "Được, dùng ám ngữ để Yegorov cẩn thận là được rồi, cho dù anh ấy tùy tiện, còn có Eugene nữa."

Pavlov lập tức ra lệnh mới, để cho vô tuyến điện gửi ám ngữ đã hẹn trước.

Popov: "Có thể tính toán rồi, chỉ cần đánh kẻ địch đau, lại thêm xe tăng giả, kẻ địch khẳng định sẽ cau mày."

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy. Nhưng tôi có chút lo lắng, nếu địch nhân dùng đạn khói, đột phá phục kích của chúng ta thì làm sao bây giờ? Lần phục kích này dù sao địa hình cũng không tốt."

Bình thường phục kích, đương nhiên là đồng thời hạn chế kẻ địch phát huy hỏa lực, mình bật hết hỏa lực. Vương Trung ở Olaci tổ chức phục kích, chính là công kích đội hình hành quân của kẻ địch, đánh tan đội ngũ theo đuôi xe tăng sau đó đem kẻ địch chặn ở trên đường điên cuồng đánh.

Lần phục kích trên thảo nguyên này, lực lượng thiết giáp của hai sư đoàn và pháo tự hành chống tăng được triển khai ở chính diện, cứng đối cứng với đội hình địch nhân tiến công, hiệu suất sát thương khẳng định không bằng trận phục kích Olaci.

Hơn nữa Vương Trung đã chứng kiến bộ đội xe tăng của kẻ địch thành thạo sử dụng đạn khói che khuất tầm nhìn của pháo tự hành chống tăng, ý đồ tiến hành cận chiến.

Đối với bộ đội thiết giáp của Prosen, Vương Trung thật sự không dám miệt thị bọn họ trên chiến thuật.

Sau một hồi suy nghĩ, Vương Trung hạ lệnh: "Gom xe tăng chuẩn bị chuyển giao cho Tập đoàn quân 40 thành một Chiến đoàn độc lập, để họ lập tức chạy tới tiền tuyến."

Pavlov: "Xin hỏi để ai chỉ huy?"

Vương Trung suy nghĩ vài giây, bỗng nhiên vỗ đùi một cái: "Không phải tôi đã để Zinov ở lại đại đội xe tăng trực thuộc bộ tư lệnh sao?"

Trung tá Zinov vì trong cuộc phản công mùa đông năm ngoái, tổn thất tất cả xe tăng dưới tay, bị cách chức điều tra, Vương Trung gặp được anh ta ở sân tập bắn kiểm tra trang bị, cảm thấy thực lực chuyên môn của người này cũng không tệ lắm, nên chủ động mời chào anh ta.

Pavlov mất vài giây mới nhớ ra Zinov là ai: "Ý cậu là vị trung tá phạm sai lầm mà cậu đưa xuống kia? Hiện tại anh ta bị giáng xuống làm trung tá, quả thật rất thích hợp để chỉ huy Chiến đoàn này. Dứt khoát nhét cả đại đội xe tăng trực thuộc bộ tư lệnh vào Chiến đoàn là được rồi."

Vương Trung: "Rất tốt, để anh ta lập công chuộc tội!"

Pavlov: "Tôi lập tức soạn thảo mệnh lệnh."

Popov: "Chúng ta cách tiền tuyến xa như vậy, bây giờ phái ra đội xe tăng có thể đuổi kịp không?"

Vương Trung: "Thêm một lần bảo hiểm tốt."

————

Yegorov không biết đã dùng ống nhòm quan sát nơi xa bao nhiêu lần, vừa nhìn vừa lầm bầm: "Không có gì cả! Cũng không có!"

Eugene mắng: "Chúng ta ở vùng đất hoang hai ngày cho muỗi và rận ăn, có chiến sĩ ỉa đến khắp nơi, trong xe tăng cũng thối rồi."

Yegorov: "Như vậy cũng tốt, lúc đánh Prosen thì càng ác hơn, chỉ để trút giận!"

Vừa dứt lời, trên xe điện vô tuyến truyền đến tiếng hô to của nhân viên vô tuyến: "Nhận được ám ngữ! Nhận được ám ngữ! Kẻ địch tới rồi!"

Yegorov kinh hãi: "Sao lại dùng ám ngữ? Điện thoại đâu?"

"Hai mươi phút trước đã đứt đoạn." Sĩ quan phụ tá báo cáo: "Đang kiểm tra đường dây."

Yegorov: "Lũ chuột đồng chết tiệt. Mau phái lính truyền lệnh, kẻ địch sắp tới rồi! Trút lửa giận tích lũy mấy ngày nay lên đầu bọn chúng đi! Mau mau!"

Dưới sự thúc giục của Yegorov, tám gã lính truyền lệnh trở mình lên ngựa, vừa hô to mệnh lệnh vừa hướng thảo nguyên chung quanh chạy nhanh đi.

————

Mí mắt thiếu tướng Karl bắt đầu giật.

Trong chiến dịch Carolin, mí mắt anh ta giật một lần, sau đó gặp phải sự phản kích quyết tử của lực lượng thiết giáp Carolin.

Xe tăng hạng nặng của Carolin căn bản không phải là thứ mà xe tăng Panzer III có thể đối phó, chỉ có thể dùng đạn nổ phá của xe tăng Panzer IV mới có thể khiến cho những kỵ binh bọc thép hạng nặng này dừng lại.

Nhưng cũng chỉ dừng lại, chờ người trong xe tăng hạng nặng tỉnh lại, sẽ lại bắt đầu tiến lên.

Lúc ấy thiếu tướng Karl là chỉ huy trung đoàn thiết giáp, toàn bộ trung đoàn đều bị đánh cho tan tác, mãi đến khi pháo 88 mm của lữ đoàn pháo

cao xạ bắt đầu bắn, kỵ binh bọc thép hạng nặng Carolin mới bị ngăn cản.

Lúc ấy trung đoàn của thiếu tướng Karl tổn thất hơn phân nửa, nhất là Panzer III và Panzer IV, mà Panzer I và Panzer II nhỏ nhắn ngược lại không có khiến cho địch nhân chú ý, tương đối nhiều xe được bảo tồn.

Hiện tại, mí mắt phải của thiếu tướng lại giật.

Anh ta theo bản năng sờ bùa hộ mệnh của mình, đó là một sợi dây chuyền, bên trong có ảnh chụp chung của anh ta và vợ con.

Anh ta vừa mới sờ đến chỗ nhô lên phía dưới quân phục, trong vô tuyến điện liền truyền đến kinh hô: "Địch nhân!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ở phía trước nhất trong tầm nhìn của thiếu tướng Karl, chiếc xe tăng Panzer III đảm nhiệm dẫn đường liền nổ thành một quả cầu lửa bốc lên.

Tháp pháo bay lên trời thậm chí còn phản chiếu ánh mặt trời, chiếu thẳng vào mắt thiếu tướng Karl!

Ngay sau đó, kẻ địch đồng loạt khai hỏa.

Trong nháy mắt đã có mười mấy chiếc xe tăng nổ tung.

Một phát đạn xuyên giáp bay vèo vèo rơi xuống đất cách xe tăng chỉ huy của thiếu tướng Karl không xa, giống như quả bóng đá nảy lên, sượt qua tháp pháo bay về phía xa.

Thiếu tướng lập tức ra quyết định: "Thả khói mù! Mau thả khói mù!"

(Hết chương)

Chương 253: Quân hữu gặp nạn

Yegorov nhìn thấy quả đạn khói đầu tiên nổ tung, liền mắng lên: "Lại là đạn khói! Bực mình với đạn khói quá rồi! Sao tướng quân không cho họ nghiên cứu loại vũ khí nào để đối phó với khói mù vậy?"

Eugene cũng đặt ống nhòm xuống: "Prosen cũng bị dồn vào đường cùng thôi... Chắc cũng nên để cho pháo tự hành chống tăng di chuyển rồi chứ?"

Yegorov gật đầu: "Đúng vậy, "Xoáy nước" là thứ quý giá, trước khi "Xoáy nước" chuyển vị trí thì để cho lực lượng xe tăng và pháo chống tăng chặn kẻ địch —— hả?"

Eugene còn thấy kỳ quái: "Sao vậy?"

Yegorov không trả lời, giơ ống nhòm lên quan sát phía tây nam.

Eugene cũng nhìn về cùng một hướng.

Vài giây sau anh ta nói: "Hình như... khói mù không che hết?"

Yegorov: "Đúng vậy, "Xoáy nước" vẫn đang bắn, rõ ràng nơi đó có lỗ hổng tầm nhìn. Sao lại thế này? Prosen không thể nào phạm phải loại sai lầm này."

Vừa dứt lời, anh ta liền nhìn thấy vài phát đạn khói rơi vào vị trí lỗ hổng, nhưng đám khói nổ ra quá mỏng.

Lúc này, do đang giao tranh nên không khí trên chiến trường lưu động rất hỗn loạn, thêm vào đó là gió thảo nguyên của mùa này, những đám khói mỏng manh đó nhanh chóng tan đi, căn bản không thể che khuất tầm nhìn một cách hiệu quả.

Yegorov lẩm bẩm: "Chẳng lẽ bọn chúng không có đủ đạn khói?"

Eugene: "Có khả năng này, lúc vận chuyển không đủ thì ưu tiên bổ sung đạn xuyên giáp và đạn nổ cao trước, tôi cũng sẽ làm vậy."

Yegorov buông ống nhòm xuống, quay đầu hạ lệnh: "Tiểu đoàn pháo chống tăng Cận vệ không di chuyển, tiếp tục ở tại chỗ bắn tỉa kẻ địch, tiểu đoàn pháo chống tăng Sư đoàn 225 bỏ qua kế hoạch ban đầu, cơ động về phía sườn kẻ địch, vòng qua đám khói mù ở phía bắc đang che khuất tầm nhìn.

"Tiểu đoàn thiết giáp Sư đoàn 225 đi theo tiểu đoàn pháo chống tăng, đảm nhiệm vai trò phòng vệ. Tập đoàn quân 40 tạm thời không di chuyển."

Nhân viên truyền tin trên xe truyền tin cao giọng đáp lại một tiếng, sau đó bắt đầu dùng vô tuyến điện truyền đạt mệnh lệnh, liên tục lặp lại: "Tiểu đoàn pháo chống tăng Cận vệ không di chuyển..."

Yegorov tiếp tục dùng ống nhòm quan sát chiến trường: "Ngay cả đám khói mù ở phía bắc này cũng rất mỏng, chắc chắn là do đạn khói của kẻ địch không đủ. Những đám khói nhỏ vừa rồi hẳn là do xe tăng Panzer III bắn. Lần này chúng ta sẽ được ăn đậm rồi!"

Eugene: "Đúng vậy. Mất đi sự yểm hộ của đạn khói, ưu thế về tầm bắn của pháo tự hành chống tăng của chúng ta được phát huy tối đa. Đáng tiếc là góc nhìn bên này không thấy rõ được cảnh tượng kẻ địch bị đánh cho tan tác."

Khói mù của kẻ địch thật sự không thể che khuất hoàn toàn tầm nhìn của hai "vị trí bắn tỉa" ở phía nam và phía bắc, nhưng lại che khuất tầm nhìn của Yegorov và Eugene.

Cho nên vừa rồi Yegorov chỉ có thể hạ một mệnh lệnh tương đối chung chung, còn việc cụ thể sẽ đánh như thế nào thì giao cho tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng và tiểu đoàn pháo chống tăng của Sư đoàn 225 quyết định.

Yegorov quan sát một lúc, sau đó chuyển hướng ống nhòm, nhìn về phía tiểu đoàn pháo chống tăng và tiểu đoàn xe tăng của Sư đoàn 225.

Tiểu đoàn xe tăng vừa mới rời khỏi công sự, còn tiểu đoàn pháo chống tăng vì nằm rạp trên mặt đất nên không có công sự, cho nên đã bắt đầu cơ động.

Tốc độ cơ động của "Xoáy nước" vốn đã nhanh hơn T-34, vì thế đại đội "Xoáy nước" kéo theo khói mù đã chạy được một quãng rất xa.

Eugene chú ý tới điểm này: "Có nên để "Xoáy nước" dừng lại không?"

Yegorov: "Không cần, nếu kẻ địch nhằm vào "Xoáy nước", vừa vặn sẽ bị tiểu đoàn xe tăng đánh vào bên sườn, cứ để vậy đi."

Eugene: "Đáng tiếc chúng ta không nhìn thấy hướng di chuyển của kẻ địch, nếu không chúng ta cũng di chuyển một chút?"

Yegorov rõ ràng do dự, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: "Không được, vị tướng dám lái xe tăng xông loạn trên chiến trường chỉ có mỗi mình tướng quân là đủ rồi. Chúng ta mà học theo tướng quân, thì tham mưu trưởng sẽ phát điên mất."

Hai vị sư đoàn trưởng đều ở tuyến đầu chỉ huy Chiến đoàn đặc biệt phục kích, hai sư đoàn còn lại giao cho Bộ Tham mưu chỉ huy.

Lúc này, số lượng sợi tóc trên đầu của hai vị tham mưu trưởng chắc đang giảm đi nhanh chóng để giống với Pavlov.

Lại qua khoảng mười phút, Yegorov thấy "Xoáy nước" cơ động ở bên sườn dừng lại, chuyển hướng, và bắt đầu khai hỏa.

Tuy rằng bản thân Yegorov không nhìn thấy kết quả bắn, nhưng anh ta tin tưởng các kíp xe của "Xoáy nước". Để có thể tiêu diệt xe tăng của Prosen ở khoảng cách 1800 mét, tất cả các kíp xe đều phải trải qua huấn luyện gian khổ.

Tiếng pháo của "Xoáy nước" át đi tiếng súng của tất cả các loại pháo khác, thể hiện rõ ràng uy lực của cỡ nòng.

Yegorov không biết đã bao nhiêu lần nhìn về phía đám khói mù đang che khuất tầm nhìn của mình.

Lúc này, nhân viên truyền tin cầm bộ đàm bước tới: "Tập đoàn quân 40 gọi."

Yegorov nhận lấy bộ đàm: "Tôi là Yegorov, có chuyện gì vậy?"

Giọng nói của Koschkov từ trong bộ đàm truyền đến, hơi méo mó: "Lực lượng xe tăng của tôi không có tầm nhìn, cho chúng tôi tham gia tiêu diệt địch đi! Hãy để chúng tôi xông qua khói mù!"

Yegorov: "Không được! Xe tăng của các anh là loại hai người trong tháp pháo, một khi di chuyển thì khả năng nắm bắt tình hình chiến trường rất kém, lao vào hỗn chiến sẽ bị xe tăng của kẻ địch chiếm lợi thế!"

Eugene nhỏ giọng lẩm bẩm: "Nắm bắt tình hình chiến trường là từ mà tướng quân thích dùng."

Tuy Yegorov và Eugene đều là tướng quân, Koschkov đang nói chuyện điện đàm vẫn là trung tướng, nhưng rõ ràng ở Tập đoàn quân xe tăng Cận vệ số 1 chỉ có một người được gọi là "tướng quân" mà thôi.

Koschkov không nghe thấy lời Eugene nói, anh ta tiếp tục khẩn cầu: "Chiến công ngay trước mắt, các chiến sĩ đều nóng lòng muốn lao vào chiến đấu, Vasily, hãy để cho chúng tôi tham chiến đi!"

Yegorov: "Không được, tướng quân không chỉ muốn chiến thắng, mà còn muốn tỉ lệ tiêu hao - bị tiêu hao đẹp, anh hiểu tỉ lệ tiêu hao - bị tiêu hao là gì không! Cho nên..."

"Chờ chút đã." Eugene nói: "Tôi nhớ lúc tướng quân truyền đạt mệnh lệnh có nói, hiện tại chúng ta cần thu hút sự chú ý của kẻ địch về phía này, để yểm hộ cho Tập đoàn quân Borsk - cũng chính là quân của Myshkin! Hay là lúc này tung Tập đoàn quân 40 vào để tạo thanh thế thì tốt hơn?"

Yegorov suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu: "Anh nói đúng."

Koschkov từ đầu đến cuối không nghe thấy lời của Eugene, lúc này anh ta rất hoang mang: "Tôi nói đúng? Ý anh là các chiến sĩ sắp không nhịn được nữa?"

Yegorov: "Không, ý tôi là các anh nên tham gia tấn công. Trung tướng Koschkov, với tư cách là chỉ huy Chiến đoàn phục kích, tôi đề nghị anh hãy tham gia tấn công."

Dù sao Koschkov cũng là trung tướng, chỉ là bởi vì danh tiếng của Rokossovsky quá lớn, nên anh ta mới chịu để cho một thiếu tướng như Yegorov chỉ huy.

Cho nên Yegorov mới dùng từ "đề nghị", chứ không phải ra lệnh.

Koschkov: "Nói gì vậy! Chỉ cần có thể giành thắng lợi, ai chỉ huy cũng được. Trong giai đoạn đầu của cuộc phản công năm ngoái, chẳng phải tướng quân Rokossovsky cũng chỉ huy rất nhiều người có quân hàm cao hơn mình đó sao! Bây giờ tôi sẽ cho quân tấn công."

Yegorov: "Chúc may mắn!"

Tập đoàn quân 40 được trang bị loại xe tăng có nhiều khiếm khuyết, họ rất cần may mắn.

————

Thiếu tướng Karl lo lắng quan sát tình hình chiến trường.

Vì không đủ đạn khói, quân Ant có thể tự do phát huy ưu thế hỏa lực tầm xa.

Loại pháo tự hành chống tăng mới của kẻ địch thật sự quá lợi hại, bắn ai người đó chết, hơn nữa "mặt trước" miễn dịch với hầu hết các loại đạn xuyên giáp của quân Prosen.

Chưa hết, thứ quái quỷ đó còn chạy rất nhanh, độ tin cậy có vẻ cũng không tệ.

Sao lại có thứ vô lý như vậy chứ?
Thiếu tướng Karl nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy thứ này có thể chỉ là một lớp giấy ở mặt bên, chỉ có như vậy mới hợp lý.

Cho nên chỉ cần đi vòng qua một bên, có thể dễ dàng treo thứ này lên đánh.

Vấn đề là căn bản không vòng qua được.

Hiện tại Thiếu tướng Karl rất chắc chắn, ngoài pháo tự hành, hắn còn có ít nhất một tiểu đoàn pháo chống tăng, cùng với mấy tiểu đoàn xe tăng T-34.

Mặc dù pháo nòng dài của xe tăng Panzer IV dễ dàng đối phó với xe tăng T-34, nhưng hỏa lực bên ngoài xe tăng của quân địch lại vô cùng hung mãnh.

Hiện tại tai nghe của Karl tràn ngập tiếng kêu thảm thiết, cùng với tiếng gào thét cuồng loạn của các pháo thủ xe tăng.

Quân địch đang bao vây, số lượng pháo tự hành không rõ đã chiếm lĩnh mặt trận của Sư đoàn Panzer số 14, đang lần lượt "mở nắp" xe tăng của Sư đoàn Panzer số 14.

Mặc dù quân địch ở phía nam không bao vây, nhưng lại có góc bắn rõ ràng, sau khi khai chiến vẫn luôn khai hỏa.

Karl nhìn ra sư đoàn của hắn đã tổn thất hơn phân nửa, nếu như quân địch tiếp tục tăng cường lực lượng thiết giáp, tình hình sẽ rất tệ.

Đúng lúc này, Thiếu tướng Karl nghe thấy tiếng động cơ gầm rú và tiếng bánh răng hộp số vang lên từ phía trước.

Quân địch đã tung lực lượng xe tăng vào!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một chiếc T-34 lao ra từ làn khói phía trước, đánh về phía đội hình đã tan tác của Sư đoàn Panzer số 14!

Ngay sau đó càng nhiều xe tăng T-34 xuyên qua làn khói, giống như từng đợt kỵ binh sắt ào ạt lao tới!

Karl nhanh chóng quyết định, điều chỉnh tần số vô tuyến điện của xe tăng chỉ huy sang tần số liên lạc với các đơn vị khác, lớn tiếng hét: "Schulz! Cứu tôi với! Nhanh cứu tôi với!"

————

Vương Trung nghe thấy tiếng phát ra từ radio, tuy anh không hiểu tiếng Đức, Vasily có thể phiên dịch thì lại đang nghịch bùn đất bên ngoài, nhưng

anh lại cảm thấy những lời này rất quen tai.

Phiên dịch viên tiếng Đức nói: "Câu này có nghĩa là: 'Cứu tôi với!' Phía trước là tên người, tên là Schulz."

Vương Trung nhìn về phía Pavlov: "Nếu tôi nhớ không lầm, Schulz là sư đoàn trưởng của Sư đoàn thiết giáp phóng lựu số 16?"

"Đúng vậy, quân địch đã bị đánh cho nóng nảy, bắt đầu cầu cứu rồi."

Vương Trung: "Tên Schulz này có thể có cách nào lập tức giúp đỡ sư đoàn thiết giáp sắp bị chúng ta đánh tan được chứ?"

Pavlov và Popov nhìn nhau, đồng thời lắc đầu: "Không biết."

————

"Ra lệnh cho pháo đoàn, triển khai tại chỗ, nạp đạn khói." Schulz nói, "Tọa độ à..."

Hắn nhìn bản đồ, cuối cùng dùng roi ngựa chọc ba cái lên bản đồ.

"Cứ đánh vào ba vị trí này, cụ thể có thể bao phủ được bao nhiêu, thì xem số phận của Sư đoàn Panzer số 14. Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi."

Tham mưu trưởng của Sư đoàn thiết giáp phóng lựu số 16 gật đầu: "Vâng. Chúng ta là Sư đoàn thiết giáp phóng lựu, vốn lực lượng thiết giáp đã không bằng Sư đoàn Panzer số 14, bảo chúng ta cùng quân địch đánh một trận lớn trên thảo nguyên, đúng là hơi khó."

Lúc này liên lạc viên hô to: "Tướng quân! Sư đoàn trưởng Sư đoàn Panzer số 14 báo cáo, nói có hàng trăm chiếc xe tăng đang tấn công hắn!"

Schulz nhíu mày: "Hàng trăm chiếc? Không thể nào, trinh sát của không quân căn bản không phát hiện ra dấu vết gì! Bức ảnh trinh sát trên không ngày hôm qua, vẫn bình thường mà! Nhiều xe tăng như vậy không thể nào không chụp được!"

Tham mưu trưởng nói: "Có lẽ... là vì muốn thúc giục chúng ta cứu viện, nên cố ý báo cáo một con số phóng đại?"

Schulz mím môi, suy nghĩ một lát rồi nói: "Đối đầu trực diện với cụm xe tăng của quân địch rất nguy hiểm, ra lệnh dừng quân tại chỗ, thiết lập phòng thủ, chuẩn bị tiếp ứng tàn quân của Sư đoàn Panzer số 14!"

(Hết chương)

Chương 254: Hủy diệt

Khói trắng nổ tung trên trận địa của Karl, khiến hắn chết lặng.

Phản ứng đầu tiên của hắn là quân địch bắn pháo, nhưng lập tức phản ứng lại, hiện tại che khuất tầm nhìn đối với quân địch mà nói chẳng có lợi gì.

Rokossovsky kia nếu quả thật là danh tướng như lời đồn, sẽ không phạm phải loại sai lầm này.

Đây nhất định là hỏa lực yểm trợ của quân mình.

Hắn lập tức cầm lấy microphone, hét lớn: "Đây là hỏa lực của quân mình, quân mình đang yểm trợ chúng ta! Sau khi hỏa lực tầm xa của quân địch bị chặn, hãy chuẩn bị tiêu diệt xe tăng của quân địch!"

Đúng vậy, dù trong hoàn cảnh như vậy, Thiếu tướng Karl vẫn cho rằng mình có thể tiêu diệt số xe tăng T-34 đang lao tới, điều kiện tiên quyết là phải chặn được hỏa lực tầm xa của pháo tự hành địch.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thiết giáp đáp lại: "Rõ, thưa tướng quân! Chúng ta còn 17 chiếc Panzer IV nòng dài, đủ để xử lý đám T-34 này!"

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, Thiếu tướng Karl nhìn thấy một chiếc T-34 bị bắn trúng, viên đạn xuyên qua lớp giáp trước của xe tăng còn tóe ra tia lửa, ngay sau đó xe tăng bốc cháy, tên lính xe tăng Xô Viết toàn thân bốc cháy nhảy ra khỏi xe tăng, lăn lộn trên mặt đất.

Thiếu tướng Karl mừng rỡ: "Tiêu diệt bọn chúng! Nhanh lên!"

————

Koschkov nhíu mày trong xe tăng của mình.

Quân đoàn xe tăng số 40 không giống Tập đoàn quân cơ động số 1 của Rokossovsky, số lượng trang bị radio rất ít, hiện tại chiến trường bị khói mù bao phủ, Koschkov căn bản không biết tình hình quân mình ra sao.

Hắn chỉ có thể cố gắng tưởng tượng ra cục diện chiến trường từ những đoạn liên lạc rời rạc của các xe tăng.

Trong tai nghe đột nhiên vang lên một giọng nói rõ ràng, Koschkov nhận ra đó là tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 1, trung đoàn xe tăng số 41: "Quân địch chỉ còn hơn chục chiếc Panzer IV nòng dài, chỉ còn hơn chục chiếc! Xông lên, không được thì đâm vào chúng!"

Koschkov nhíu mày, nghe có vẻ tình hình không ổn?

Tại sao có thể như vậy?

Lúc này hắn mới chú ý tới, tiếng pháo tự hành khai hỏa ầm ầm đã biến mất.

Hắn nghi hoặc nhìn về phía trận địa pháo tự hành, phát hiện chúng đang di chuyển.

Cuối cùng Koschkov cũng nhận ra, màn khói của quân địch đã dày hơn, tầm nhìn của pháo tự hành đã bị chặn.

Hắn lập tức quay đầu nhìn về phía cao điểm nơi các chỉ huy của Tập đoàn quân cơ động số 1 đóng quân, và nhìn thấy Yegorov đang ra lệnh.

Koschkov cầm lấy microphone, điều chỉnh tần số, hét lớn: "Koschkov gọi Yegorov, Koschkov gọi Yegorov!"

Hắn nhìn thấy liên lạc viên đưa ống nghe cho Yegorov, ngay sau đó vị sư đoàn trưởng của Sư đoàn súng trường cơ giới cận vệ số 1 nhìn sang.

"Tôi là Yegorov, nói đi."

"Tình hình quân tôi không ổn, hình như quân địch đang tấn công chúng tôi! Nhanh nghĩ cách đi!"

Giọng nói của Yegorov lập tức vang lên trong tai nghe: "Bảo họ bắn đạn khói."

"Chúng tôi không được trang bị đạn khói!"

Yegorov im lặng vài giây rồi nói: "Vậy các anh giải quyết ưu thế hỏa lực tầm xa của quân địch như thế nào?"

"Không giải quyết, thật ra anh lái T-34 rồi thì biết, lúc tấn công chúng tôi thường không nhìn thấy quân địch ở đâu, cho dù có cần đạn khói, cũng là do pháo binh yểm trợ!"

Yegorov: "Anh đừng vội, ra lệnh cho quân lui về phía sau, rút vào màn khói, chờ chúng ta bao vây được là có thể tiêu diệt quân địch."

Koschkov sa sầm mặt mày: "Số lượng radio của chúng tôi không đủ, nhắc lại, số lượng radio của chúng tôi không đủ, trong tình huống hỗn chiến này không thể ra lệnh cho tất cả xe tăng đồng loạt rút lui!"

Trong radio vang lên tiếng Yegorov chửi thề: "Chết tiệt! Sao đến giờ vẫn chưa trang bị radio cho mỗi xe! Quân địch còn bao nhiêu chiếc Panzer IV nòng dài?"

Rõ ràng Yegorov rất hiểu rõ, thứ duy nhất có thể vô hiệu hóa hoàn toàn ưu thế giáp của T-34 chỉ có Panzer IV nòng dài.

"Không rõ, nghe nói là hơn chục chiếc. Tiểu đoàn trưởng của tôi đã ra lệnh cho xe tăng lao vào tấn công chúng! Nhưng không biết hiệu quả thế nào!"

Yegorov lại im lặng vài giây, rồi đáp: "Vậy chúc các anh may mắn."

Koschkov mím môi, vẻ mặt nghiêm nghị, hắn đang định lên tiếng, thì Yegorov lại nói: "Chờ chút, quân tiếp viện của tư lệnh tập đoàn quân đã tới!"

Koschkov quay đầu lại, nhìn thấy một đám bụi lớn cuồn cuộn trên con đường phía đông, rõ ràng là một đội xe tăng đang tiến tới.

Yegorov tiếp tục nói: "Là Trung tá Zinov chỉ huy đội xe tăng trực thuộc tập đoàn quân và một nhóm xe tăng đã được sửa chữa, họ đều là lính kỳ cựu! Hơn nữa có đạn khói! Chắc chắn là có đạn khói!"

Koschkov mừng rỡ, tuy rằng bây giờ chỉ có thể nhìn thấy làn khói do xe tăng tiến lên tạo ra, nhưng hắn vẫn dùng sức đập mạnh vào tháp pháo, hét

lớn: "Tuyệt quá! Nhanh cho họ tham chiến!"

"Tôi ra lệnh cho họ tiến lên ngay! Anh cố gắng giữ vững!"

————

Chiếc xe tăng số 40233 do Đại úy Semyon chỉ huy bị bắn trúng.

Sau khi hết choáng váng, anh cảm thấy có luồng khí nóng phả vào lưng, quay đầu lại thì thấy tháp pháo đang bốc cháy.

Lính nạp đạn ngồi trên lửa, đã tắt thở. Mùi thịt người cháy khét xộc thẳng vào mũi Đại úy Semyon.

Lúc này Semyon nghe thấy tiếng lái xe mở cửa, rõ ràng lái xe vẫn còn sống, và đã đưa ra phán đoán chính xác về tình hình của chiếc xe tăng.

Vị đại úy cũng lập tức đẩy nắp tháp pháo, muốn chui ra khỏi xe tăng, nhưng đột nhiên nhận ra nửa người dưới không nhúc nhích được.

Anh cúi đầu xuống, nhìn thấy quần áo toàn là máu.

Ngay lập tức, Đại úy Semyon biết mình không ra ngoài được nữa rồi.

Anh nhìn về phía kính ngắm, ảnh vợ con anh được kẹp trong khe của kính ngắm. Cả hai đều đang mỉm cười với anh.

Ngay khoảnh khắc đó, vị đại úy hạ quyết tâm.

Anh cố hết sức bò vào vị trí lái xe, dùng sức đẩy cần điều khiển.

Mặc dù tháp pháo đang bốc cháy, nhưng động cơ và hộp số vẫn phản ứng lại thao tác của Đại úy Semyon.

Anh dán mắt vào cửa kính quan sát, cố gắng tìm kiếm chiếc xe tăng Đức đang khai hỏa -

Sau đó lái chiếc xe tăng đang bốc cháy lao tới.

Động cơ và hộp số gầm rú, chiếc T-34 dường như đã trở thành một phần của Đại úy Semyon, cũng cùng nhau lóe sáng lần cuối.

Đại úy Semyon hô vang danh hiệu của Thánh Andrew, hy vọng có thể được thần lực dẫn dắt, để động cơ xe tăng hoạt động thêm một lúc nữa.

Đột nhiên, mục tiêu mà anh nhắm tới đã quay nòng súng lại.

Một khắc sau, chiếc xe tăng số 40233 lại bị bắn trúng.

Không biết là động cơ hay hộp số phát ra âm thanh rất bất thường, nhưng Đại úy Semyon không rành về vị trí lái xe nên không biết điều này có nghĩa là gì.

Anh chỉ có thể hét lớn: "Tướng quân Rokossovsky! Hãy phù hộ cho tôi! Mẹ của người Xô Viết, hãy phù hộ cho tôi!"

Âm thanh lạ từ động cơ ngày càng lớn, nhưng chiếc xe tăng vẫn đang tiến về phía trước!

Dường như thực sự có điều gì đó đang đáp lại lời cầu nguyện của Đại úy Semyon.

Chỉ còn một chút nữa thôi!

Thế nhưng chiếc xe tăng địch đã cài số lùi, bắt đầu lùi lại.

Khoảnh khắc đó, Đại úy Semyon bị tuyệt vọng bao trùm.

Cùng với một tiếng nổ lớn, hộp số của chiếc xe tăng cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, chiếc số 40233 chậm rãi dừng lại, Đại úy Semyon cũng gục xuống hai cần điều khiển.

Mắt anh vẫn dán vào cửa kính quan sát, có thể nhìn thấy chiếc xe tăng địch đang dần dần kéo dài khoảng cách.

Họng súng của quân địch nhắm ngay vào vị trí buồng lái.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một viên đạn pháo bay tới từ một bên sườn, đánh trúng chiếc xe tăng địch, trong tia lửa tóe ra, chiếc xe tăng địch đột nhiên dừng lại.

Ngay sau đó, Đại úy Semyon nhìn thấy tên lính xe tăng Đức nhanh nhẹn bò ra khỏi xe tăng, định nhảy vào bụi cỏ ẩn nấp.

Súng máy quét tới.

Semyon nhìn thấy tên lái xe của quân địch bị bắn trúng chân, cắm đầu vào bụi cỏ.

Anh còn nhìn thấy tên điện báo viên xuống xe định chạy ra phía sau xe tăng, kết quả bị bắn trúng lưng.

Tên nạp đạn chui ra từ cửa bên hông tháp pháo run rẩy nấp trong bóng đen của xe tăng, còn pháo thủ chui ra từ cửa bên kia tháp pháo thì không được may mắn như vậy, bị súng máy bắn nát bả vai.

Ngay sau đó, viên đạn thứ hai bắn trúng chiếc Panzer IV, khiến chiếc xe tăng bốc cháy, viên xe trưởng người Đức không kịp chui ra khỏi xe tăng, kêu thảm thiết trên tháp pháo.

Đại úy Semyon không nói nên lời, anh nhìn chằm chằm vào chiếc Panzer IV đang bốc cháy, khóe miệng hơi nhếch lên.

Anh cứ như vậy ra đi với nụ cười trên môi, không nhìn thấy cảnh chiếc xe tăng chỉ huy của Trung tá Zinov lao tới bên cạnh chiếc xe tăng địch, dùng xác xe làm bia đỡ đạn, liên tục khai hỏa.

————

Thiếu tướng Karl nghe thấy tiếng ai đó trong radio hét lên: "Quân tiếp viện của địch tới! Quân tiếp viện của địch!"

Hắn vội vàng đưa microphone lên miệng: "Chuyện gì vậy? Có bao nhiêu quân tiếp viện?"

"Không biết!" Giọng nói của viên tiểu đoàn trưởng vừa vỗ ngực bảo đảm có thể tiêu diệt xe tăng của quân Xô Viết lộ rõ vẻ run rẩy: "Số Panzer IV nòng dài của chúng ta sắp mất hết rồi! Rút lui đi tướng quân! Không rút lui nữa chờ quân địch bao vây thì tiêu đời, chỉ dựa vào Panzer III không đánh lại đám pháo tự hành đó đâu!"

Thiếu tướng Karl líu lưỡi: "Được, rút lui ngay lập tức, nhắc lại, rút lui ngay lập tức!"

Lúc này, như có thần linh dẫn đường, Thiếu tướng Karl đột nhiên quay đầu nhìn về phía sườn.

Hắn nhìn thấy bụi đất.

Hơn nữa đám cỏ chỗ đó tương đối thấp, nên hắn nhìn thấy rõ ràng một loại pháo tự hành gầm thấp đang chạy như bay trong đám cỏ.

Sau đó, tất cả pháo tự hành đồng loạt chuyển hướng, vừa nhìn động tác này là biết tất cả chúng đều được trang bị radio.

Ngay lập tức, trong lòng Thiếu tướng Karl run lên, nhưng hắn vẫn tự an ủi mình: Đám pháo tự hành này cách mình gần hai cây số, chắc là không đến mức bắn thẳng tới xe tăng của sở chỉ huy -

Thiếu tướng Karl nhìn thấy tia chớp lóe lên.

Cảnh tượng này khiến hắn nhớ đến cảnh tượng tiểu đoàn phòng không bắn một loạt 88 li.

Chưa kịp nghe tiếng pháo, thì đạn xuyên giáp đã gào thét lao tới.

Chiếc xe tăng đi kèm xe chỉ huy của Thiếu tướng Karl đột nhiên bốc cháy, đám lính xe tăng toàn thân bốc cháy nhảy ra khỏi xe tăng, vừa lăn lộn trên mặt đất vừa kêu thảm thiết.

Vị thiếu tướng toát mồ hôi lạnh, cả da đầu tê dại.

Thôi xong, loại pháo tự hành của quân địch này, có thể bắn xuyên Panzer III ở khoảng cách hai cây số!

Không đúng, ngay cả loại xe tăng mới được kỳ vọng rất nhiều cũng bị thứ này bắn xuyên ở khoảng cách hơn một cây số, Panzer III bị bắn xuyên cũng không có gì lạ - nhất là khung gầm của Panzer III vốn là loại xe tăng cũ.

Cuối cùng Thiếu tướng Karl cũng nhận ra mình nên chạy trốn, nhưng tia chớp thứ hai đã lóe lên trong tầm mắt.

Ý thức của Thiếu tướng Karl dừng lại ở khoảnh khắc này.

Hắn không cảm thấy đau đớn, cũng không nghe thấy tiếng sĩ quan phụ tá kinh hô.

Chờ đến khi sĩ quan phụ tá kéo hắn ra khỏi chiếc xe tăng đang bốc cháy, thì hơn nửa người hắn đã bị thiêu rụi, ngay cả Huân chương Chữ thập sắt

mà hắn luôn tự hào cũng bị thiêu đen.

(Hết chương)

Chương 255: Phán đoán sai lầm

Lúc này, Schulz đang chờ đợi Sư đoàn Panzer số 14 rút lui.

Thế nhưng chẳng những không nhìn thấy xe tăng, mà trong radio cũng hỗn loạn, chỉ thỉnh thoảng nghe được vài đoạn liên lạc không đầu không đuôi.

Nhưng dựa vào những đoạn liên lạc đó, có thể khẳng định Sư đoàn Panzer số 14 chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

Biểu cảm của Schultz càng thêm nghiêm túc.

Prosen rất tự tin vào lực lượng thiết giáp của mình, mà nếu cả sư đoàn thiết giáp số 14 bị đánh tan, vậy là trong nửa tháng này Rokossovsky đã đánh bại hai sư đoàn thiết giáp.

Điều này thật đáng sợ.

Nhưng mà, Schultz vẫn luôn có một nghi hoặc, hắn không thấy rõ ý đồ chiến lược của Rokossovsky.

Nếu như nói Rokossovsky muốn phát động tiến công, đẩy lùi tập đoàn quân thứ mười, vậy hiện tại cuộc tấn công của hắn chỉ là chuyện nhỏ.

Nếu Rokossovsky chỉ là vì kiềm chế tập đoàn quân thứ mười, yểm hộ Borsk và Tân Hải tập trung binh lực, vậy binh lực của hắn có phải là quá mạnh rồi không?

Schultz không hiểu Rokossovsky đang làm gì, tuy rằng mấy ngày nay quân Ant vẫn luôn chiến thắng, không ngừng gây thương vong cho quân Prosen, nhưng ngoài ra bọn họ chẳng làm gì khác.

Theo lý giải của Schultz, Rokossovsky hẳn là phải làm gì đó mới đúng.

Schultz vừa nghĩ, vừa đi qua đi lại.

Lúc này có người hô to: "Tướng quân, nhìn kìa!"

Schultz tạm thời gác một mớ hỗn độn trong đầu xuống, ngẩng đầu nhìn về phía tay kia chỉ.

Có bụi mù, thoạt nhìn là xe bọc thép đang chạy băng băng trên thảo nguyên.

Schultz: "Gọi bọn họ! Xác nhận thân phận của bọn họ! Pháo chống tăng và lực lượng thiết giáp chuẩn bị sẵn sàng."

Rất nhanh, sĩ quan phụ tá của hắn báo cáo: "Đã xác nhận, là quân của sư đoàn thiết giáp số 14!"

Schultz: "Hỏi bọn họ Trung đoàn 14 làm sao vậy... Không đúng, để chỉ huy của bọn họ đến đây! Ta tự mình đến hỏi!"

Một lát sau, một chiếc xe thùng dừng lại trước mặt Schultz, một trung tá lực lượng thiết giáp mặt mày xám xịt bước xuống xe.

Quần áo của viên trung tá còn có dấu vết ám khói, cơ bản có thể khẳng định anh ta vừa mới thoát chết từ trong xe tăng bốc cháy.

Trung tá cúi chào Schultz: "Tôi là Trung tá Vincent, xin chào ngài, tướng quân. Không có màn khói của ngài hỗ trợ, chúng tôi đã bị tiêu diệt rồi."

Schultz cũng đáp lễ: "Chào anh, Trung tá Vincent. Vậy tình hình thế nào?"

"Kẻ địch đã tung ra hai đợt, gần hai trăm chiếc T34 tấn công chúng ta, đồng thời sử dụng pháo tự hành mới từ hai bên cánh bọc đánh, sở chỉ huy của Thiếu tướng Karl bị pháo tự hành của địch tập kích trực diện, Thiếu tướng chắc là đã hy sinh rồi.

"Chúng tôi không gặp bất kỳ ai thuộc Sư đoàn, nhưng tôi nghĩ sau này chắc sẽ có người chạy thoát."

Vincent đáp.

Schultz nhíu mày: "Có nhìn thấy Cờ đỏ không? Còn có chiếc xe chỉ huy số 422 nghe đồn được quỷ thần phù hộ kia?"

Trung tá Vincent lắc đầu: "Không, tôi chắc chắn là không có cờ đỏ, Rokossovsky không đích thân ra tiền tuyến. Tôi cho rằng đây ngược lại là một chuyện đáng ngại, chứng tỏ sĩ quan cấp cơ sở của quân Ant đang tiến bộ.

"Tôi không biết điều này có phải chỉ giới hạn trong quân của Rokossovsky hay không."

Schultz gật đầu, lại hỏi: "Kẻ địch có đang truy kích không?"

Vincent lại lắc đầu: "Vẫn còn quân ta đang chống cự, bọn chúng đang tập trung tiêu diệt số quân đó. Ít nhất là những đơn vị còn liên lạc được với chúng tôi đều không phát hiện ra lực lượng truy kích của địch."

Schultz mím môi, lông mày nhíu chặt: "Lại kiểu đánh tan một bộ phận quân ta rồi dừng lại... Rokossovsky đang làm gì vậy? Chẳng lẽ hắn ăn một ít quân như vậy đã thỏa mãn rồi sao? Không hợp lý."

Trung tá Vincent nói: "Có khả năng là Rokossovsky đang chờ quân tiếp viện tập kết không? Nếu những đợt tấn công hạn chế này, chỉ là để quấy rối, làm chậm đà tiến công của chúng ta, tranh thủ thời gian cho quân tiếp viện, vậy thì hắn đã làm rất thành công."

Schultz không trả lời ngay, sau một hồi lâu suy nghĩ, anh ta lại xác nhận với trung tá Vincent: "Kẻ địch thật sự đã tung ra gần hai trăm chiếc xe tăng sao?"

"Đúng vậy, gần hai trăm chiếc, có thể có sai số nhất định, nhưng 'rất nhiều' là điều tôi có thể chắc chắn." Trung tá Vincent đáp.

Schultz bắt đầu đi đi lại lại trước mặt trung tá Vincent, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Có lực lượng mạnh như vậy, lại chỉ phát động tấn công hạn chế, điều này không phù hợp với thói quen tác chiến thông thường của tướng lĩnh Ant."

Lúc này sĩ quan phụ tá của Schultz nói: "Có phải là như thế này không: Rokossovsky hiểu rất rõ sự chênh lệch lực lượng giữa quân đội của hắn ta và chúng ta, phán đoán số lượng quân trong tay vẫn chưa đủ để đánh bại chúng ta, cho nên mới vừa tập trung ưu thế lực lượng ở một số khu vực để tấn công làm suy yếu chúng ta, đồng thời chờ đợi thêm quân tiếp viện?"

Schultz suy nghĩ vài giây, gật đầu: "Cũng có khả năng này."

Trung tá Vincent: "Trước đó khi hắn ta đánh tan Sư đoàn 190, đã sử dụng rất nhiều xe tăng, bây giờ lại tung thêm hai trăm chiếc, lực lượng sửa chữa của quân đội Ant rất yếu kém, không thể sửa chữa được bao nhiêu xe tăng, đây chắc chắn là lực lượng xe tăng mới được bổ sung.

"Năm ngoái tôi tham gia chiến dịch mùa hè và mùa đông, đánh suốt cả quá trình, tôi biết tốc độ tập kết quân của bọn Ant nhanh đến mức nào! Năm ngoái, Sư đoàn thiết giáp 14 đã đánh tan hết tập đoàn quân này đến tập đoàn quân khác của Ant, sau đó lại có tập đoàn quân mới được bổ sung! Phiên hiệu mới cứ thế xuất hiện, sau đó lại tấn công chúng ta!

"Tôi có linh cảm, người Ant sắp sửa phát động tấn công rồi."

Nhắc tới mùa hè và mùa đông năm ngoái, Schultz cũng có chút cảm khái, năm ngoái Sư đoàn bộ binh cơ giới 16 của anh ta cũng tham gia chiến đấu trong suốt quá trình, đối mặt với thế tấn công như vũ bão của quân đội Ant.

Người Ant thật sự không giỏi chiến đấu, đánh đấm rất hỗn loạn, nhưng lòng dũng cảm của bọn họ vẫn khiến người ta phải kinh hãi.

Thiếu tướng Schultz hít một hơi thật sâu, nói với sĩ quan phụ tá: "Gửi điện báo cho Bộ tư lệnh tập đoàn quân, quân Ant khả năng sẽ có hành động lớn, đề nghị củng cố toàn bộ phòng tuyến của tập đoàn quân, đề cao cảnh giác, đề phòng thế gọng kìm của địch."

————

Cùng lúc đó, Yegorov nhìn đồng hồ: "Đã năm phút rồi không còn tiếng pháo, chiến đấu kết thúc rồi sao?"

Thiếu tướng Eugene: "Chắc vậy. Ra phía trước xem thử? Hay là đợi khói tan?"

Yegorov: "Chờ khói tan rồi hãy đi, chúng ta tùy tiện đi lên phía trước, các đơn vị còn phải phân tâm bảo vệ chúng ta. Thông tin viên, đường dây điện thoại đã được nối lại chưa?"

"Báo cáo, đã nối lại được rồi ạ!"

"Kết nối với Sư đoàn -- Bộ tư lệnh Tập đoàn quân!" Yegorov có chút ngại ngùng nhìn Thiếu tướng Eugene: "Tôi vẫn quen gọi tướng quân là Sư đoàn trưởng."

Eugene: "Dù sao thì cậu cũng là bạn chiến đấu cũ, cùng tướng quân chinh chiến từ hồi ở Cao điểm Peniye mà."

Người thông tin viên đưa ống nghe cho Yegorov: "Đã kết nối với Bộ tư lệnh tập đoàn quân rồi ạ!"

Yegorov vừa đặt ống nghe bên tai, đã nghe thấy giọng của Pavlov: "Yegorov đấy à? Tình hình thế nào rồi?"

Yegorov: "Báo cáo Sư đoàn trưởng, chúng tôi đã đánh tan Trung đoàn thiết giáp số 14 của địch, rất nhiều tên đã bỏ chạy, tôi không cho quân truy kích."

"Cậu nên cho quân đuổi theo, đến khi nào gặp phải phòng tuyến của địch thì dừng lại, ít nhất cũng phải thăm dò xem phòng tuyến của chúng ở đâu." Pavlov nói.

Sau đó mơ hồ nghe thấy bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Rokossovsky: "Không cần đâu, cứ để như vậy là được rồi. Cho pháo binh oanh tạc dọc theo tuyến đường rút lui của chúng là được. Cho quân đuổi theo, ngược lại dễ để lộ bố trí lực lượng của chúng ta."

Pavlov: "Tư lệnh nói không cần truy kích, quên lời tôi vừa nói đi."

"Tôi nghe thấy rồi." Yegorov nói: "Báo cáo tướng quân, chúng tôi đang kiểm kê chiến quả, thống kê thương vong. Tôi nghĩ chúng ta có thể đạt được tỷ lệ trao đổi mà tướng quân yêu cầu."

Vừa dứt lời, đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói của Rokossovsky: "Để tôi nói."

Giây tiếp theo, giọng nói của Rokossovsky trở nên rõ ràng: "Yegorov, các cậu làm rất tốt, lo chữa trị cho thương binh, những chiếc xe tăng nào bị hỏng mà còn sửa được thì kéo về. Gộp những xe bị thiếu người lại... Tóm lại là không cần truy kích nữa. À, nhớ thống kê những cá nhân có biểu hiện xuất sắc trong trận chiến... Cứ như vậy đi."

"Rõ!" Khi Yegorov trả lời, theo bản năng hai chân anh ta khép lại.

————

Cùng lúc đó, Vasili hài lòng ngắm nhìn kiệt tác của mình.

T-34 làm bằng bùn!

Thật ra bên dưới lớp bùn là xác xe tăng Prosen bị phá hủy, sau khi được trát một lớp bùn bên ngoài thì thành ra thế này.

Đương nhiên nếu nhìn gần thì vẫn còn rất nhiều sơ hở, nhưng đối với trinh sát trên không thì những sơ hở này chẳng khác gì không có.

Xung quanh chiếc xe tăng này còn có rất nhiều xác xe tăng khác. Bởi vì không có đủ nhân lực, nên những xác xe tăng này không thể được trát một lớp bùn hoàn chỉnh, chỉ có thể che đậy qua loa.

Cho dù là trinh sát trên không cũng có khả năng nhận ra đây là giả, vì vậy những "xe tăng giả" này sẽ được phủ lên một lớp lưới ngụy trang.

Như vậy, một chiếc xe tăng bùn còn tạm được, cộng thêm một đống xác xe tăng thật được phủ lưới ngụy trang, đã tạo thành một đội xe tăng ẩn nấp.

Trinh sát trên không của địch mà chụp được những thứ này, chắc chắn sẽ bị dọa cho giật mình.

Những cụm xe tăng giả như thế này, từ tối hôm qua đến giờ, đội nhỏ do Vasili dẫn đầu đã "chế tạo" ra được rất nhiều.

Bây giờ vấn đề duy nhất là, khi nào thì trinh sát trên không của địch xuất hiện.

Vasili ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trời quang mây tạnh, đến một con chim cũng không có.

Máy bay trinh sát của kẻ địch vẫn chưa thấy đâu.

Vasili lấy chiếc khăn mặt đeo trên cổ ra lau mồ hôi, tiếp tục "chơi bùn".

(Hết chương)

Chương 256: Không quân lần này lại đáng tin cậy!

6 giờ chiều ngày 23, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Cơ giới số 1, Yeisk.

Vương Trung đặt báo cáo thương vong và chiến quả sơ bộ từ tiền tuyến xuống, nói với Pavlov: "Tổn thất vẫn rất lớn, lực lượng thiết giáp của Prosen chính là bức tường chúng ta khó lòng vượt qua."

Pavlov: "Năm ngoái chúng ta có được một vài trận đánh với tỷ lệ trao đổi đẹp, một lần là do chúng ta chiếm được lợi thế là quân địch chưa có kinh nghiệm đối phó với T-34, hai lần còn lại đều là tác chiến phòng ngự dựa trên trận địa được chuẩn bị trước.

"Chúng ta thật sự vẫn chưa có được ưu thế trong những trận đánh cơ động trên bình nguyên. Lần diễn tập tác chiến chống tăng trên thảo nguyên ngoại ô Yeisk trước đó, chúng ta có ưu thế về trang bị "Xoáy Nước", cuối cùng kết quả cũng không khả quan."

Trong lúc Pavlov nói, Popov cầm lấy bản báo cáo sơ bộ, nhìn lướt qua rồi nói: "Thật ra tổn thất nặng chủ yếu là Quân đoàn xe tăng 40, bọn họ sử dụng xe tăng kiểu cũ, ngay cả radio cũng không được trang bị đầy đủ. Điều này chứng minh những biện pháp mới mà Tập đoàn quân chúng ta áp dụng đang phát huy hiệu quả rất tốt."

Vương Trung: "Có thể nói như vậy. Đáng tiếc là hiện tại sản lượng radio vẫn chưa đáp ứng đủ, trước lúc chúng ta đến đây, báo cáo của Cục Hậu cần cho biết, phải đến tháng 10 năm nay mới có thể đảm bảo mỗi chiếc xe tăng xuất xưởng đều được trang bị radio."

Rất nhiều ngành công nghiệp chính xác của Ant đều tập trung ở khu công nghiệp St. Andrewsburg, mà St. Andrewsburg hiện đang bị quân Prosen bao vây, năng lực sản xuất bị mất đi không phải là chuyện dễ dàng khôi phục.

Popov: "Nghĩ như vậy, chúng ta có nhiều radio như vậy có hơi lãng phí."

Vương Trung: "Tôi sẽ không giảm bớt số lượng radio được trang bị cho quân ta đâu, không bao giờ! Chất lượng binh sĩ của Tập đoàn quân chúng ta vốn đã cao hơn hẳn so với binh sĩ Ant nói chung, trang bị nhiều radio hơn một chút để phát huy tối đa ưu thế về mặt nhân lực, tốt hơn nhiều so với việc giao số radio đó cho những đơn vị toàn lính mới."

Popov cười nói: "Tôi có nói là muốn giảm bớt radio của chúng ta đâu."

Anh ta chuyển chủ đề, nói về mục tiêu tác chiến hiện tại: "Bây giờ chúng ta đã đánh cho Tập đoàn quân số 10 của địch một trận đau, tiếp theo phải xem số xe tăng giả kia có thể lừa được quân địch hay không."

Pavlov nhìn đồng hồ: "Gần đến giờ máy bay trinh sát của địch xuất hiện rồi, bình thường ngày nào chúng cũng đến vào giờ này, chụp ảnh xong thì nhân lúc trời tối để chuồn về."

Vừa dứt lời, chuông điện thoại reo lên, Pavlov lập tức nhấc ống nghe: "Bộ Tư lệnh đây. Được rồi, tôi biết rồi."

Đặt ống nghe xuống, anh ta nói với Vương Trung: "Bọn chúng đến rồi, Peter nghe thấy tiếng một chiếc máy bay trinh sát bay trên cao cùng với rất nhiều máy bay ném bom, chắc là đến để ném bom chúng ta, tiện thể trinh sát luôn."

Vương Trung: "Tốt, bảo lực lượng pháo cao xạ diễn cho giống một chút! Ngoài ra, cho người đốt lốp xe ở những vị trí đã định sẵn."

Đốt lốp xe là để tạo ra khói đen, dùng khói đen để gây nhiễu loạn cho việc chụp ảnh trinh sát của địch. Nhưng lần này Vương Trung đã đặc biệt điều

chỉnh vị trí của các đống lốp xe, đảm bảo để lộ ra vừa đủ "khe hở", để quân địch có thể phát hiện ra "lực lượng xe tăng" đang tập kết.

Sau khi ra lệnh xong, Vương Trung vui vẻ chuyển sang góc nhìn từ trên cao, tìm kiếm máy bay trinh sát trên bầu trời.

Không tốn nhiều công sức, anh đã tìm thấy chiếc máy bay trinh sát đang trà trộn trong đội hình máy bay ném bom, dựa vào góc nhìn từ trên cao, anh thậm chí còn nhìn thấy rõ khuôn mặt của sĩ quan quan sát của địch đang ngồi sau lớp kính.

-- Nhìn cho kỹ vào, quan sát viên Davasili! Nhìn cho rõ xe tăng dưới mặt đất!

————

Trên chiếc máy bay trinh sát số hiệu 103 của Prosen, Thiếu tá Hans Fred đang điều khiển thiết bị quan sát mặt đất được cải tạo từ ống ngắm ném bom. Thiết bị này được đồng bộ hóa với một chiếc máy ảnh mới được lắp đặt ở bụng máy bay, chỉ cần Fred ấn nút trên thiết bị, máy ảnh sẽ chụp một bức ảnh.

Chiếc máy ảnh cũ của máy bay vẫn được giữ lại, sau khi được cài đặt chế độ hẹn giờ, cứ cách một khoảng thời gian máy ảnh sẽ tự động chụp một bức, sau khi được rửa ra, những bức ảnh này có thể được ghép lại với nhau, ghi lại chi tiết khu vực do thám mà máy bay bay qua.

Thiếu tá Fred chăm chú quan sát mặt đất, lúc này trong tai nghe truyền đến giọng nói của cơ trưởng: "Nhìn thấy gì chưa?"

Fred: "Vẫn chưa ạ. Bọn chúng đang đốt lốp xe, dùng khói đặc để che khuất tầm nhìn."

Vừa nói xong, phía trước máy bay, cách đó khoảng một cây số, một bông hoa màu đen nhỏ nở rộ.

Pháo cao xạ đã khai hỏa.

Máy bay nghiêng hẳn sang phải, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, có thể thấy những chiếc máy bay ném bom khác cũng đang bay vòng về bên phải.

Pháo phòng không trên mặt đất tuy có tầm bắn hiệu quả đối với máy bay ném bom, nhưng phi công Prosen không muốn đem lớp giáp và kết cấu của máy bay ra làm trò đùa, liều lĩnh xông vào tầm bắn của pháo phòng không.

Biên đội máy bay chuyển hướng bay về phía Đông Nam, vòng qua khu vực chết chóc đã bị bao phủ bởi khói đen.

Vừa mới bay về lại được vị trí cũ không lâu, chiếc máy bay dẫn đầu bắt đầu chuyển hướng sang trái, sàn nhà dưới chân Fred lại nghiêng sang trái.

Nhưng trong suốt quá trình này, Fred vẫn dồn hết tâm trí vào chiếc kính quan sát, dán mắt xuống mặt đất.

Bỗng nhiên, anh ta kêu lên: "Không ổn! Hình như phía dưới lớp khói có rất nhiều xe tăng!"

Vừa nói, anh ta vừa liên tục ấn nút trên thiết bị, để máy ảnh chụp liên tục.

Giọng nói của cơ trưởng từ trong tai nghe truyền đến: "Chắc chắn không?"

"Không chắc chắn lắm. Khói mù che khuất tầm nhìn, tôi chỉ nhìn thấy một góc. Yêu cầu hạ thấp độ cao!"

Cơ trưởng im lặng vài giây, nói: "Đợi máy bay ném bom thả bom, hướng gió thay đổi một chút có thể nhìn rõ hơn."

Lúc này, một loạt đạn pháo cao xạ lại xé toạc bầu trời, xuất hiện ở bên hông đội hình máy bay Prosen.

Nhưng lần này quân Ant đã trở nên khôn ngoan hơn, vẫn có một số khẩu đội pháo cao xạ không ngắm bắn theo phương pháp cũ, mà chuyển sang phán đoán hướng bay mới của đội hình máy bay.

Bọn chúng đã đoán đúng, đương nhiên cũng có thể là do nghiên cứu thói quen của phi công Prosen trong thời gian dài, bọn chúng đã đúc rút được kinh nghiệm.

Dù sao thì hoa tiêu của Prosen cũng vậy, phi công lái chiếc máy bay dẫn đầu cũng vậy, đều thích hành động theo sách vở, đây không phải là thành kiến, mà là sự thật.

Tóm lại, chiếc máy bay dẫn đầu vừa mới chuyển hướng, thì những đám mây đen đã xuất hiện xung quanh đội hình máy bay.

Một quả đạn pháo cao xạ phát nổ gần chiếc máy bay số hiệu 103, Thiếu tá Fred nghe thấy tiếng va chạm từ khoang phía sau, sau đó trong tai nghe truyền đến tiếng chửi rủa của xạ thủ súng máy: "Mẹ kiếp! Tao bị mảnh đạn găm trúng rồi! Chết tiệt!"

Fred vẫn phớt lờ tất cả, tiếp tục dán mắt xuống mặt đất.

Đột nhiên, một mảnh đạn găm xuyên qua cửa sổ kính của buồng lái, mảnh kính vỡ vụn, găm vào bảng điều khiển bên tay trái anh ta.

Fred chửi thầm một tiếng, quay đầu lại nhìn thì thấy đồng hồ đo độ cao bị mảnh đạn làm cho vỡ tan, thủy ngân chảy lênh láng trên bảng điều khiển.

Cơ trưởng: "Chuyện gì vậy? Còn quan sát được không?"

"Vẫn quan sát được! Tiếp tục bay vòng."

Lúc này, đội hình máy bay ném bom bắt đầu thả bom, từng quả bom rời khỏi khoang, lao xuống mặt đất.

Sau khi thả bom xong, đội hình máy bay ném bom bắt đầu bay vòng về bên phải, chuẩn bị quay đầu, bay về căn cứ.

Fred hô lớn: "Đừng vội về! Phải thăm dò tình hình dưới mặt đất cho rõ ràng đã!"

Cơ trưởng: "Yên tâm, tôi chưa có ý định quay về ngay... Ít nhất là bây giờ chưa. Anh còn 5 phút để xác nhận tình hình dưới mặt đất, nếu không tôi buộc phải quay về, ở lâu trên không phận của địch, nguy cơ bị tiêm kích của chúng bám đuôi càng cao!"

Fred ghé sát mắt vào ống ngắm, như thể chỉ một giây sau nhãn cầu của anh ta sẽ bị gọng kính móc ra.

"Chúng ta không thể hạ thấp độ cao hơn một chút sao?" Anh ta hỏi.

Cơ trưởng: "Không được! Chúng ta phải quay về, bay cao hơn nữa để quay về! Nếu không tiêm kích của bọn chúng sẽ xuất hiện đấy!"

Bởi vì nhắc đến "tiêm kích của bọn chúng", Fred ngẩng đầu, nhìn về phía mặt trời -- bởi vì ánh sáng chói chang của mặt trời sẽ che khuất hình dáng của máy bay, nên thông thường những cuộc tập kích đều được phát động từ hướng mặt trời.

Không biết có phải do nhìn chằm chằm vào kính quan sát quá lâu hay không, Fred có một thoáng cảm thấy mình nhìn thấy máy bay của địch đang lao xuống.

Sau đó anh ta mới phản ứng kịp, mắt thường không thể nào nhìn rõ mục tiêu ở khoảng cách xa như vậy khi ngược sáng, cho dù là máy bay ném bom hạng nặng 4 động cơ, trong điều kiện ngược sáng cũng rất khó phát hiện.

Fred nói với cơ trưởng: "Hình như tôi nhìn thấy thứ gì đó ở hướng mặt trời."

"Cái gì?" Cơ trưởng giật mình: "Ở đâu? Để tôi xem!"

Vài giây sau, giọng nói của cơ trưởng trở nên căng thẳng: "Anh nhìn không sai, Thiếu tá Fred! Là tiêm kích của địch! Chúng đang ở trên cao!"

Tiêm kích không ở trên cao thì còn có thể ở đâu nữa?

Ngay sau đó, cơ trưởng gào lên: "Diều hâu! Gọi Diều hâu! Chúng tôi có thông tin quan trọng, phải mang về căn cứ! Gọi Diều hâu!"

Phi đội tiêm kích phụ trách yểm trợ cho đội hình hỗn hợp máy bay ném bom và trinh sát có mật danh là "Diều hâu", lúc này bọn họ chắc đang ở đâu đó trên cao, chờ đợi con mồi cắn câu.

Mồi câu, đương nhiên chính là những chiếc máy bay hai động cơ ở phía dưới.

Trong lúc cơ trưởng đang gào thét đến khản cả giọng, xạ thủ súng máy trên lưng cũng hét lớn: "Máy bay địch! Chúng đang lao đến! Tôi khai hỏa!"

Tiếng súng máy vang lên.

Thiếu tá Fred cảm nhận rõ ràng adrenaline trong người đang tăng cao, mồ hôi túa ra trên trán.

Anh ta dùng bàn tay đang run rẩy điều chỉnh tiêu cự của ống kính máy ảnh, sau đó liên tục ấn nút chụp.

Bỗng nhiên, máy bay rung lắc dữ dội.

Phi công phụ hét lớn: "Động cơ bên trái bị trúng đạn!"

Một chiếc MiG-3 gào rú lao sượt qua đuôi chiếc máy bay số hiệu 103.

Tháp pháo đuôi cũng khai hỏa.

Trong tai nghe của Fred lúc này tràn ngập tiếng súng máy.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một giọng nói vang lên trong tai nghe của tất cả mọi người: "Diều hâu đến rồi!"

Fred không nhịn được rời mắt khỏi kính quan sát, đảo mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của những chiếc tiêm kích Prosen.

Anh ta đã nhìn thấy.

Chiếc mũi màu vàng đặc trưng của những chiếc Bf 109 lóe sáng dưới ánh mặt trời, lao xuống từ trên cao.

Những chiếc MiG-3 vốn định vây công chiếc máy bay số 103 lập tức chuyển sang thế phòng thủ.

Fred nhìn thấy một chiếc MiG-3 định lợi dụng động tác bổ nhào chữ S để chui xuống phía dưới cánh của chiếc Bf 109 đang lao xuống, nhưng phi công lái chiếc Bf 109 đã lường trước được ý đồ đó, nên đã cho máy bay xoay vòng trước.

Chiếc MiG-3 vừa mới hoàn thành động tác, thì chiếc Bf 109 cũng đã xoay người lại, vì vậy phi công lái Bf 109 chỉ cần nhẹ nhàng kéo cần lái là có thể nhắm bắn một cách dễ dàng.

Thân chiếc MiG-3 bốc cháy, kéo theo một cột khói đen lao xuống mặt đất.

Fred thở phào nhẹ nhõm, định tiếp tục quan sát mặt đất, nhưng lúc này chiếc máy bay trinh sát đã bắt đầu chuyển hướng, quay đầu bay về phía căn cứ.

Fred hét lớn: "Tiêm kích của chúng ta đã đến rồi, để tôi chụp thêm vài bức ảnh nữa!"

"Không kịp nữa rồi, chúng ta bị trúng đạn một động cơ! Trong tình trạng hiện tại, cho dù có quay về thì cũng chỉ có thể liều chết hạ cánh xuống khu vực do quân ta kiểm soát! Phải đi thôi!"

Fred không còn cách nào khác, mặc kệ chiếc máy bay lúc này đang chao đảo như sắp lật, anh ta bám chặt vào kính quan sát, điên cuồng ấn nút chụp ảnh.

Chỉ có thể cầu mong trong số những bức ảnh được rửa ra, sẽ có một vài bức dùng được!

(Hết chương)

Chương 257: Hành trình ba chìm bảy nổi của cuộn phim

Lúc này Vương Trung ở trong kho hàng, đã gấp muốn chết.

—— Mẹ kiếp, đừng bắn rơi máy bay trinh sát! Không quân từ đâu ra vậy!

Thật ra cũng không thể trách không quân, bởi vì Vương Trung và không quân có quan hệ tốt đẹp, Tập đoàn quân cơ động số một tuy không có quyền chỉ huy không quân, nhưng thường xuyên nhận được sự quan tâm của không quân.

Máy bay chiến đấu không quân đến chơi, tiện thể phòng không là chuyện thường ngày, bộ đội máy bay ném bom không quân hỗ trợ oanh tạc hậu cần kẻ địch càng là chuyện thường xảy ra.

Còn có cung cấp trinh sát hàng không, điều động Po-2 trực tiếp hạ cánh chiến trường đưa ảnh trinh sát, đủ loại, không phải chuyện hiếm.

Hiện tại theo lý thuyết, biết sở chỉ huy tập đoàn quân Yeisk bị tập kích, họ lập tức chạy tới trợ giúp hẳn là nên cảm tạ.

Nhưng lúc này Vương Trung hy vọng họ không cần tận trách như vậy.

Hành động lừa địch này hôm qua mới nảy sinh ý định, tối hôm qua sau khi ra lệnh chuẩn bị xe tăng giả, Vương Trung lập tức gửi báo cáo cho không quân, báo họ hôm nay bỏ qua máy bay trinh sát của địch.

Nhưng mà phi đội tiêm kích của không quân hiển nhiên không nhận được mệnh lệnh, trực tiếp tấn công động cơ máy bay trinh sát!

Lúc này máy bay chiến đấu của Prosen đã đến, Mig-3 bị đuổi khỏi máy bay trinh sát, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, lại bắt đầu cầu nguyện máy bay trinh sát đừng rơi xuống.

Hắn đã xuất hiện ảo giác, nhìn thấy động cơ bốc cháy của máy bay trinh sát đột nhiên rơi ra, sau đó kết cấu bị phá hỏng, cánh cũng gãy ra, máy bay cũng lao xuống mặt đất.

Cũng may chuyện này không xảy ra, máy bay chiến đấu đã bay ra khỏi tầm mắt của Vương Trung.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, cắt về góc nhìn mới phát hiện mọi người đều đang nhìn chằm chằm hắn.

"Ặc..." Vương Trung vận dụng toàn bộ thiên phú xoay chuyển tình thế của mình, bịa đại một lý do: "Tôi vừa mới thôi diễn sự biến hóa của cục diện chiến trường trong đầu, sau khi có kết quả tốt mới thở phào nhẹ nhõm!"

Ơ, chờ một chút, nói như vậy có khi nào lại dẫn phát thêm nhiều suy đoán hoang đường hay không?

Nhưng mà, nói thật, bị người ta hiểu lầm như vậy cũng rất thú vị. Xem tin đồn về mình có thể truyền đi thêu trương đến mức nào cũng là một loại niềm vui.

Ví dụ như truyền thống sư đoàn cơ giới cận vệ số 1 sau khi đánh chết kẻ địch liền tiểu vào đũng quần kẻ địch, Vương Trung cảm thấy rất buồn cười, cái truyền thống kia đã diễn sinh ra rất nhiều quy củ kỳ quái.

Ví dụ như, lính mới của sư đoàn cơ giới cận vệ số 1 sẽ mang theo phấn viết, để sau khi đánh chết kẻ địch trong cận chiến sẽ viết chữ lên mũ sắt của kẻ địch, cho thấy đây là do mình giết, kết thúc chiến đấu để quay về nhận chiến công.

Cho nên Vương Trung nhìn về phía Pavlov và Popov, nhìn dáng vẻ hai người nhìn nhau.

Pavlov: "Lực lượng phòng không vừa báo cáo nhìn thấy máy bay chiến đấu không quân tấn công máy bay địch. Chúng ta có nên nhắc nhở không quân không cần quản máy bay trinh sát này không?"

Vương Trung: "Làm vậy lại lộ tẩy, cứ như vậy là được rồi. Hôm nay không được, còn có ngày mai mà!"

"Được rồi." Pavlov gật đầu, "Tối nay chúng ta gửi một bức điện cho không quân, nhắc nhở họ tạm thời không cần tuần tra ở chỗ chúng ta."

"Được." Vương Trung vừa dứt lời, chuông điện thoại liền vang lên.

Bởi vì ở ngay trong tay, hắn trực tiếp cầm lấy ống nghe: "Tư lệnh tập đoàn quân, tôi là Rokossovsky, xin nghe."

Giọng tu sĩ Peter từ trong ống nghe truyền đến: "Tướng quân, máy bay trinh sát của địch bị hỏng một bên động cơ, tôi không rành chuyện máy bay, nó có thể bay về căn cứ không? Có nên đề nghị không quân đừng tấn công máy bay trinh sát không?"

Vương Trung: "Anh có nghe thấy tiếng lửa cháy không?"

"Không."

"Vậy có âm thanh khác thường nào khác không?" Vương Trung lại hỏi.

"Không có, ngoại trừ tiếng động cơ ít hơn, máy bay trinh sát hết sức bình thường."

"Cảm ơn anh, chuyện khác giao cho tôi." Vương Trung nói xong bỏ ống nghe xuống.

Kỳ thực hắn đã dùng góc nhìn từ trên cao nhìn qua, xác nhận không có lửa, nhưng phần mềm hack chỉ có thể nhìn thấy bên ngoài, cho nên mới hỏi tu sĩ Peter có nghe thấy có gì bất thường bên trong máy bay hay không.

Nếu không có tình huống dị thường, cũng chỉ có thể cầu nguyện phi công Prosen may mắn.

Popov: "Điện thoại của tu sĩ Peter à?"

Vương Trung: "Đúng vậy, anh ta nghe thấy máy bay trinh sát Prosen bị hỏng một bên động cơ, nhưng không nghe thấy tiếng lửa cháy, hẳn là đã dập lửa thành công."

Pavlov thở phào nhẹ nhõm: "Vừa rồi lúc pháo cao xạ báo cáo máy bay trinh sát bị bắn cháy, tôi còn tưởng lần này xong đời."

Popov: "Tôi không rành về máy bay, lửa này dập thế nào? Dùng bình chữa cháy à?"

Vương Trung giơ tay lên khoa tay múa chân cho hắn: "Chỉ cần cắt nguồn cung cấp nhiên liệu, đồng thời bổ nhào góc nhỏ, điều chỉnh cánh quạt để gió thổi vào động cơ càng nhiều càng tốt, là có xác suất dập lửa tự nhiên."

Popov nhíu mày: "Anh rành về máy bay thật đấy."

Đó là đương nhiên, có hiểu hàm lượng của game War Thunder không?

Vương Trung xòe hai tay: "Trước kia tôi cố tình thể hiện sự am hiểu về máy bay, lấy lòng không quân kha khá rồi, cho nên tôi mới dành thời gian tìm hiểu thêm kiến thức liên quan đến không quân."

"... Cũng chỉ vì để cho không quân có quan hệ tốt hơn với anh thôi à?" Popov hỏi.

"Đúng vậy."

Popov lậc lưỡi: "Sớm muộn gì anh cũng chỉ huy phương diện quân, đến lúc đó trực tiếp ra lệnh cho không quân là được rồi, cần gì phải rắc rối như vậy?"

"Không, không giống nhau, chỉ đơn thuần chấp hành mệnh lệnh, và tràn đầy nhiệt tình chấp hành mệnh lệnh, hiệu quả không giống nhau." Vương Trung nói.

Pavlov chen miệng: "Nhưng lần này không quân quá mức tận tụy suýt chút nữa phá hỏng kế hoạch của chúng ta."

"Đấy lại là chuyện khác, cứ nghĩ đến sau này họ sẽ dùng sự nhiệt tình như vậy đối phó với kẻ địch của chúng ta, đây đâu phải chuyện xấu?" Vương Trung xòe hai tay ra.

————

Ngoại ô Yalgava, sân bay dã chiến không quân Ant.

"Khốn kiếp!" Tân trung đoàn trưởng trung đoàn tiêm kích số 11, thượng tá Korioning mắng, "Mấy người suýt chút nữa bắn rơi máy bay trinh sát, phá hỏng việc lớn của Rokossovsky!"

Trong số phi công bị mắng có người biện minh: "Chúng tôi chỉ muốn để lại một lỗ đạn trên máy bay trinh sát, như vậy mới chân thực. Chúng tôi không dùng pháo, toàn dùng súng máy bắn, ai ngờ lại bắn trúng động cơ. Bình thường súng máy đâu có uy lực như vậy?"

Vài phi công khác phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy, bình thường súng máy của chúng ta bắn vào máy bay địch tóe ra tia lửa, cách ba trăm mét cũng có thể nhìn thấy, thế mà máy bay vẫn không rơi."

"Đủ rồi! Đừng có viện cớ!" Thượng tá Korioning quát lớn, "Hôm nay xuất kích, tôi đã dặn các anh rồi, phải cách xa máy bay trinh sát một chút!"

"Như vậy chẳng phải quá giả tạo sao?" Vẫn có phi công phản đối.

Thượng tá rằn từng chữ: "Vậy còn hơn là phim không gửi về được cho địch! Nói chung, ngày mai còn tái phạm, tôi sẽ hầm nát đầu các anh! Giải tán!"

Các phi công ủ rũ rời khỏi lều của thượng tá, vừa ra khỏi lều đã lén lút làm mặt quỷ với nhau.

Thượng tá Korioning nhìn đám "thiên tài" này, chỉ biết thở dài.

————

Thiếu tá không quân Prosen, Hans Fred, không biết mình đã bất tỉnh bao lâu.

Vừa mở mắt, hắn đã nghe thấy tiếng súng máy tự vệ.

Trong khoảnh khắc, hắn tưởng mình vẫn còn trên không, xạ thủ đang đối kháng với máy bay chiến đấu của địch.

Ngay sau đó hắn phát hiện kính chắn gió trước mặt đã vỡ vụn, bên ngoài khung thép còn sót lại là cỏ xanh cao vút của thảo nguyên Nam Ant.

—— Đúng rồi, máy bay đã hạ cánh.

Vậy tiếng súng này là đang bắn cái gì?

Fred cố gắng đứng dậy, kiểm tra cơ thể, xác định mình không bị thương. Lúc này hắn nghe thấy bên ngoài vọng lại tiếng la hét của người Ant.

Du kích!

Hắn nghe thấy xạ thủ đang hùng hổ bắn.

Ngay sau đó là tiếng súng lục Luger, hẳn là phi công trên máy bay.

Fred lập tức bò đến buồng lái, nhìn thấy cơ trưởng nửa người dưới bê bết máu đang dùng súng lục bắn ra ngoài.

Fred nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoại trừ cỏ ra thì chẳng thấy gì cả.

Nhưng quân Ant chắc chắn ở ngoài kia, bởi vì bụi cỏ đang nói tiếng Ant.

Cơ trưởng nhìn thấy Fred, hô lớn: "Đi tháo cuộn phim trên máy ảnh! Còn cả cuộn phim của camera gắn trên thân máy bay nữa! Mang những thứ

này về sân bay, rửa ra! Rất quan trọng đấy!"

Fred gật đầu, chui vào cửa hẹp dẫn vào thân máy bay.

Lúc này, một phát đạn súng trường bắn trúng thân máy bay, xuyên qua tạo thành một lỗ nhỏ, ánh hoàng hôn chiếu vào từ cái lỗ, tạo thành một vệt sáng đỏ rực.

Lúc bò qua vệt sáng đó, Fred luôn có cảm giác mình sắp trúng đạn, mồ hôi lạnh túa ra, adrenaline khiến tim hắn đập loạn xạ.

Hắn vừa đến bên cạnh camera, lấy hộp dụng cụ được cố định bên cạnh, chuẩn bị tháo ốc vít để lấy cuộn phim thì bên ngoài vang lên tiếng gầm rú của người Ant, tiếp theo là tiếng thứ gì đó đập vào cửa khoang.

Fred hoàn toàn tuyệt vọng.

Ngay lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng động cơ, quân Ant kêu gào gì đó.

Tiếng đập cửa ngừng lại, cùng lúc đó, xạ thủ vẫn luôn bắn bỗng hét lớn: "Ha ha! Chạy mau, chạy đi!"

Thiếu tá Fred không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể tháo camera với tốc độ nhanh nhất.

Khi hắn cẩn thận cất cuộn phim vào hộp sắt chuyên dụng, tiếng động cơ bên ngoài cũng đến gần —— rõ ràng là tiếng xe tăng.

Sau đó, có người dùng tiếng Prosen: "Còn ai sống sót không?"

Xem ra là lực lượng cảnh bị phía sau đã đến.

Cơ trưởng đang gào lên: "Chúng tôi có tình báo quan trọng, cần gửi về gấp! Xin hãy giúp đỡ!"

Thiếu tá Fred cầm hộp sắt đựng cuộn phim, thử mở cửa khoang, phát hiện đã bị quân Ant đập đến méo mó, kẹt cứng, thế là hắn mở cửa nhỏ dùng để sửa chữa bên cạnh, cố hết sức chui ra ngoài.

Hắn nhìn thấy một chiếc Panzer II và hai chiếc xe bọc thép bán bánh xích, rõ ràng là một đội tuần tra phía sau.

Đội trưởng là một trung úy, nhìn thấy Fred chui ra liền lập tức giơ tay chào: "Thiếu tá, có gì cần tôi giúp đỡ không?"

"Còn một cuộn phim nữa, ở bên kia máy bay, đợi tôi tháo xong, phiền anh điều một phương tiện di chuyển nhanh nhất đưa tôi về sân bay dã chiến Kalinga! Rất quan trọng đấy!"

Trung úy: "Chúng tôi có một chiếc mô tô ba bánh, đang tuần tra gần đây, tôi sẽ gọi cậu ta lại đây."

"Tốt." Thiếu tá Fred dừng một chút, đột nhiên nhớ đến du kích, bèn hỏi: "Hoạt động của du kích có dữ dội không?"

Trung úy cười khổ: "Cực kỳ dữ dội."

Thiếu tá Fred chống nạnh, nhìn về phía thảo nguyên rộng lớn nơi du kích Ant ẩn náu, suy tư vài giây rồi thở dài: "Tôi đi xe tăng."

Trung úy: "Lựa chọn sáng suốt, trời sắp tối rồi, ban đêm hành quân, xe bọc thép bán bánh xích không đáng tin cậy bằng xe tăng."

(Hết chương)

Chương 258: Mưu đồ của Rokossovsky rất lớn!" (Vé tháng 18000)

Lúc 06:00 ngày 24, bộ tư lệnh Tập đoàn quân phía Nam Prosen.

Nguyên soái Ewald von Kleist vừa mới bước vào bộ tư lệnh, đã nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của viên sĩ quan phụ tá.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Nguyên soái lạnh lùng hỏi: "Đừng hoảng hốt! Binh sĩ đang nhìn vào đấy!"

Viên sĩ quan phụ tá vội vàng nghiêm mặt nói: "Vừa rồi không quân gửi tới một bản báo cáo, trinh sát trên không phát hiện Yeisk đang tập kết hơn một ngàn xe tăng!"

Nguyên soái Ewald cau mày: "Tin tức có xác thực không? Ảnh chụp đâu?"

"Máy bay trinh sát đã hạ cánh, người mang theo ảnh chụp vừa mới trở về căn cứ không quân, đang đem đi rửa. Vì quân tình khẩn cấp, nên quan sát viên trên máy bay trinh sát đã viết một bản báo cáo." Viên sĩ quan phụ tá đáp.

Nguyên soái Ewald gật đầu, bước tới trước bản đồ, rất nhanh đã tìm thấy Yeisk, lẩm bẩm: "Rokossovsky tập trung nhiều quân như vậy ở vị trí này là muốn làm gì? Không phải nói hắn chỉ là một Trung tướng sao? Trung tướng có thể chỉ huy nhiều quân như vậy sao?"

Viên sĩ quan phụ tá: "Theo nguồn tin tình báo gần đây từ Cục Crag trực thuộc Hoàng đế, Rokossovsky đã câu kết với Sa Hoàng, nên mặc dù chỉ là Trung tướng, nhưng quyền lực còn lớn hơn cả Tư lệnh Tập đoàn quân.

"Ngoài ra, dựa theo lời khai của những tù binh mà chúng ta bắt được ở tiền tuyến gần đây, Tư lệnh Tập đoàn quân Sukhaya Verevka đã được thay thế bằng Đại tướng Gorky, vị tướng này đã nhiều lần phối hợp với Rokossovsky, khi còn là Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, ông ta đã rất thân thiết với Rokossovsky!"

Nghe đến đây, vẻ mặt nguyên soái Ewald mới trở nên nghiêm túc: "Nghe như là dấu hiệu của một cuộc tấn công quy mô lớn, nhưng vẫn chưa thể kết luận, trước tiên xem ảnh chụp như thế nào đã. Ngoài ra, hãy gửi điện báo cho Tập đoàn quân số 10, bọn họ vẫn luôn đối đầu với Rokossovsky, hỏi ý kiến của bọn họ một chút."

Viên sĩ quan phụ tá: "Hỏi như thế nào ạ? Hỏi xem họ có nghĩ rằng Rokossovsky sẽ tấn công không?"

Nguyên soái Ewald suy nghĩ một chút, nói: "Hãy hỏi họ về phán đoán của họ về ý đồ của Rokossovsky. Từ sau khi chiếm đóng Yeisk, Rokossovsky đã án binh bất động ở đó rất lâu rồi, tuy rằng hắn lại đánh tan một Sư đoàn bộ binh, nhưng nhìn chung vẫn chỉ là giậm chân tại chỗ."

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân cuối cùng cũng lên tiếng: "Về điểm này, sau khi ngài đi ngủ, Tập đoàn quân số 10 đã gửi điện báo, báo cáo rằng Rokossovsky đã dùng ưu thế binh lực tuyệt đối đánh tan Sư đoàn Thiết giáp số 14, bao gồm cả Sư đoàn trưởng, Thiếu tướng Karl, đã tử trận. Sư đoàn Thiết giáp đã bị đánh tan, không thể khôi phục."

Nguyên soái Ewald ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tham mưu trưởng: "Cái gì?"

"Sư đoàn 14 đã bị đánh tan hoàn toàn, không thể khôi phục. Thượng tướng Pock của Tập đoàn quân số 10 quyết định sáp nhập số tàn quân của Sư đoàn 14 vào Sư đoàn Thiết giáp Phóng lựu số 16 - chủ yếu là những binh sĩ xe tăng không còn xe tăng và các đơn vị hỗ trợ đã chạy thoát."

Khóe miệng nguyên soái Ewald run lên.

Sư đoàn Thiết giáp của Prosen không giống như Sư đoàn Xe tăng của Ant, cho dù đã được mở rộng quy mô trong nửa đầu năm nay, số lượng Sư đoàn Thiết giáp mà Prosen sở hữu cũng không vượt quá 50.

Hơn nữa Sư đoàn 14 là một đơn vị kỳ cựu, chỉ cần nhìn vào phiên hiệu là biết lịch sử của nó có thể bắt nguồn từ thời kỳ Hoàng đế lần đầu tiên tiến hành mở rộng quân đội.

Một đơn vị như vậy mà bị đánh cho tan tành, thì cú đánh đối với Prosen có thể còn lớn hơn cả việc Sư đoàn Seeckt của Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard bị đánh tan.

Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard dù sao cũng là một đơn vị mới, tuy rằng đều là tinh binh được điều động từ các nơi, nhưng cảm giác vinh dự tập thể và tinh thần đoàn kết của bản thân đơn vị vẫn chưa được hình thành.

Bị đánh tan cũng có thể nói là do đơn vị mới chưa trải qua thử thách.

Trong giới sĩ quan quý tộc phế thải lâu năm, lý do thất bại còn có thêm một điều nữa: không có một tập thể sĩ quan phế thải dày dạn kinh nghiệm làm nòng cốt.

Lực lượng Asgard là lực lượng được Hoàng đế bồi dưỡng để cạnh tranh với quân đội cũ, cho dù có sử dụng sĩ quan cũ, thì cũng là những người đã phản bội tập thể sĩ quan quý tộc.

Vì vậy, khi Sư đoàn Seeckt của Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard bị Rokossovsky đánh tan, không ít người đã mở tiệc ăn mừng, giống như năm ngoái khi

Rokossovsky chặn đứng cuộc tấn công của Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard do ái tướng của Hoàng đế chỉ huy.

Bây giờ, Sư đoàn Thiết giáp số 14, một đơn vị dày dạn kinh nghiệm, với hệ thống sĩ quan cấp cơ sở được hình thành từ các sĩ quan quý tộc, đã bị đánh tan, chứng tỏ rằng ngay cả những đơn vị tinh nhuệ của quân đội cũng không thể đánh bại Rokossovsky.

Các sĩ quan quý tộc không còn cách nào chế nhạo đám hậu bối trẻ tuổi của Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard nữa.

Vì vậy, nguyên soái Ewald von Kleist mới lộ vẻ chua xót: "Sư đoàn 14 đã bị tiêu diệt rồi, con trai của người bạn cũ của tôi đang ở trong Sư đoàn 14, không biết nó có chạy thoát được không."

Viên sĩ quan phụ tá lên tiếng: "Là con trai của Nguyên soái Ellodard ạ? Cậu ấy ở trong Bộ Tư lệnh Sư đoàn 14, nếu như các sĩ quan cấp cao đều đã bỏ mạng, vậy có lẽ cậu ấy đã hy sinh rồi."

Ewald liếc viên sĩ quan phụ tá: "Cảm ơn anh đã nhắc nhở."

Sau một hồi lâu im lặng, Ewald nói với Tham mưu trưởng: "Gửi điện báo cho Pock, nội dung vẫn như cũ, hỏi ý kiến của ông ta về ý đồ chiến lược của Rokossovsky, yêu cầu trả lời chi tiết. Những việc khác đợi ảnh chụp được rửa xong rồi tính."

————

09:00 ngày 24, bộ tư lệnh Tập đoàn quân số 10.

Thượng tướng Pock nhìn điện báo trong tay, liên tục lắc đầu: "Ý đồ của Rokossovsky? Ta đâu phải là giun trong bụng hắn! Biết đâu Rokossovsky chỉ muốn từ từ tiêu diệt chúng ta, dùng dao nhỏ cắt xúc xích, cứ cắt từng miếng một, cho đến khi ăn hết mấy chục ký xúc xích!"

Tham mưu trưởng: "Như vậy thì chậm quá! Ăn như hắn thì phải mất ít nhất mười năm mới tiêu diệt được toàn bộ quân đội Prosen!"

Trong phòng có một Tham mưu cười, nhưng bị Thượng tướng Pock trừng mắt liếc một cái: "Cười cái gì? Bây giờ Rokossovsky đang chặn đường chúng ta, khiến chúng ta không thể nhúc nhích! Không chỉ chúng ta, mà cả Tập đoàn quân số 6 đang chuẩn bị tiến lên phía sau cũng vậy! Tên đó đã chặn hai Tập đoàn quân của chúng ta, mấy chục vạn người!

"Chặn đường thì thôi đi, hắn còn cắn chúng ta mấy nhát! Cho dù hắn không có mục tiêu gì to tát, nhưng có thể làm được như vậy đã được coi là một danh tướng rồi! Tên danh tướng chết tiệt!"

Thượng tướng Pock thở dài: "Chúng ta cũng giống như gã chinh phục năm đó, khinh thường người Ant, kết quả là danh tướng của bọn họ cứ thế lần lượt xuất hiện."

Tham mưu trưởng: "Nhưng vấn đề là, chúng ta phải trả lời Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, nên nói như thế nào đây?"

Thượng tướng Pock im lặng.

Tất cả mọi người đều đang chờ ông ta lên tiếng.

Trong lều bỗng chốc im lặng, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu ở đằng xa.

Cuối cùng, Thượng tướng Pock nói: "Cứ báo cáo theo hướng xấu nhất, để xin thêm viện binh. Viết bản đánh giá chiến trường cho thật hoành tráng vào!"

Đối với một vị Tư lệnh cấp Tập đoàn quân như Pock mà nói, ông ta không cần phải bận tâm đến tình hình chiến trường chung, điều ông ta quan tâm chỉ là làm sao để chiến tuyến của mình không bị chọc thủng, nhiệm vụ tác chiến của mình phải được hoàn thành.

Vì vậy, việc phóng đại tình hình theo hướng nghiêm trọng hơn là một cách làm rất phổ biến, trên thực tế, trong các trường quân sự của Prosen, các học viên thậm chí còn được khuyến khích làm như vậy - ít nhất là để đảm bảo rằng khu vực tác chiến của mình sẽ không gặp vấn đề gì.

Còn việc phán đoán xem đâu mới thực sự là nơi cần được tăng viện từ một đống báo cáo phóng đại, đó là trách nhiệm của các chỉ huy cấp Tập đoàn quân.

Hệ thống trường quân sự của Prosen đều dạy học viên theo cách này.

Pock cũng không muốn phá vỡ truyền thống này - huống hồ ông ta thực sự cần viện binh, Sư đoàn Thiết giáp trong tay ông ta đã bị đánh cho chỉ còn lại một, nếu Rokossovsky tiếp tục tấn công, ông ta sẽ phải tung lá bài tẩy cuối cùng này ra.

Pock cảm thấy, để cho chắc chắn, ít nhất phải xin thêm một Sư đoàn Thiết giáp nữa.

Để có được Sư đoàn Thiết giáp đó, việc phóng đại tình hình một chút cũng là hợp tình hợp lý.

————

11:30 ngày 24, bộ tư lệnh Tập đoàn quân phía Nam Prosen.

Cuối cùng thì Nguyên soái Ewald cũng nhận được bản đánh giá tình hình chiến đấu chi tiết do Tập đoàn quân số 10 gửi tới.

Ông ta mới đọc được một nửa, lông mày đã nhíu lại: "Tình hình tệ đến vậy sao? Tập đoàn quân số 10 đã thương vong nặng đến vậy sao? Làm sao Rokossovsky có thể gây ra thương vong nặng nề như vậy cho quân ta trong một trận đánh phòng ngự?"

Tham mưu trưởng: "Có thể là họ đã cố tình phóng đại, nhưng nếu họ đã mạo hiểm hạ thấp đánh giá của bản thân để cường điệu hóa mối đe dọa từ phía kẻ thù, thì tôi nghĩ rằng họ thực sự rất cần viện binh."

Nguyên soái Ewald mắng: "Bao giờ thì đám sĩ quan cấp dưới mới chịu báo cáo thành tích một cách trung thực, còn khi báo cáo tình hình thì không cường điệu hóa kẻ thù đây?"

Tham mưu trưởng chỉ biết cười khổ.

Nguyên soái Ewald thở dài: "Nhưng, tôi đồng ý với phán đoán của anh, Tập đoàn quân số 10 thực sự đã bị Rokossovsky đánh cho tơi tả. Anh thấy thế nào nếu chúng ta điều động một Sư đoàn Thiết giáp từ Quân đoàn Thiết giáp 55 thuộc lực lượng dự bị của Tập đoàn quân để tăng cường cho Tập đoàn quân số 10?"

"Tôi nghĩ là được." Ngay khi Tham mưu trưởng đồng ý, một viên Chuẩn tướng không quân cầm một túi tài liệu bước vào, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Nguyên soái Ewald: "Ảnh chụp xong rồi à?"

"Xong rồi ạ, và chúng tôi đã phân tích kỹ lưỡng, tình hình rất nghiêm trọng." Chuẩn tướng không quân vừa nói vừa tháo mũ, để lộ mái tóc ướt đẫm mồ hôi.

Nguyên soái Ewald: "Bình tĩnh nào, anh là sĩ quan không quân, cho dù Rokossovsky có cả triệu quân thì cũng không đến lượt anh phải gánh vác."

Tham mưu trưởng bước tới, nhận lấy túi tài liệu, mở ra và lấy ảnh chụp bên trong.

Chuẩn tướng không quân: "Bức ảnh rõ nhất được đặt trên cùng, bên ngoài Yeisk toàn là xe tăng, toàn là xe tăng!"

Vẻ mặt Tham mưu trưởng cũng trở nên nghiêm trọng, ông ta nhìn chằm chằm vào bức ảnh và lẩm bẩm: "Bao giờ thì bọn chúng tập kết được một lực lượng xe tăng khổng lồ như vậy?"

Nguyên soái Ewald lấy kính một tròng ra, đeo lên mắt, sau đó chìa tay về phía Tham mưu trưởng.

Tham mưu trưởng vội vàng đưa bức ảnh đầu tiên cho Nguyên soái.

Ngay lập tức, tóc gáy Nguyên soái Ewald dựng đứng lên.

Tuy trong ảnh có khói mù dày đặc che khuất, nhưng qua những kẽ hở của làn khói vẫn có thể nhìn thấy vô số xe tăng.

Ông ta lớn tiếng nói với viên sĩ quan phụ tá: "Nhanh! Mang ảnh chụp trên không do thám hôm trước ra đây!"

Chuẩn tướng: "Đây là lần đầu tiên chúng ta chụp được đội hình xe tăng này! Mà ngài xem bức này đi!"

Anh ta bước tới, cầm lấy tập ảnh trong tay Tham mưu trưởng, nhanh chóng tìm thấy một bức ảnh được đánh số 133 và đưa cho Nguyên soái: "Nhìn kìa! Bọn Ant đang ngụy trang số xe tăng này, chúng ta đã kịp chụp ảnh trước khi bọn chúng ngụy trang xong! Ngài hãy nhìn những bức ảnh góc rộng này! Rokossovsky có ít nhất một nghìn xe tăng!"

Ewald im lặng xem xét tất cả ảnh chụp, vẻ mặt nặng nề nói: "Rokossovsky đang toan tính một việc rất lớn! Phải lập tức báo cáo lên Bộ Tư lệnh!"

(Hết chương)

Chương 259: Tính toán như ý

Điện báo được gửi đến Kehlsteinhaus ở trong lãnh thổ Prosen vào giờ ăn trưa - giờ ăn trưa ở Kehlsteinhaus vốn đã muộn, vì Hoàng đế thích ăn tối muộn vào lúc chín, mười giờ, nên giờ ăn trưa cũng được dời muộn theo.

Lúc đó Hoàng đế đang ăn, thấy điện báo đến, ông ta tạm thời đặt dao nĩa xuống, cầm lấy tách cà phê, vừa uống vừa đưa tay ra.

Người thư ký mang điện báo đến không dám chậm trễ, vội vàng bước tới đưa điện báo cho Hoàng đế.

Hoàng đế vừa uống cà phê vừa đọc điện báo, kết quả là ông ta phun một ngụm cà phê lên bàn, tạo thành hình một đài phun nước trên khăn trải bàn.

Ông ta đặt tách cà phê xuống, đứng dậy, đọc lại điện báo một lần nữa, sau đó ngẩng đầu lên hỏi người thư ký để xác nhận: "Không dịch sai chứ?"

"Không ạ. Chúng tôi đã dùng năm cỗ máy Enigma để dịch, không thể nào cả năm cỗ máy đều đặt sai thông số ban đầu được, chúng tôi cũng đã cẩn thận đối chiếu văn bản sau khi giải mã, hoàn toàn trùng khớp, loại trừ khả năng dịch sai."

Hoàng đế đặt điện báo xuống, khoanh tay sau lưng, cúi đầu, vừa trầm ngâm vừa đi về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Phong cảnh bên ngoài Kehlsteinhaus thu vào tầm mắt, nhưng lúc này Hoàng đế không có tâm trạng thưởng thức.

"Rokossovsky tập trung hơn một ngàn xe tăng? Vẫn là ước tính thận trọng? Hắn muốn làm gì?"

Lúc này trong phòng ăn không có ai liên quan đến quân sự, chỉ có viên thư ký là tốt nghiệp trường quân đội - đáng tiếc anh ta học ngành mật mã học quân sự, nên mọi người đều nhìn nhau, không ai biết gì.

Đúng lúc này, cửa chính mở ra, một người lính gác bước vào, lớn tiếng báo cáo: "Tổng Tham mưu trưởng William Keitel và Tổng Tư lệnh Lục quân Walter von Bryan đến!"

Hoàng đế quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy hai vị tướng lĩnh đứng đầu quân đội bước vào phòng ăn với vẻ mặt nghiêm nghị.

William Keitel nhìn thấy bức điện báo trên bàn, lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền nói: "Nguyên soái Kleist cho rằng Rokossovsky đang chuẩn bị đột phá, chọc thủng Tập đoàn quân số 10."

Hoàng đế: "Nếu để Tập đoàn quân số 6 lên, liệu có chặn được Rokossovsky không?"

Nguyên soái Bryan lắc đầu: "Rất khó, cơ sở hạ tầng ở đó không thể nào hỗ trợ nổi một lực lượng lớn như vậy, nhưng Bộ Tư lệnh có một kế hoạch mới."

Ông ta búng tay, ngay lập tức, một nhóm sĩ quan tham mưu bê một tấm bảng lớn có dán bản đồ đi vào.

Nguyên soái Bryan nhận lấy cây thước chỉ bản đồ từ tay viên sĩ quan phụ tá, bắt đầu chỉ vào bản đồ và giải thích: "Chúng tôi dự định điều Tập đoàn quân số 19, vốn được giao nhiệm vụ bao vây tiêu diệt quân địch ở Borsk, đến khu vực phía nam của lưu vực sông Sukhaya Verevka, để bọn họ tiến quân theo tuyến đường tấn công của Kế hoạch Cam trước đây.

"Kế hoạch Cam không táo bạo bằng Kế hoạch Xanh, nó chỉ nhằm mục đích tiêu diệt tập đoàn quân chủ lực của Ant trên sông Sukhaya Verevka. Vì quá thận trọng nên kế hoạch này đã bị bác bỏ. Nhưng hiện tại, nếu có thể tiêu diệt được tập đoàn quân chủ lực của Rokossovsky, biết đâu chúng ta có thể buộc Ant đầu hàng.

"Vì ngài biết đấy, Tân Sa Hoàng của Ant chính là người tình của Rokossovsky, phụ nữ khi yêu thường mất đi lý trí, rất có thể bà ta sẽ đầu hàng để đổi lấy người đàn ông mà bà ta yêu."

Hoàng đế cau mày: "Sĩ quan quý tộc cũng xem xét đến những chuyện yêu đương nam nữ này sao?"

Nguyên soái Bryan: "Tôi chỉ nói là có khả năng này."

Hoàng đế không trả lời, mà từ từ bước tới trước bản đồ, đứng yên ở khoảng cách vài mét, chăm chú nhìn tuyến đường tấn công mới được vẽ trên đó.

Cách vẽ bản đồ của Prosen có ưu điểm độc đáo trong việc thể hiện kế hoạch tấn công của các đơn vị, các tuyến đường hành quân được vẽ rất chi tiết và rõ ràng, chỉ cần chú ý một chút là có thể tìm thấy nhiệm vụ của mỗi đơn vị trên đó.

Tất nhiên, khi cuộc tấn công thực sự diễn ra, những tuyến đường hành quân này hiếm khi được thực hiện một cách trọn vẹn, đến lúc đó sẽ phải xem xét đến khả năng ứng biến của người chỉ huy và số lượng phương án dự phòng của Bộ Tham mưu.

Bản thân Hoàng đế thực ra thích cách vẽ bản đồ tác chiến phóng khoáng của Ant hơn, mỗi lần xem loại bản đồ quá mức chi tiết này, ông ta đều phải

cau mày.

Lúc này, lông mày của ông ta càng nhíu chặt hơn.

Đúng lúc này, ái tướng của Hoàng đế, Gilles, bước vào phòng ăn. Người phục vụ hô to: "Thượng tướng Gilles đến!"

Hoàng đế nhìn người bạn thân của mình và nói: "Anh đến xem này, Bộ Tư lệnh đã sửa đổi Kế hoạch Cam, đưa ra một kế hoạch đối phó với lực lượng hùng hậu của Rokossovsky mà chúng ta vừa phát hiện ra."

Gilles: "Tôi nghe nói không quân đã nhìn thấy mấy chục vạn quân mà Rokossovsky giấu kín?"

"Tin đồn đã lan truyền nhanh như vậy sao?" Hoàng đế quát: "Bọn họ không có chút ý thức giữ bí mật nào cả!"

Nguyên soái Bryan nói: "Tôi nghĩ các Tham mưu cũng giống như tôi, tin rằng tất cả mọi người ở Kehlsteinhaus đều đáng tin cậy."

Hoàng đế trừng mắt nhìn ông ta, rồi nói tiếp: "Đó là hai chuyện khác nhau, Nguyên soái Bryan. Tốt hơn là chúng ta nên xem kế hoạch của anh đi, bao vây tiêu diệt Rokossovsky, quả thực có thể giáng một đòn mạnh vào tinh thần của quân địch.

"Nhưng liệu nó có khiến chúng ta lỡ mất cơ hội giành chiến thắng hoàn toàn như năm ngoái hay không?"

Bryan có chút ngạc nhiên nhìn Hoàng đế: "Ý ngài là..."

"Tôi đang tự kiểm điểm, Bryan! Tôi biết trong mắt một số sĩ quan quý tộc các anh, tôi là một tên ngốc, nhưng tôi không phải, vì vậy bây giờ tôi mới là người lãnh đạo các anh! Tôi luôn tự kiểm điểm lỗi lầm của mình, và tôi đã tự kiểm điểm nửa năm nay rồi!

"Bây giờ hãy nói cho tôi biết, liệu kế hoạch này có khiến chúng ta giẫm lên vết xe đổ hay không?"

Bryan và Tổng Tham mưu trưởng William Keitel nhìn nhau, sau đó Bryan mới trả lời: "Sẽ không. Nếu chúng ta không hành động, Tập đoàn quân số 10 sẽ không có đủ sức mạnh để đột phá lực lượng hùng hậu của Rokossovsky."

Gilles lên tiếng: "Tôi lại cho rằng Tập đoàn quân số 10 vẫn còn cơ hội nếu tiếp tục tấn công. Tôi cảm thấy Rokossovsky đang phô trương thanh thế, hắn liên tục tấn công, đánh tan các đơn vị cấp Sư đoàn của chúng ta, tạo ra một bầu không khí hắn ta rất mạnh.

"Rokossovsky là một kẻ đánh trận rất giỏi đánh lừa đối phương, hắn ta là kiểu người rõ ràng đã rất yếu, không thể tấn công được nữa, nhưng vẫn liều chết phản công, giáng cho đối phương một đòn đau, khiến đối phương tưởng rằng hắn ta vẫn còn rất mạnh."

Lúc này, William Keitel lấy ra một phong bì, đổ những bức ảnh bên trong ra chiếc bàn ăn đã được dọn dẹp sạch sẽ và thay khăn trải bàn mới.

William Keitel: "Ý anh là những chiếc xe tăng trong ảnh đều là giả sao?"

Gilles: "Rokossovsky rất thích giở trò bịp bợm. Tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng mọi trận đánh mà hắn ta chỉ huy, hắn ta đặc biệt giỏi tạo dựng giả dối, gây ảnh hưởng đến nhận định của đối phương.
"Những xe tăng này, mặc kệ thoạt nhìn giống thật cỡ nào, đều có thể là quỷ kế của Rokossovsky!"

William Keitel: "Vớ vẩn! Giả thiết những xe tăng này đều là giả, vậy ngươi giải thích thế nào đây? Những xe tăng giả này thoáng cái đã được tạo ra? Chẳng lẽ là dùng ma pháp sao? Để cho xe tăng giả từ trong bùn đất mọc ra?"

Gilles lắc đầu: "Tôi không biết. Nói không chừng đây chỉ là hài cốt, Rokossovsky kéo hài cốt lại với nhau, sau đó lấy mấy chiếc xe tăng giả, những thứ khác đều dùng lưới ngụy trang che lại."

Lúc này hoàng đế vỗ vỗ bả vai Gilles, nghiêm túc hỏi: "Gilles, cậu dám nói đây là biểu hiện giả do Rokossovsky tạo ra không?"

Bryan nguyên soái: "Cậu ta vỗ ngực cũng không thể tin, Ant căn bản không có nhiều xe kéo tăng, không có khả năng trong một đêm kéo nhiều xe tăng như vậy qua đó - hơn nữa toàn bộ xung quanh Yeisk cũng không có nhiều xe tăng hỏng cho hắn kéo như vậy. Không, đây chính là xe tăng thật, Rokossovsky đang chuẩn bị tấn công."

Gilles thở dài: "Nguyên soái Bryan nói đúng, tôi không thể bảo đảm 100% này là giả dối. Nhưng tôi nghĩ, nếu Rokossovsky muốn tấn công, có thể chờ hắn thật sự tấn công rồi nói sau? Tập đoàn quân thứ mười hẳn là chống đỡ được sự tấn công của hắn!"

Hoàng đế lắc đầu: "Tập đoàn quân thứ mười trước mắt chỉ có một sư đoàn thiết giáp là hoàn hảo, còn có hai sư đoàn thiết giáp phóng lựu hoàn hảo, ngoài ra hắn còn có hai sư đoàn bộ binh dự bị, hai sư đoàn thứ ba, cậu cảm thấy lấy những binh lực này có thể ngăn trở Rokossovsky sao? Gilles thân yêu của ta?"

Gilles mím môi, do dự một chút, nói: "Vậy hẳn là tăng cường cho tập đoàn quân thứ mười, có thể cân nhắc đem ba mươi vạn quân của tập đoàn quân thứ sáu tách ra một bộ phận, tăng cường cho tập đoàn quân thứ mười..."

Bryan: "Như vậy sẽ làm lỡ mất thời cơ! Hẳn là bây giờ lập tức bắt đầu điều động tập đoàn quân thứ mười chín."

Hoàng đế đột nhiên đề cao âm lượng: "Đủ rồi! Bố Lai Ân nguyên soái, hãy thực hiện kế hoạch của ông đi. Nhưng ông nhớ kỹ, đây là kết quả ông kiên quyết thúc đẩy, nếu phương án của ông thất bại, nhất định phải tiếp nhận trừng phạt, nếu không không thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục."

Bryan nguyên soái cắn môi dưới, đáp: "Được, tôi nguyện ý gánh vác trách nhiệm!"

Lúc này Gilles lo lắng hỏi: "Vậy mục tiêu tiêu diệt cụm quân thiết giáp của quân đoàn thiết giáp Borsk thì sao? Trong tay chúng ta còn một tập đoàn quân nào sao?"

William Keitel tổng tham mưu trưởng: "Có thì có, nhưng ở bán đảo Viking và đảo Minotaur, cần điều động bọn họ từ ngàn dặm xa xôi tới đây. Mặt khác, ở cảng của quốc gia bù nhìn Carolin, còn có một tập đoàn quân chuẩn bị lên thuyền tiến về chiến trường Mamluk, đây là lực lượng tiếp viện mà thượng tướng Erwin mong đợi đã lâu.

"Ông ấy hứa hẹn chỉ cần có được tập đoàn quân này, là có thể đánh tới thủ đô Mamluk, chặt đứt mạch sống của Liên Hiệp Vương Quốc."

Hoàng đế xoay người, đi tới trước quả địa cầu trong phòng, nhẹ nhàng xoay quả địa cầu: "Kẻ địch ở khắp mọi nơi, bọn chúng đang muốn tiêu diệt dân tộc Prosen! Đây là một trận chiến sinh tồn của dân tộc Prosen, không một chiến tuyến nào có thể từ bỏ."

Gilles: "Vậy thì nên tổng động viên, như vậy ít nhất binh lực của chúng ta sẽ trở nên dồi dào hơn một chút."

Hoàng đế trầm mặc vài giây, nói: "Không, Ant năm nay sẽ đầu hàng, sau đó chúng ta phải dốc toàn lực đối phó với Liên Hiệp Vương Quốc và Hợp Chủng Quốc, đến lúc đó chúng ta mới cần tiến hành tổng động viên. Tổng động viên trước đó, có thể sẽ khiến nhân dân đế quốc mất đi niềm tin vào chiến tranh."

Gilles: "Họ đã mất niềm tin rồi."

"Không sao! Chuyện nhỏ này, đánh bại Ant là có thể bù đắp lại! Nhưng nếu chúng ta bắt đầu tổng động viên, vốn chỉ là suy đoán, sẽ bị coi như hiện thực! Siegfried, tôi nghĩ cậu nên hiểu rõ đạo lý này mới đúng! Không thể tổng động viên, đó là chiếc hộp Pandora!"

Lúc này nguyên soái Bố Lai Ân ho khan một tiếng.

Hoàng đế không kiên nhẫn khoát tay: "Đi thực hiện kế hoạch của ông đi! Bắt lấy Rokossovsky! Sau đó xem có thể ép Ant đầu hàng hay không!"

(Hết chương)

Chương 260: Kỵ binh Moravia Cuối Cùng Đến

Cùng lúc đó, sở chỉ huy tập đoàn quân thứ mười.

Pock thượng tướng bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa.

Hắn nghi hoặc quay đầu: "Nhiều vó ngựa như vậy, không giống như là đội vận tải."

Phòng Hậu cần của quân đội Prosen vẫn duy trì một lượng lớn la, ngựa vận chuyển, bổ sung cho xe tải. Nhưng đội vận chuyển bằng la, ngựa sẽ không phát ra tiếng vó ngựa dày đặc như vậy.

Thượng tướng Pock đã sắp sáu mươi tuổi, đương nhiên ông đã trải qua thời đại trước thời đại cơ giới hóa, ông biết đây là động tĩnh mà một đoàn kỵ binh hành quân mới có thể tạo ra.

"Kỵ binh từ đâu đến?" Hắn quay đầu hỏi tham mưu trưởng.

"Lực lượng kỵ binh của Moravia, đáng lẽ họ đã đến từ một tuần trước, nhưng vì không quân Ant oanh tạc nhà ga nên giờ mới đến. Ý của Bộ Tư lệnh là tăng cường lực lượng kỵ binh này cho chúng ta để đối phó với kỵ binh của Ant."

Pock chế nhạo: "Vậy bọn họ tới cũng thật đúng lúc."

Lực lượng kỵ binh của quân đội Ant đã sớm rút lui vì cạn kiệt nguồn cung, tập đoàn quân thứ mười cũng đã thu hẹp lực lượng dễ bị kỵ binh quấy rối tuyến đường tiếp tế, gom thành một nắm đấm, không cần lo lắng lực lượng kỵ binh bị cắt đứt tiếp tế nữa.

Nói cách khác, kỵ binh của Moravia đã không còn đất dụng võ.

Lúc này, hai sĩ quan quân đội Prosen mang phù hiệu của quân đội Moravia cũ bước vào sở chỉ huy, người đi trước có quân hàm màu đỏ - đó là một vị trung tướng, nhưng thượng tướng Pock lại không có chút ấn tượng nào với ông ta.

Chắc là tướng của Moravia, sau khi sáp nhập vào Prosen đã trở thành trung tướng của Prosen.

Vị tướng Moravia giơ tay chào Pock.

Pock thượng tướng vừa đáp lễ vừa nói: "Các ông tới quá muộn, mối đe dọa từ kỵ binh đã được loại bỏ, hơn nữa kỵ binh của địch đã phải trả giá bằng thương vong nặng nề."

Vị tướng Moravia hơi xấu hổ: "Sau khi chúng tôi tiến vào Ant, xe lửa nhiều lần dừng lại, mỗi lần chờ đợi là nửa ngày thậm chí một ngày, chúng tôi còn phải xuống xe tìm cách kiếm cỏ và thức ăn chăn nuôi từ các ngôi làng xung quanh cho ngựa chiến. Lúc ở Kazaria còn đỡ, đất đai màu mỡ, trên thảo nguyên có cỏ tự nhiên đủ tươi tốt, cho dù chỉ thả ngựa chiến ra ngoài tự ăn cỏ, cũng không đến mức quá gầy.

"Sau khi tiến vào Nam Ant thì tình hình trở nên tồi tệ, thảo nguyên tuy rằng xanh tốt, nhưng phần lớn không phải là cỏ chăn nuôi, thậm chí còn có hại cho dạ dày của ngựa, hơn nữa dưới lớp cỏ xanh là địa hình phức tạp, lúc ngựa chạy thường xuyên bị trẹo chân, móng ngựa cũng bị hao mòn

nhiều hơn so với lúc ở Kazaria!

"Binh lính của chúng tôi còn lén nói, chiếm đóng nơi khỉ ho cò gáy này rốt cuộc có ý nghĩa gì!"

Pock: "Tôi nghĩ là vì khu công nghiệp của Ant ở sông Valdai, tuyến đường vận tải trên biển nội địa của bọn chúng, và cả dầu mỏ của Kuban."

Pock giải thích cặn kẽ như vậy, khiến vị trung tướng Moravia sững sờ một lúc, sau đó mới xấu hổ nói: "Tôi chỉ là than phiền một chút, không có ý nói chiếm đóng nơi này là vô dụng."

"Tôi biết." Pock gật đầu, "Chúng ta nói về nhiệm vụ của các ông. Kỵ binh của địch đã rút lui, chúng tôi dự đoán bọn chúng tổn thất 50% quân số, trong thời gian ngắn không thể đến quấy rối chúng ta. Có lẽ các ông đã không còn việc gì để làm, tôi có thể hỏi một ngày các ông cần tiêu hao bao nhiêu nhu yếu phẩm không?"

Vị trung tướng Moravia không trả lời trực tiếp: "Thưa ngài, chúng tôi có 25.000 người, cùng với số ngựa chiến gấp 1,5 lần số người, và cả ngựa thồ. Chỉ riêng số thức ăn mà những con ngựa này ăn mỗi ngày đã là một con số khổng lồ.

"Nhưng, so với lực lượng thiết giáp của ngài, chúng tôi vẫn tiết kiệm nhiên liệu hơn."

Lúc này, Tham mưu trưởng tập đoàn quân lên tiếng: "Đây cũng là lý do Rokossovsky của Ant đầu tư vào lực lượng kỵ binh, kỵ binh ít phụ thuộc vào hậu cần hơn nhiều so với lực lượng thiết giáp, thậm chí còn ít hơn cả một sư đoàn bộ binh đầy đủ quân số."

Thực ra lời này của Tham mưu trưởng có phần bất công, phía Ant có một số sư đoàn bộ binh, mỗi sư đoàn chỉ có 5.000 người, không có pháo binh, súng máy cũng rất ít.

Lực lượng bộ binh như vậy hoàn toàn xứng đáng với biệt danh trước đây của họ: gia súc màu xám.

Quân đội Prosen đã đánh tan vô số sư đoàn như vậy, nhưng Ant vẫn còn rất nhiều.

Pock thở dài: "Mặc dù các ông ít phụ thuộc vào hậu cần hơn lực lượng thiết giáp của chúng ta, nhưng tình hình hậu cần của chúng ta hiện tại rất tệ, cho dù chỉ là một chút áp lực nhỏ này cũng không thể chịu đựng nổi. Có lẽ các ông có thể rút về hậu phương -"

"Chúng tôi đến để chiến đấu." Vị trung tướng Moravia cắt ngang lời Pock, "Chúng tôi muốn thông qua chiến đấu để chứng minh giá trị của mình đối với đế quốc, sau đó được thăng cấp thành công dân hạng nhất của đế quốc, được công nhận là người Aryan. Xin hãy để chúng tôi được chiến đấu!"

Pock nhìn chằm chằm vào mắt vị tướng Moravia, vài giây sau ông giơ tay gãi trán: "Được rồi, tôi rất cảm động trước lòng nhiệt tình và trung thành của các ông. Nhưng nhiệm vụ có thể giao cho các ông... Hả?"

Tay đang gãi trán của Pock đột nhiên dừng lại, ông duy trì tư thế giơ tay nhìn vị tướng Moravia, "Chúng tôi có một nhiệm vụ cần các ông hoàn thành. Mời ông qua đây."

Thượng tướng bỏ tay xuống, bước nhanh đến trước bàn đồ, cầm lấy những bức ảnh chụp do không quân vừa thả xuống, chọn ra vài tấm đặt dưới ánh nến: "Nào, mời xem, không quân đã chụp được một lượng lớn lực lượng thiết giáp của Ant ở Yeisk, ngày mai không quân sẽ tiến hành oanh tạc bổ nhào để kiểm chứng xem những chiếc xe tăng này là thật hay giả.

"Nhưng tôi đoán những chiếc xe tăng này chắc chắn được Thần Tiễn của Ant bảo vệ, Stuka sẽ không đạt được kết quả tốt. Mà tỷ lệ trúng mục tiêu khi oanh tạc tầm thấp lại có hạn. Hơn nữa, chỉ oanh tạc thôi thì không đủ để biết được những chiếc xe tăng này là thật hay giả, dù sao xe tăng giả cũng có thể bị đổ xăng lên, cho nên bị oanh tạc sẽ bốc cháy.

"Muốn phân biệt những chiếc xe tăng này, chỉ có thể thông qua trinh sát tầm thấp, nhưng lũ khốn không quân sẽ không làm thế, chỉ cần có Thần Tiễn phòng thủ, không quân tuyệt đối sẽ không tiến hành oanh tạc tầm thấp. Ông hiểu ý tôi nói những lời này chứ?"

"Ý là không quân không đáng tin cậy?" Vị tướng Moravia nghi hoặc hỏi lại.

"Cũng có ý này." Thượng tướng phẩy tay, "Tôi muốn các ông vượt qua tuyến phòng thủ của địch, tấn công những đơn vị xe tăng này, xác nhận xem chúng có phải là xe tăng thật hay không!"

Vị tướng Moravia nhíu mày: "Nếu đó là xe tăng thật, kỵ binh của chúng tôi sẽ tổn thất nặng nề."

"Nếu ông muốn trở thành người Aryan chân chính, thì phải chấp nhận sự hy sinh này." Pock nghiêm mặt, dùng giọng điệu không thể chối cãi nói: "Nếu ông không chấp hành mệnh lệnh này, xin mời trở về, tôi sẽ đích thân gửi điện báo nói rõ lý do các ông quay về."

Vị trung tướng Moravia thở dài: "Được rồi, chúng tôi đi điều tra những chiếc xe tăng này, mong ngài sau khi chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ, hãy khen thưởng chúng tôi, giúp chúng tôi trở thành công dân chân chính của đế quốc!"

Pock: "Tôi cam đoan."

Vị trung tướng Moravia giơ tay chào, xoay người định rời đi, thượng tướng Pock gọi ông ta lại: "Khoan đã, các ông không cần phải xuất phát vào lúc nửa đêm, sáng mai hãy đi, tối nay còn có thể ăn bữa cơm nóng."

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng nổ.

Vị trung tướng Moravia theo bản năng định nằm rạp xuống đất, nhưng thấy mọi người xung quanh đều không nhúc nhích, bèn dừng động tác, nhưng viên sĩ quan phụ tá của ông ta đã nằm rạp xuống.

"Cái gì thế?" Trung tướng hỏi.

Pock thượng tướng thản nhiên đáp: "Phù thủy, phù thủy Bóng Đêm."

Vị trung tướng kinh hãi: "Ant đã sử dụng phù thủy thật sao?"

"Không, là phi đội máy bay ném bom đêm của bọn chúng, do nữ phi công điều khiển, mỗi ngày vào lúc này đều đến ném bom."

"Nhưng tôi không nghe thấy tiếng động cơ!"

Thượng tướng chỉ chỉ trần lều: "Chẳng mấy chốc ông sẽ nghe thấy, bình tĩnh đừng nóng vội."

Như thể đáp lại lời của thượng tướng, tiếng động cơ vọng đến từ trên không.

Vị trung tướng Moravia buột miệng chửi thề một câu, có lẽ là tiếng Moravia, khác với tiếng Prosen chuẩn, Pock thượng tướng không hiểu.

Thượng tướng: "Lũ phù thủy này, khi tiếp cận vị trí đóng quân của chúng ta sẽ tắt động cơ, dựa vào khả năng khí động học đáng kinh ngạc của máy bay, cứ thế lượn đến, vì vậy ông chỉ có thể nghe thấy tiếng vù vù khi cánh máy bay xé gió, giống như có phù thủy cưỡi chổi bay vậy.

"Đợi đến khi ném bom xong, chúng mới khởi động động cơ, không quân nói rằng chúng sẽ bị mất rất nhiều tốc độ khi quay đầu, nên buộc phải khởi động động cơ để đảm bảo tốc độ và độ cao."

Lúc này, viên sĩ quan Moravia mới bò dậy, lúng túng phủi bụi trên người.

Pock: "Phó quan của ông là lính mới?"

Vị trung tướng gật đầu.

Lúc này, tiếng động cơ máy bay cuối cùng cũng khuất xa, vị trung tướng hỏi: "Kiểu tấn công này có thể gây ra tổn thất lớn không?"

Tham mưu trưởng tập đoàn quân đáp: "Không thể, chúng tôi từng bắn hạ một chiếc máy bay địch, phát hiện trên đó căn bản không có bất kỳ thiết bị quan sát ban đêm nào. Bọn chúng dựa vào ánh lửa của pháo phòng không để tìm mục tiêu, vì vậy chỉ cần pháo phòng không khai hỏa thì phần lớn bom sẽ rơi xuống xung quanh pháo phòng không.

"Vì vậy, chúng tôi đã rút ra được cách đối phó tốt nhất với kiểu oanh tạc này, đó là mặc kệ bọn chúng, dùng đèn chiếu sáng để đối phó, không sử dụng pháo phòng không, bọn chúng sẽ mù mắt, kết quả oanh tạc sẽ giảm mạnh."

Vị trung tướng Moravia cười khẩy: "Vậy chẳng phải là hoàn toàn vô dụng sao?"

Tham mưu trưởng nghiêm túc trả lời: "Không, vẫn sẽ có người chết, ví dụ như sở chỉ huy tập đoàn quân, trung bình mỗi đêm sẽ có tám người chết. Loại thương vong liên tục này gây ra tổn thất rất lớn về mặt tinh thần."

Pock tiếp lời: "Vì vậy, nếu các ông có thể tiện thể tiêu diệt sân bay của lũ phù thủy thì càng tốt. Tiêu diệt phù thủy, để binh lính có thể ngủ ngon giấc, nhờ cả vào các ông."

Vị tướng Moravia giơ tay chào lần thứ hai.

Lúc này, một sĩ quan tham mưu cầm tài liệu bước vào: "Báo cáo, thống kê thương vong ban đầu. Tối nay có sáu người chết."

Pock thượng tướng: "Cũng không tệ lắm, thấp hơn mức trung bình. Sát thương mà phù thủy Bóng Đêm gây ra cho chúng ta còn không lớn bằng muỗi và rận! Hai loại côn trùng hút máu này mỗi ngày hút của binh lính chúng ta cả trăm cân máu! Cả trăm cân!"

Vị trung tướng Moravia nhất thời không biết nên nói gì.

Pock phẩy tay: "Được rồi, đi thôi, đi ăn cơm, nghỉ ngơi. Tôi tin rằng đã có người sắp xếp phòng cho các ông phù hợp với quân hàm."

Vị thượng tướng vừa dứt lời, người lính phục vụ vẫn luôn đứng chờ bên ngoài cửa lều vội vàng bước vào: "Chúng tôi đã chuẩn bị xong, hai vị tướng quân."

Pock thượng tướng làm động tác mời, vị tướng Moravia mới đi theo người lính.

Họ vừa đi, Tham mưu trưởng tập đoàn quân liền hỏi: "Tiêu hao bọn họ như vậy có phải không ổn không? Hay là chúng ta dùng kỵ binh tập kích tuyến đường vận tải của Rokossovsky?"

Pock lắc đầu: "Báo cáo của các bên đều đề cập rằng địa hình dưới thảo nguyên Nam Ant rất hiểm trở. Không phải tôi không muốn đánh lén hậu cần của Rokossovsky, mà cho dù là kỵ binh, nếu không có người dẫn đường thì cũng dễ dàng chết ở địa ngục xanh chết tiệt này."

(Hết chương)